

ХАРИ ХАРИСЪН ОТМЪЩЕНИЕТО НА СТОМАНЕНИЯ ПЛЪХ

Част 5 от „Стоманения плъх“

Превод от английски: [Неизвестен], 1992

chitanka.info

ГЛАВА 1

Стоях на опашката толкова търпеливо, колкото и останалите данъкоплатци, стискайки в горещата си ръка попълнените декларации и налични пари. Наличните пари са старомоден огъващ се материал. Местен обичай, който възнамерявах да направя скъпо струващ за аборигените. Почесвах се под фалшивата брада — тя предизвикваше страшен сърбеж, — когато стоящият пред мен човек се разкара и се озовах пред гишето. Пръстът ми залепна за лепилото и трябваше доста да се помъча, докато го освободя, опитвайки се заедно с това да не отлепя и брадата си.

— По-бързо, по-бързо, дайте ги тук — заповяда възрастна служителка с продълговато лице, зла и свадлива, протягайки нетърпеливо ръка.

— Напротив — възразих аз, като пуснах документите и банкнотите да паднат, откривайки внушителен безоткатен пистолет калибър 0.75. — *Вие* ги дайте тук. Всички тези данъчни пари, които изстисквате от стадото сукалчета, населяващи тази планета.

Усмихвах се, за да покажа, че не се шегувам, и тя, надавайки задавен вик, започна да бърка в чекмеджето с банкноти. Това беше широка усмивка, показваща всичките ми зъби, които покрих с черно-червени петънца, за да ѝ помогна да се реши да действа по необходимия начин. Докато буташе парите към мен, аз тъпчех с тях дългото си палто, което отвътре имаше безброй много джобове.

— Какво правите? — ахна стоящият зад мен човек, опулил очи сякаш огромни бели зърна грозде.

— Взимам пари — отговорих аз и му бутнах една пачка. — Защо и вие самият да не получите малко?

Той машинално хвана пачката, блещейки се срещу нея. И в този момент заработи сигнализацията: чух как с трясък се затвориха вратите. Касиерката успя да натисне копчето.

— Не е лошо — похвалих я аз. — Но нека тази дреболия не ви пречи да продължите с предаването на банкнотите.

Тя отвори уста и започна да се измъква от полезрението ми, но замах с пистолета и още една мълния на карминовите ми зъби възстановиха равновесието ѝ и потокът от банкноти не спря. Хората се носеха около мен, а взеха да се появяват и пазачи, които с ентузиазъм оглеждаха в кого да пострелят, размахвайки пистолети, затова натиснах радиорелето в джоба си. Из цялата банка се разнесоха серия взривове във всички кошчета за хартия, където бях сложил газови бомби. След това последваха даже по-очарователните вопли на клиентите. Тогава за малко прекъснах да се тъпча с пари, време достатъчно, за да сложа защитни очила и да ги наглася на мястото им. Едновременно с това затворих плътно уста, тъй като бях принуден да дишам през филтри в ноздрите.

Това беше заразителна гледка. Заслепяващият газ е невидим и не притежава миризма, но съдържа химическо вещество, което действа почти мигновено, предизвиквайки парализа на оптичните нерви. След петнайсет секунди всички в банката ослепяха.

С изключение на Джеймс Боливар ди Грийс, значи аз, човек с много таланти. Като си свирках през зъби весела песничка, прибрах останалите пари. Благодетелката ми накрая се измъкна окончателно от полезрението ми и пищеше несдържано някъде под стойката. Също както и много други хора. Имаше опипващи с ръце и падащи, когато си пробивах път през това стълпотворение, при това много задимено. Смътно усещане за куция сред слепите и всякакви такива. Отвън вече се беше събрала тълпа, притискаща се свещено ужасена към прозорците и стъклените врати и жадно наблюдаваща разиграващата се вътре драма. Махнах им с ръка и се усмихнах, и по най-близките преминаха тръпки, когато в паника се дръпнаха от вратата. Стрелях в ключалката, насочвайки така пистолета, че куршумите да просвистят над главите им, и с ритник отворих вратата. Преди самият аз да изляза, избрах това, което ми беше необходимо, и хвърлих на тротоара димна бомба, след това бързо пъхнах в ушите си тампони.

Димната бомба запищя и всички започнаха бързо да се разсейват. Наложително е бързо да се разсеете нанякъде, когато чуete някоя от тези играчки. Тя изпуска смесена отвара от дяволски звуци с децибели от порядъка на голямо земетресение. И някои подсилени звуци, от рода на драскане с нокти по училищна дъска, като в същото време други — инфразвукови — идеално предизвикват чувство за паника, близко до

предусещането на смъртта. Те са безвредни и високоефективни. Улицата беше празна, когато се приближих до колата, която току-що бе спряла до тротоара. Главата ми потрепваше от инфразвуковите честоти, преминаващи през тампоните, и бях повече от щастлив да се вмъкна в отворената врата и да се отпусна, докато Анжела караше напред по улицата.

— Всичко мина отлично? — попита тя, без да сваля поглед от пътя, когато зави зад ъгъла на две гуми. В далечината завиха сирени.

— Като парче торта. Гладко, като рициново масло...

— Усмивката ти предполага, че трябва да се очаква нещо много по-добро.

— Извинявай. Празен ми е коремът. Но палтото ми е натъпкано с големи количества пари, с които ще си поживеем.

— Колко мило! — разсмя се тя, и не се шегуваше. Тази неотразима усмивка, това намръщено носле. Жадувах да го захапя или поне да я целуна, но се задоволих с дружеско потупване по рамото, тъй като ѝ беше нужно пълно внимание за управление на колата. Пъхнах в устата си дъвка, за да махна червения емайл и започнах да свалям маскировката.

Докато променях външността си, същото направи и колата. Анжела зави в странична пресечка, а след това откри и тръгна по още по-тиха уличка. Никой не се виждаше. Охо, оказва се, че техниката може да прави някои интересни неща. Номерата се плъзнаха надолу, откривайки други цифри, но този трик беше прекалено прост, за да подлежи на обсъждане. Анжела вдигна страничните стъкла, когато отпред запръскаха струите на прекрасен катализатор. Където и да попаднеше, синята боя ставаше ярко червена, с изключение на покрива на колата, който стана прозрачен, така че след няколко секунди се намирахме под капак, откриващ заобикалящия ни свят. Голямо количество от това, което на пръв поглед изглеждаше хромирана стомана, се разтвори, променяйки външния вид и дори марката на автомобила. Щом този процес завърши, Анжела обърна и спокойно тръгна обратно, в посоката, от която пристигахме. Оранжевата ѝ перука беше заключена заедно с моята маскировка и аз поддържах волана, докато тя слагаше внушителни слънчеви очила.

— Сега накъде? — попита тя, когато хайка пищящи полицейски коли прелетяха в противоположната посока.

— Мислех за крайбрежието: вятър, слънце, пясък и други подобни — здравословно и укрепващо.

— Малко повече от укрепващо, ако не възразяваш срещу думите ми — тя се потупа по кръглия изпъкнал корем с повече от удовлетворена усмивка. — Вече е на шест месеца, кара седмия толкова спортно, че ми напомня.

Тя ми хвърли намръщен поглед, а след това пак насочи вниманието си към пътя.

— Обеща ми да ме направиш честна жена, така че можем да наречем това меден месец.

— Любов моя, аз... — казах аз, и с цялата искреност, на която бях способен, стиснах ръката ѝ. — При първия удобен случай. Не искам да правя от теб честна жена — това би било физически невъзможно, тъй като в основата си твоят разум е толкова на крадец, колкото и моят — но, разбира се, ще се ожения за теб и ще сложа скъп...

— Откраднат!

— ...пръстен на това изящно пръстче. Обещавам. Но в секундата, в която се опитаме да регистрираме брака си, данните ни ще изкормят компютъра и играта ще започне, а на малката ни отпуска ще бъде сложен край.

— А ти ще ходиш по свирката ми цял живот, затова мисля, че е по-добре да те хвана сега, преди да стана прекалено закръглена, за да те гоня. Ще отидем в твоя курорт и ще се насладим на един последен ден безумна любов. А утре, веднага след закуската, ще се оженим. Обещавах ли?

— Имам само един въпрос.

— Обещавах ли, Хлъзгави Джим? Познавам те.

— Давам ти дума, с изключение на това.

Тя рязко спря и аз се намерих право срещу дулото на моя собствен безоткатен 0.75 калибров. То изглеждаше много голямо. Палецът ѝ побеля на спусъка.

— Обещай ми, сладкодумен, хлъзгав, хитър, крадлив аферист, иначе ще ти продупча мозъка!

— Скъпа, ти все пак ме обичаш!

— Разбира се, че те обичам. Но щом не мога да те получа целия за себе си, ще те имам мъртъв. Говори!

— Ще се оженим сутринта.

— Някои мъже толкова трудно подлежат на убеждаване — прошепна тя, хвърляйки пистолета в джоба ми, а себе си в обятията ми.

След това ме целуна с такава сладостна интензивност, че едва ли не с нетърпение очаквах утрото.

ГЛАВА 2

— Къде отиваш, Хлъзгави Джим? — осведоми се Анжела, подавайки се от прозореца на стаята ни. Спрях, когато вече бях стигнал до вратата.

— Просто да се изкъпя в морето, любов моя — извиках аз и отворих вратата. Пистолетът калибър 0.75 изтрещя и отломки от врата се разлетяха покрай мен.

— Разтвори си халата — без злоба каза тя, като през това време духна дима от дулото на пистолета.

Покорявайки се на съдбата, вдигнах рамене и разтворих плажния халат. Краката ми бяха голи, но аз, разбира се, бях напълно облечен, с навити панталони и обувки, завързани за колана. Тя разбиращо кимна.

— Можеш да се върнеш горе. Никъде няма да ходиш.

— Разбира се, че не отивам! — (горещо негодувание). — Не съм такъв човек. Просто исках да се помотая по сергиите, и...

— Горе!

Тръгнах. Няма такива фурии в ада, с които да сравня моята Анжела, за да я опиша. Лекарите от Специалния Корпус премахнаха от съзнанието ѝ човекоубийствените ѝ наклонности, развързаха обърканите възли на подсъзнанието ѝ и я подготвиха за по-щастливо съществуване, отколкото позволяваха обстоятелствата преди. Но когато работата стигаше до решителни моменти, тя все още си беше предишната Ейнджълин. Въздъхнах и вдигайки тежките си като олово крака, се качих по стълбата. Почувствах се още по-невъзможен изверг, когато видях, че тя плаче.

— Джим, ти не ме обичаш! — класически гамбит от времето на първата жена в райската градина, но все още е невъзможно да му се намери достоен отговор.

— Обичам те — запротестирах аз и казвах истината. — Но това е просто рефлекс. Или нещо такова. Обичам те, но да се ожения... Е, това е все едно да отида в затвора. А там през всичките си престъпни години нито веднъж не съм попадал.

— Това е освобождение, а не плен — каза тя и започна да свещенодейства с гримовеите си. Едва сега забелязах, че на устните ѝ имаше червило в тон с бялата ѝ рокля и малката плетена шапчица на главата. — Това е все едно да скочиш в студена вода — каза тя, като стана и ме потупа по бузата. — Свършвай бързо с това, така че да не го почувстваш. А сега размотай панталоните и си обуи обувките.

Така и направих, но когато се изправих, за да отговоря на този глупав съвет, видях, че вратата е отворена и че в съседната стая стои магистър по бракосъчетанията и двама негови свидетели. Тя ме взе за ръка, меко, отдавам ѝ дължимото, и в същото време въздухът се изпълни с могъщи акорди, запис на орган. Тя ме дръпна за лакътя. Съпротивлявах се за миг, но след това, залитайки, тръгнах напред. Струваше ми се, че очите ми бяха покрити с пелена.

Когато тъмнината се разсея, органът блееше умиращи ноти, вратата се затвори зад отдалечаващите се гърбове, а Анжела престана да се възхищава на украсения ѝ с пръстен пръст за момент, колкото да ми поднесе устните си. Едва ми стигна силата на волята, първо, за да я целуна, а след това вече да простена.

На бюфета имаше цяла батарея от бутилки, и треперещите ми пръсти, опипвайки я, безпогрешно намериха дебелата бутилка с „Потта на сириуска пантера“, мощен алкохол с такъв отвратителен ефект, че продажбата му бе забранена на повечето цивилизовани планети. Голяма чаша с тази напитка действаше твърде ефикасно — почувствах как ми причинява вреда и си налях втора. Докато правех това, потънал във вцепенените си мисли, сигурно е изминал известен период от време, защото Анжела — моята Анжела (сподавен стон) — сега стоеше пред мен, обличайки панталон и пуловер, с наредени до нея приготвени куфари. Чашата беше изтръгната от ръцете ми.

— Стига лични оргии — без злоба каза тя. — Днес вечерта тръгваме, по-точно ще празнуваме довечера, но сега трябва да изчезваме. Регистрацията на брака ще бъде направена всеки момент, а когато имената и фамилиите ни попаднат в компютъра, той ще светне като публичен дом в деня на получаване на заплатите. Полицията сега ще ни лепне почти всички престъпления през последните два месеца и ще се хвърли след нас с лай и пяна на уста.

— Стига — заповядах аз, клатейки се. — Позната картина. Пали колата и да тръгваме.

Тъкмо щях да ѝ предложа да помогна с багажа, но през това време, докато предадох информацията, тя вече беше на половината път с тях по стълбите. Това поощрение ми помогна да се справя с опасността и благополучно да стигна до вратата. Колата стоеше отвън, бучейки, че не може да освободи цялата си мощ, с отворена странична врата, и Анжела вече седеше зад волана, потрепвайки с крак, без да издава нетърпението си. Когато се качих, препъвайки се, първите впечатления от реалността проникнаха през втвърдената кора на главния ми мозък. Тази кола, подобно на всички нелетящи машини на тази планета, се движеше с пара, а парата се генерираше от изгарянето на разновидност на торф, смачкван на топка от хитро и ненужно усложнено устройство. Трябваше най-малко половин час да гори, за да може колата да тръгне. Анжела сигурно беше запалила торфа преди бракосъчетанието и бе планирала по същия начин и всички други стъпки. Единственият ми принос във всичко това беше личното обутилчване, което трудно можеше да се разглежда като помощ. Изтръпнах от мисълта какво означава всичко това, и все пак бях принуден да направя единствения възможен извод.

— Имаш ли хапчета за екстрено изтрезняване? — дрезгаво попитах аз.

То се оказа на дланта ѝ дори преди да свърша да говоря. Малко кръгло хапче с черен череп и кръстосани кости. Отрезвяващо изобретение на някой безумен химик, действащо като метаблична прахосмукачка. Само няколко къси минути след попадането си в локвата солна киселина в корема ми ingredientите щяха да осъществят светкавична атака през кръвоносната ми система. Това не само премахва целия алкохол, но и всички странични ефекти и продукти, свързани с пианството, така че жалкият субект мигновено става мъртво трезвен и болезнено осъзнава това.

— Не мога да я изпия без вода — измънках аз, като замигах при вида на пластмасовата чаша в другата ѝ ръка. Нямахше връщане назад. С последно смъртно въздъхване и потрепване тикнах това нещо в гърлото си и пресуших чашата.

Казват, че не изисквало много време, но обективно време. Субективното обаче е часове. Това е крайно необективен опит, който трудно може да бъде описан. Представете си, ако можете, какво ще чувствате, ако пхнете в устата си края на маркуч на пожарна помпа

със студена вода, а след това водата спре. А после, след още един миг, да усетите тази вода избиваща от всички отвори на тялото ви, включително порите, на мощни струи, докато не ви измие идеално.

— Уф — поднесох коментарите си аз, като се изправих и изтрих челото си с носна кърпичка.

Минахме покрай малко селце. Анжела караше спокойно и ефектно, а бойлерът весело бумтеше, изяждайки поредния брикет торф.

— Надявам се, че сега се чувстваш по-добре? — тя излезе на една магистрала и я напусна по друг път, като хвърли бърз поглед към картата. — Заради нас обявиха голяма тревога — армия, флот, всички. Чух техните предавания.

— Ще се измъкнем ли?

— Съмнявам се, ако ти бързо, при това много бързо, не изстискаш някаква оригинална мисъл от доста замаяната си глава, иначе не. Те направиха плътен обръч около района с въздушно прикритие и го стесняват непрекъснато.

Все още се оправях от героичното лечение с изтрезвителното хапче и не можех да подреда мислите си. Съществуваше пряка зависимост между обърканите ми мисли и гласните ми връзки без намесата на разума.

— Великолепно начало за брак. Ако той прилича именно на това, не се учудвам, че го избягвах всичките тези години.

Колата сви от пътя и с вибрации се закова във високата трева под ред дървета със сини листа. Анжела изскочи, затвори вратата и протегна ръка за чантата си, преди да имам време да реагирам. Опитах се да я заговоря:

— Аз съм глупак...

— Тогава аз също съм глупачка, щом се омъжих за теб. — Очите й бяха сухи, а гласът студен, всичките й емоции бяха под строг контрол. — С лъжа и капан те принудих да се оженим, защото според мен ти искаше именно това. Не бях права, така че всичко свършва сега, Джим. Ти създаде за мен съвършено друг живот и мислех, че мога да направя същото и за теб. Приятно ми беше да се запознаем. Благодаря ти, и довиждане.

В момента, когато тя свърши, мислите ми се сгъстиха в нещо, приблизително напомнящо нормалния им вид. Аз бях слаб, но готов.

Изскочих от колата, преди тя да спре да говори и заставах пред нея, препречвайки ѝ пътя, като я държах пределно меко за ръцете.

— Анжела, ще ти кажа това само веднъж, и вероятно никога повече няма да го повторя. Така че слушай внимателно и запомняй. Едно време бях най-добрият аферист в Галактиката, преди да ме тикнат в Специалния Корпус да преследвам други аферисти. И те залових. Ти беше не само аферистка, но също и престъпница, весело садистична убийца — почувствах как тялото ѝ потрепера под натиска на ръцете ми и я стиснах по-силно. — Това трябва да бъде казано, защото ти беше именно такава. Вече не си. Имаше причини да бъдеш такава и тези причини са отстранени. Някои нещастни изкривявания в останалата ти неповредена глава, в мозъка ти, бяха поправени. И сега те обичам. Но искам да запомниш, че те обичах дори тогава, по времето на нереконструирания ти дни, което говори много. Така че ако сега съм като впрегнат елен, или ти бъде трудно сутрин с мен, спомни си за това и не ми се сърди. Запомни ли?

Явно да. Тя изпусна чантата — на крака ми — но не посмях да трепна — прегърна ме, целуна ме и ме събори на тревата, и прекарах много весело, отговаряйки на целувките ѝ. Предполагам, че бихте нарекли това новобрачен ефект.

Замряхме, когато два мотоциклета простенаха и спряха пред колата ни. Използваха ги само полицаите, защото се движеха много по-бързо от торфените парни машини. Това бяха мотори на три колела с маховик под бронята между двете задни колела. През нощта ги превключваха така, че моторите-генератори можеха да пуснат маховиците с най-голяма скорост. През деня маховикът генерираше електричество, задвижващо всяко колело. Много ефективни и бездимни. И много опасни.

— Това е същата кола, Подер! — извика единият полицай, надвиквайки непрекъснатите стонове на маховика.

— Ще извикам помощ. Не може да са отишли далеч. Сега вероятно са в капана.

Нищо не ме вбесява така, както вежливите уверения на дребните чиновници. О, да, действително сега сме в капана. Заръмжах глухо, когато друг некомпетентен субект в мундир, навирайки си носа около колата, отвори уста, когато видя уютното ни гнезденце в тревата. Той все още стоеше със зяпнала уста, когато протегнах ръка напред, хванах

врата му, стискайки плътно гърлото му и го притеглих към нас. Забавно беше да се види как се изплези, очите му излязоха от орбитите си и лицето му почервения, но Анжела развали всичко. Тя махна шлема му и рязко (и точно) го удари по темето с тока на обувката си. Той изключи и му позволих да падне.

— А ти още говориш за мен — прошепна тя — като за своята младоженка. В собствената ти натура има повече от сянка на стар садист.

— ... Аз вече извиках. Вече всички знаят. Сега вероятно ще ги пипнем — каза, изпълнен с ентузиазъм, другият полицай, но гласът му секна, когато видя дулото на заплашителен пистолет на помощника си. Анжела извади от чантата си приспивателна ампула и я счупи под носа му.

— А сега какво ще правим, шефе? — попита тя, усмихвайки се щастливо на фигурите с черни мундири и медени копчета, лежащи в края на пътя.

— Мисля! — казах аз и потрих брадичката си, за да докажа това. — Имаме повече от четири месеца безгрижна ваканция, но всичко хубаво все някога свършва. Ние, разбира се, можем да продължим отпуската си. Но тя ще бъде, меко казано, трескава, ще пострадат много хора, а що се отнася до тебе — тази фигура е прекрасна, но не съвсем подходяща за бягство, преследване и изобщо за мръсна работа. Дали да не се върнем към службата, от която избягахме?

— Надявах се да го предложиш. Скучните сутрини и грабежите на банки сякаш са просто несъвместими. Забавно ще бъде да се върнем.

— Особено защото ще бъдат много щастливи да ни видят. Имайки пред вид това, че отхвърлиха молбата ни за отпуска и трябваше да откраднем пощенска ракета.

— Без да смятаме всички пари за дребни разходи, които откраднахме, защото не можехме да се докоснем до банковите си сметки.

— Правилно. Следвай ме и ще го направим шик.

Свалихме униформите на полицаите и грижливо сложихме спящите блюстителите на реда на задната седалка на колата. На единия долното му бельо беше на розови капки, докато на другия — строго черно, но обшито по краищата, което можеше да бъде местен обичай

на обличане, но ме наведе на задни мисли за полицията на Комат и се радвах, че се махаме. Обличайки униформите, шлемовете и очилата, весело се понесохме по пътя на мотоциклетите си, бумтейки и махайки с ръка на танковете и камионите, които с рев се носеха в противоположна посока.

Преди виковете и воплите на разобличаването да станат прекалено много, спрях по средата на пътя и дадох сигнал на преминаваща бронирана кола да спре. Анжела рязко обърна мотора си зад тях. Така, че да не решат, че гледката на бременен полицай е много отвличаща.

— Завряхме ги в миша дупка! — извиках аз — Но те имат радио, така че не обявявайте това по предавателя. Следвайте ме.

— Води! — извика шофьорът, а навигаторът му закима с глава, съгласявайки се, докато мислите за награди, слава и ордени ослепително танцуваха пред очите му. Поведох ги по един запустял път в гората, завършващ пред малко езеро в комплект с вехта барака за лодки и док.

Спах, със знак спрях и тях, докоснах устните си с пръст и внимателно се приближих към бронираната кола. Шофьорът свали страничното стъкло и изчакващо ме погледна.

— Я помиришете това — казах аз и хвърлих граната с газ през отвора.

След облака дим последваха „ах“ и „ох“, а после имахме още две фигури в мундири, тихо похъркващи на тревата.

— Възнамеряваш ли бързо да огледаш долното им бельо? — попита Анжела.

— Не, искам да запазя някои илюзии, дори и да са измамни.

Моторите весело запърпориха по дока, хвърлиха се от него във водата, като това предизвика излизането на повече пара, получи се късо съединение и много мехури.

Веднага щом бронираната кола се проветри, качихме се в нея и тръгнахме. Анжела намери недокоснатата закуска на шофьора и бодро се справи с нея. Избягвах основните магистрали, насочвайки се обратно към града, където в централния полицейски участък бе разположен командният пост. Исках да отида там, където ставаха крупните действия.

Паркирахме в подземния гараж, сега пуст, и се качихме с асансьора в кулата.

Зданието беше почти празно, с изключение на командния пункт. Намерих свободен кабинет и оставих там Анжела, която започна невинно да се забавлява със запечатаните, но лесно отварящи се конфиденциални досиета. Сложих шофьорските очила и разиграх спектакъл на пристигане в центъра за връзка на пращен, уморен преследвач. Информираха ме къде трябва да отида. Човекът, когото исках да видя, се разхождаше в кабинета, димейки с дълга полузагаснала лула. Обърнах се към него и отдадох чест.

— Вие ли сте мистър Инскин, сър?

— Да — подхвърли той. Цялото му внимание оставаше приковано към огромната карта на стената, показваща теоретично хода на преследването.

— Някой иска да ви види, сър.

— Какво? Какво? — попита той, като все още не ми обръщаше внимание. Харолд Питър Инскин, директор и глава на Специалния Корпус, този ден не беше съвсем във форма. Той много лесно тръгна след мен, а аз затворих вратата и свалих защитните очила.

— Сега сме готови да се върнем у дома — съобщих му аз. — Ако, разбира се, намерите приемлив начин да ни измъкнете от тази планета, без да позволите на местните власти да ни помачкат в алчните си ръце.

Инскин стисна челюсти от гняв и счупи с тях мундщука на лулата на безброй парченца. Отведох го, плюещ парчета пластмаса на пода, в кабинета, където чакаше Анжела.

ГЛАВА 3

— Ррр! — изръмжа Инскин и размаха пачка документи в ръката си така, че те затрецяха като сухи листа или кости на скелет.

— Много изразително — казах аз, изваждайки пура от табакерата и поднасяйки я към ухото си. — Но с минимално съдържание на информация. Не можете ли да се изкажете по-точно?

Отхапах края на пурата и не чух ни най-малко хрустене. Превъзходно.

— Знаете ли колко милиона струва вашата вълна от престъпност? Икономиката на Комат...

— Не е пострадала дори на йота. Правителството ще обезщети пострадалите, а след това на свой ред ще смъкне тази сума от ежегодното заплащане на Специалния Корпус, който все едно има повече пари, отколкото може да похарчи. А вижте подарените в замяна изгоди. Маса вълнения за населението, увеличени тиражи на вестниците, упражнения за заседелите се бюстители на реда — а това вече само по себе си е интересна история, както и полевите маневри, доставили огромно удоволствие на всички участници. Вместо да се обиждат, напротив, трябва да ни изплатят хонорар за това, че направихме възможни всички тези вълнуващи неща.

Запалих пурата и пуснах голям облак дим.

— Не се прави на много умен, стари мошенико. Ако те бях издал, тебе и твоята благоверна, на властите на Комат, и след 600 години щяхте да бъдете зад решетката.

— Шансът за това е много малък, Инскин, освен това ти самият си стар мошеник. Ние сме ви нужни повече, отколкото вие на нас, така че смятайте този инцидент за приключен и преминавай към въпроса. Аз съм вече наказан.

Скъсах от мундира си едно копче и го хвърлих през масата.

— Ето, сваляме ордени и ни понижавате в звание. Виновен съм. Давай нататък.

С последно симулирано гневно ръмжене той захвърли документите в кошчето и взе голямата червена папка, която заплашително забръмча, щом само я докосна. Отпечатъкът на палеца му обезвреди детонатора на уреда за безопасност и папката се отвори.

— Тук имам абсолютно секретна информация и една особено важна задача за вас.

— Нима някога ми се е падало нещо друго?

— Тя също е и много опасна.

— Ти тайно ми завиждаш за красивата външност и искаш смъртта ми. Стига, Инскин. Свършвай със спаринга и ми кажи какво има. Ние с Анжела можем да се справим по-добре с това от всички останали ваши агенти — престарели и слабоумни.

— Това е работа само за теб. Анжела е... — лицето му почервеня и той се зае излишно внимателно да изучава досието.

— Я гледай ти! — викнах аз. — Инскин, убиецът, главорезът, страшният началник, тайната власт в днешната Галактика. И не може да произнесе думата „бременна“! А какво остава за бебето? Почакай, сексът, ето къде е работата. Е, давай, кажи бързо три пъти „секс“, ще ти е от полза...

— Млъкни, ди Грийс! — изръмжа той. — В края на краищата поне се ожени за нея. Това показва, че в гнилото ти същество все още има капка честност. Тя остава. Отиваш сам на това задание, то е за един човек, вероятно ще я оставиш вдовица.

— Тя изглежда ужасно в черно, така че няма толкова лесно да се отървеш от мен. Говори.

— Виж това — каза той, изваждайки от папката касета с лента и я пхна в процепа на бюрото. От тавана падна екран, помещението потъмня, филмът започна.

Камерата беше ръчна, цветът от време на време изчезваше и изобщо филмът беше заснет крайно непрофесионално. Но беше и най-добрият любителски филм, който съм виждал някога, защото материалът беше подбран много добре. Някой водеше война. Беше слънчев ден с бели пухкави облаци на фона на синьо небе. А сред тях — черните петна на противовъздушен огън. Но огънят не беше масиран, и беше недостатъчен, за да попречи на ниско летящите десантни кораби да се приземят. Среден по размери космодрум, със здания на заден план и няколко товарни кораба наблизо. Други

въздушни кораби ревяха ниско, а бомбите от небето достигаха това, което би трябвало да бъде отбранителна позиция. Едва сега осъзнах невъзможността на това, което ставаше.

— Но това са космически кораби! — измънках аз. — И космически транспортни съдове. Нима има някакво тъпоумно правителство, толкова глупаво, че да мисли, че може да спечели междупланетна война? Какво е станало, след като са загубили, и какво ме засяга въобще всичко това?

Филмът свърши и стаята отново се освети. Инскин сплете пръсти на масата и злобно погледна през тях.

— За ваше сведение, мистър Всезнайко, това нашествие е било успешно, също както и другите преди него. Този филм е сниман от контрабандист, един от информаторите ни, чийто кораб се е оказал достатъчно бърз, за да се покрие по време на битката.

Това ме накара да млъкна. Дръпнах дълбоко от пурата и обмислих малкото, което знаех за междупланетните военни действия. Знанията ми в тази област бяха поразително малко. Просто защото военните действия бяха безуспешни. Имаше може би само няколко случая в Галактиката, когато местните условия се оказваха особено подходящи, да речем, слънчева система с две обитаеми планети. Ако едната планета е изостанала, а другата промишлено развита, то примитивната бе благоприятен обект за успешна интервенция. Но това не може да се направи, ако на планетата има поне някаква постоянна отбрана. Пространствено-времевите отношения правеха военните действия от такъв тип просто непрактични. Когато всеки войник трябва да издига от гравитационния кладенец на планетата и да превозва през космоса оръжието си и дажбата си, това предполага огромен разход на енергия, невъзможен транспорт и невероятна себестойност на цялата операция. Ако в добавка агресорът е принуден да кацне, сблъсквайки се с реално противодействие, нашествието става окончателно невъзможно. И то в рамките на слънчева система, където по галактични мащаби планетите практически се докосват. Мисълта за военни действия между планети от различни звездни системи бе още по-невероятна. Но още веднъж беше доказано, че по принцип няма нищо невъзможно, ако хората се заемат с това достатъчно енергично. А такива неща, като насилие, война и кръвопролитие все още бяха много привлекателни за стапящия се потенциал агресивност на

човечеството въпреки целия период на мир и стабилност. Дойде ми на ум една мисъл, внезапна и угнетяваща.

— Казвате, че е било извършено успешно междупланетно нашествие? — попитах аз.

— Повече от едно. — Когато казваше това, лицето му беше украсено от зла усмивка.

— И вие в Лигата искате да видите края на всичко това?

— Попадение в целта, Джим, момчето ми.

— И аз съм този сътрудник, когото сте избрали за тази мисия?

Той протегна ръка напред, взе пурата ми и я хвърли в пепелника. След това тържествено ми стисна ръката.

— Задачата е твоя. Тръгвай и победи.

Измъкнах ръката си от предателското ръкостискане, изтрих пръстите си в панталона и отново хванах пурата.

— Уверен съм, че ще се погрижите да ми направите най-хубавото погребение, което може да си позволи Корпусът. А сега не бихте ли искали да изстискате от себе си няколко детайла, или бихте предпочели да ми вържете очите и да ме изстреляте в товарна ракета за еднократно използване?

— Спокойствие, момчето ми, и само спокойствие. Ситуацията е съвършено ясна. За това се говори малко в средствата за масова информация поради обкръжаващите подобни нашествия определени политически стресове плюс строгата цензура на разглежданите планети. Съгласно реконструкцията ни — добри хора загинаха, за да добият тази информация — отговорност за това носи планетата Клизант. Тя се намира в системата Ипсилон на Индианеца. В орбитата около това слънце кръжат около двайсет планети, но само три от тях са годни за живот. И обитаеми. Клизант е присъединила към себе си две братски планети преди няколко години, но не сметнахме за необходимо да вдигаме тревога. Това, което ни разтревожи, е, че те засилват експанзията си. „Междузвездни“ завоевания, смятани до този момент за невъзможни. Те нахлуха и завоюваха петте най-близки планети в други системи и, струва ми се, замислят нещо по-голямо и по-добро. Не знаем как го правят. Но те по всяка вероятност правят нещо правилно. Имаме агенти на завоюваните планети, но те научиха малко ценни неща. Беше взето решение, уверявам те, на най-високо ниво, ти би станал и отдал чест, ако чуеш някое от имената на участниците в

заседанието. Решението гласи, че трябва да изпратим човек на Клизант, който да се добере до корена на проблема, да намери иглата в купата сено и да разреже гордиевия възел.

— Като оставим настрана съдържащата се в нея объркана и отвратителна метафора, мисля, че идеята е самоубийствена. Вместо това бихме могли...

— Ще заминеш, от това не можеш да се измъкнеш, Хлъзгави Джим.

Опитах, но нищо не излезе. Дадох ми копия от всички известни детайли, записаха езика им върху мозъчната кора и ми пробутаха шперц за кораб-разузнавач, който да ме достави там. Мрачно се върнах в квартирата ни, където Анжела се бе уморила да се занимава с косите си и хвърляше нож в мишена с размер на глава на противоположната стена. Дори с ниско хвърляне, след бързо изваждане на ножа от ножницата, тя можеше да поразии черната точка на всяко око.

— Да окача ли снимката на Инскин? — предложих аз. — Ще бъде по-интересна мишена за теб, такава, от която ще получиш в много по-голяма степен удоволствие.

— Този зъл старец изпраща мъжа ми на задание?

— Този мръсен стар козел се опитва да ме изпрати на място, където сигурно ще ме убият. Задачата е толкова абсолютно секретна, че не мога да разкажа за нея на нито една жива душа, особено пък на теб, така че ето ти документите, прочети ги сама.

Докато тя се занимаваше с тях, пъхнах записа на клизантския език в копирната машина. Тя записа материала върху мозъчната кора на главния ми мозък, без скучния и отнемащ време учебен процес. Първата серия щеше да бъде примерно около половин час, с дузина закрепващи серии след това. Крайният резултат бе, че ще говоря на този език с адско главоболие от цялото това опипване на синапсите ми от електродите. Но докато машината работеше, имаше период на пълно безсъзнание, а именно това в дадения момент и исках. Наместих шлема на ушите си, настанах се в леглото и натиснах копчето. Мина известно време и Анжела внимателно свали шлема и ми връчи хапче. Глътнах го и държах очите си затворени, докато болката не спря. Меки устни ме целунаха.

— Ще се опитат да те убият, но ти няма да им позволиш. Ще им се надсмееш и ще победиш, а един прекрасен ден ще заемеш мястото

на Инскин — едва-едва отворих очи и видях тържественото изражение на лицето ѝ.

— Ще се появя вкъщи с щит или на щит! Ще бъдат ли гърдите ми в кръстове или главата ми в храстите? Тревожиш ли се за мен?

— Постоянно. Но такава е участта на жените. Аз, разбира се, не мога да застана на пътя на кариерата ти.

— Дори не знаех за нея, докато току-що не ми съобщи.

— И ще направя всичко, за да ти помогна.

— Няма да можеш да тръгнеш с мен поради една много важна и възпираща причина.

— Знам това. Но през цялото време в душата си ще бъда с теб. Как възнамеряваш да кацнеш на тази планета?

— Ще се кача на борда на своя бърз кораб-изтребител, ще изляза направо и бързо на радарния екран, ще профуча през атмосферата и...

— И ще бъдеш разложен на съставните си атоми. Ето, прочети този рапорт на един, който е оцелял от последния кораб, пробвал такава преминаване.

Прочетох го. Беше много угнетяващ. Хвърлих го обратно в купчината при другите.

— Разбрах предупреждението. Тази планета изглежда е милитаризирана до крайност. Хващам се на бас, че дори домашните им животни носят мундири. Да караш така направо, значи да подхождаш към хората с техните собствени условия, да ги конкурираш в области, където са най-добре организирани. Срещу какво не са подготвени? Ами срещу кражба, мазен подход, прикриващ хитра атака. Плъзгаш се, проникваш, действаш и изкореняваш.

— Това започна да не ми харесва — намръщи се моят ангел. — Ще се погрижиш за себе си, нали, Джим? Не мисля, че тревогата ще ми е от полза в сегашното ми състояние.

— Ако искаш да се тревожиш, то се тревожи за тази нещастна планета, на която отива Хлъзгавия Джим. Край на нейните завоевания, може да се каже, че с тях е свършено.

Целунах я звучно и излязох с високо вдигната глава и изправени рамене, като исках поне за минута, поне за десета от секундата да бъда толкова сигурен в себе си, колкото изглеждах. Заданието щеше да бъде много тежко.

ГЛАВА 4

Планът ми беше подробен, приготовленията — сложни, операцията — гигантска. Получих от Инскин нещо повече от един протяжен вик поради стойността на проекта ми и без да се вслушвам в тези викове, планирах всичко по подобаващ начин. Та нали примката бе на моя врат, не на неговия, и залагах всичко, което можех, за да гарантирам телесното си оцеляване. Но в крайна сметка дори и най-съвършеният план има своя край, последните детайли се доуточняват, отдават се финални команди. И овенчето го повеждат към кланицата.

Бааа! Ето ме, явил се гол на този свят, че седя в бара на междусистемния лайнер „Куинетава“ с чаша силен концентрат пред мен и цигара в ръка. Слушайки стюардесата, че след час ще се приземим на Клизонт, бях гол, разбира се, изразявам се метафорично. Необходима беше здрава дисциплина и голямо усилие на волята, за да се накарам да оставя въпреки всички незаконно съхранявани предмети. Никакви минибомби, газови капсули, ръчни свредели, подслушващи устройства. Нищо! Дори без отверката, която винаги беше закрепена към нокътя на големия пръст на десния ми крак. Или...

Скръцнах със зъби при тази мисъл и се огледах наоколо. Другите, пируващи, с решителен вид се наливаха с необлагаемия алкохол и никой не ми обръщаше внимание. Изваждайки тефтера, докоснах горния му шев и почувствах определена твърдост. Паметта е нож с две остриета — и също както добре се отваря, така може и да се замъгли. Собственото ми подсъзнание се бореше срещу мен. Само съзнателният ми ум изпитваше някакъв ентусиазъм относно кацането на Клизонт, без каквито и да е незаконни предмети. Стиснах силно тефтера по определен начин и малка, но невероятно надеждна отверка изпадна в дланта ми. Ах, просто произведение на изкуството! Възхищавах ѝ се малко, след това вдигнах чашата и се сбогувах. По пътя към каютата си я хвърлих в кошчето. Тя ще отлети по-нататък, заедно с кораба, когато аз ще съм слязъл на тази изключително негостоприемна планета.

Всички доклади и допитвания показаха, че на Клизонт живеят най-придирчивите митничари в цялата Вселена. Просто е невъзможно да прекараш нещо контрабанда. Затова не се и опитах. Бях само това, което изглеждах на външен вид. Търговски пътник, представител на фирмата „Фанчолето-Мушиар Лимитед“, произвеждаща смъртоносни оръжия. Фирмата съществуваше и аз бях нейният представител, и никакво, дори и най-щателното разследване, не би могло да установи обратното. Нека се опита!

Опитаха. Кацането на Клизонт миришеше на изпращане в затвора. Аз и куп други пристигащи се смъкнахме по трапа в сиво помещение, зловещо на вид. Събрахме се в една група под надзора на бдителни и добре въоръжени пазачи, докато не донесоха багажа ни и го стовариха наблизко. Нищо подобно още не бях виждал. Нищо не се случи, докато трапът не беше прибран и корабът не отлетя. И тогава започнаха да ни извикват един по един.

Не бях първи и се зарадвах на възможността да изуча местните типове. Те бяха в най-висша степен безразлични към нас, тъпчейки на едно място с ботушите си, стискайки оръжието си и държейки високо вдигнати брадичките си. Мундирите на всички бяха един цвят, който на пръв поглед можеше да бъде взет за твърде невоенен оттенък на пурпурночервеното. Но бързо разбрах, че това е много точна имитация на цвета на кръвта — тъмна, полуартериална — ярка. Той бе отвратителен и беше много трудно да се въздържа от спорадично поглеждане към него. Отгоре на това не даваше и най-малкия намек за характера на този, който го носеше.

Всички пазачи бяха здравеняци, с разпространените в тяхната среда изпъкнали челюсти и свински очи. Шлемовете им изглежда бяха направени от фиберглас, със зловещи черни забрала и прозрачни лицеви щитове, които можеха да падат. Всеки имаше гаусовка — многоцелево и особено опасно смъртоносно оръжие. Много мощните батареи даваха живот на доста впечатляващ заряд. Когато натискаха спусъка, в цевта се генерираше силно магнитно поле, ускоряващо снаряда до цевна скорост, равна на скоростта на всяко друго оръжие с реактивни патрони. Но гаусовката имаше това преимущество, че притежаваше по-висока скорострелност, не издаваше ни най-малък звук и можеше да стреля с всякакви смъртоносни снаряди — от отровни игли до бризантни снаряди. Корпусът някога бе получил

рапорти за това оръжие, но нямаше нито един образец. Реших колкото се може по-скоро да поправа тази грешка.

— Пас Ратунков — извика някой и аз трепнах, оживявайки, тъй като си спомних, че съгласно легендата се казвам така. Забавих се, колебаейки се, и един от пазачите, марширувайки и удряйки крак, се приближи до мен. Бях сигурен, че е поставил на токовете си метални налчета за предизвикване на милитаристичен ефект. Очаквах приближаването му, не можех да изтърпя до момента, когато самият аз щях да получа такива ботуши — Клизант започна да ми харесва.

— Вие ли сте Пас Ратунков?

— Същият, сър, на вашите услуги — отговорих аз на родния му език, грижливо запазвайки чуждия акцент.

— Вземете багажа си. Вървете след мен.

Обърна се и имах безразсъдството да му извикам:

— Но, сър, куфарите са прекалено тежки, за да ги отнеса наведнъж всичките.

Този път той ме огледа със студен пронизващ поглед, който не предвещаваше нищо добро и многозначително намести на рамото си гаусовката.

— Количка — изръмжа той накрая и посочи с пръст към противоположния край на затворническия двор.

Покорно тръгнах в указаната посока. Това беше ефективно моторизирана количка-платформа, движеща се на малки колелца. Бързо натоварих на нея целия си багаж и потърсих с поглед своя гид. Той стоеше пред отворената врата, още повече приближил пръста си към спусъка. Електромоторът изви на бесни обороти и аз в галоп се понесох след тази играчка към вратата.

Започна проверката.

Колко е лесно да се каже. Но това беше изявление от типа на: „Хвърлих атомна бомба, и тя гръмна“. Това беше най-детайлната и щателна проверка, през която съм минавал някога, и бях извънредно щастлив, че първи открих тази отверка.

В гладкостенната антисептична стая чакаха десет човека. Шест се заеха с багажа ми, докато в същото време четирима други се захванаха с мен. Първото, което направиха, бе да ме оставят така, както ме е родила майка ми, и да заложат под флуороскоп. След няколко секунди вече се съвещаваха по повод на отпечатъците от

пломбите на зъбите ми. Дружно решиха, че една от тях е прекалено голяма и има неправилна форма. Появи се комплект зъболекарски инструменти с много зловещ вид и за миг пломбата беше свалена. Докато зъбът се пълнеше с емайл — не мога да не го призная — изследваха първоначалната пломба със спектроскоп. Не изглеждаха нито мрачни, нито ликуващи, когато металното съдържание се оказа общоприето в зъболекарската практика. Обискът продължаваше.

Докато сондираха розовата ми личност, един от инквизиторите се зае с пачката документи. Повечето от тях бяха псиграми, изпратени след заявлението ми за кацане. Провериха за фирмата „Фанчолето-Мушиар Лимитед“, поговориха с работодателите ми и получиха всички подробности за работата ми. Добре, че всичко беше законно. Отговорих правилно на всички въпроси, като вмъкнах неуместни звуци само два пъти, когато физическото изследване засегна някои особено чувствителни места. Всичко изглежда мина добре, поне в крайна сметка досието беше затворено и оставено настрана.

Докато това ставаше, хвърлях поглед към багажа си. Той пострада повече от мен. Всеки куфар беше отворен и опустошен, съдържанието му беше разхвърляно по белите маси, а куфарите разделени на малки парченца: шевове бяха разпрани, ключалките свалени, дръжките отвинтени. А получените парцали бяха разположени в найлонови чували, снабдени с номера, и оставени на съхранение. Несъмнено за следваща, по-щателна проверка. Огледаха дрехите ми през микроскоп и ги оставиха настрана — до отлитането ми от тази планета повече няма да ги видя.

— Ще ви бъдат дадени хубави клизантски дрехи — обясни един от инквизиторите ми. — Голямо удоволствие е да се носят.

Много се съмнявах в това, но премълчах.

— Това религиозен символ ли е? — попита друг, който с края на пръстите си държеше снимка.

— Това е снимка на жена ми.

— Разрешават се само религиозни символи.

— За мен тя е нещо като ангел.

Поблъскаха си малко главите над това, но все пак ми разрешиха да запазя снимката. Не че можеше да се носи такава смъртоносна вещ, като оригинала. Взеха я и бързо ми връчиха копие от нея. На него

Анжела сякаш се мръщеше, а може би това бе само в моето въображение.

— Всичките ви лични вещи, удостоверение и така нататък ще ви бъдат върнати при заминаването ви — студено ме уведомиха. — Намирайки се на Клизант, ще носите местни дрехи и ще спазвате местните обичаи. Ето личните ви принадлежности.

Бяха ми посочени три много полезни и некрасиви неща от гардероба.

— А ето и удостоверението за самоличността ви.

Взех го щастлив, че ми е гарантирано съществуване, но все още бях гол и започваше да ми става студено.

— Какво има в този заключен куфар? — извика един от проверяващите с очакващ звън в гласа, като хрътка, пусната по следа. Всички прекъснаха работата си и се приближиха към мен, когато получих за проверка инкриминирания ми куфар. Изразът на лицата им доказваше, че всеки мой отговор ще бъде оценен като признание в престъпност и след него ще последва смъртна присъда.

Разреших си да пораболепнича малко и затворих очи.

— Господа, не съм направил нищо лошо — заплаках аз.

— Какво има в него?

— Военно оръжие...

Раздадоха се приглушени викове, а един от тях започна да се оглежда сякаш търсеше пистолет, за да ме застреля на място. Продължих, като заеквах.

— Но, господа, трябва да ме разберете, именно поради тази причина дойдох на забележителната ви планета. Фирмата ми — „Фанчолето-Мушиар Лимитед“ — е стар и многоуважаван производител на оръжие в областта на военната електроника. Това са образци, които са крайно чувствителни. Отварянето на куфара е възможно само в присъствието на специалист по въоръженията.

— Аз съм специалист по въоръженията — заяви един от мъчителите ми, като направи крачка напред.

Още преди му обърнах внимание, поради плешивата му глава и зловещия белег, държащ окото му във вечно намигане.

— Радвам се да се запозная с вас, сър. Аз съм Пас Ратунков.

Името не му направи впечатление и той не се представи.

— Ако може да получа халката с ключовете си, ще отворя гореназвания куфар и ще демонстрирам съдържанието му.

Преди да ми разрешат да пристъпя, те нагласиха видеокамера.

Отворих капака и го отметнах назад. Специалистът по въоръженията огледа с горящ поглед компонентите в меки гнезда, но аз обясних:

— Фирмата ми е създател и единствен производител на мини с памет и дистанционен детонатор. Няма друга такава мина, толкова компактна и многостранна като нашата.

За да извадя детонатора от гнездото му, използвах пинсета — толкова миниатюрен беше той.

— Това е най-малкият детонатор, предназначен за използване в малки оръжия като пистолета. Изстрелът активизира детонатора, който след това взривява заряда в куршума, когато се приближава към мишената на предварително зададено разстояние. Това е друг детонатор, много остроумен, предназначен за приложение в тежко оръдие или ракети.

Всички нетърпеливо се наведоха напред, когато посочих капсулата „ПАМ-4“ и обърнах внимание на изключителните ѝ достойнства.

— Цялата конструкция е твърда субстанция, способна да се съпротивлява на невероятно натоварване от порядъка на хиляда „G“ и на масивни удари. Тя може да бъде програмирана да детонира предварително, само когато приближи специфичната цел, или пък се програмира външно, по електронен път по всяко време до изстрела. Съдържа отделни вериги, изпълняващи функциите на сортировчици, които предотвратяват взрива в близост до дружествени обекти. Наистина е уникална.

Внимателно я сложих обратно и затворих капака на куфара. По реда зрители премина тежко въздишане. Това беше нещо, което действително им харесваше. Специалистът по въоръженията взе куфара.

— Ще ви бъде предоставен, когато се наложи да го демонстрирате.

Проверката неохотно тръгна към края си. Детонатора беше кулминацията на обиска и нищо не можеше да се сравни с това. Поразвякоха се малко, изстисквайки тубичките и опустошавайки

бурканчетата в тоалетната ми чанта, но правеха това без желание. Когато накрая се умориха, струпаха всичко накуп и ми хвърлиха нови дрехи.

— Четири и половина минути за обличане — каза инспекторът на изхода. — Донесете куфарите.

Дрехите ми в никакъв случай не можеха да бъдат наречени супермодерни. Долното бельо и тям подобните бяха в скучен утилитарен сив цвят и направени от плат, който се триеше като смес от смлян боклук и гласпапир. Въздъхнах и се облякох. Горното бельо беше от типа на някакъв комбинезон, който ме правеше да изглеждам като някакъв вид мутант на гигантска оса поради широките тъмножълти ивици. Но щом облеклото на клизантите бе именно такова, това ще нося и аз. Не че имах голям избор. Взех двата куфара с остри дръжки, които се врязаха в дланите ми, и излязох през отворената врата.

— Колата — каза ми пазачът навън, като ми посочи стоящата наблизо кола с прозрачен покрив и без шофьор. Сега се намирахме в голяма зала, боядисана във все същия сив цвят. Страничната врата се отвори при приближаването ми.

— Ще се радвам да се възползвам от колата — усмихнах се аз, — но къде отиваме?

— Колата знае, качвай се.

Не са най-остроумните събеседници в Галактиката. Хвърлих в нея куфарите и седнах. Вратата, скърцайки, се затвори и светнаха няколко светлини на роботошофьора. Потеглихме напред и тежките врати се отвориха пред нас, и още врати, и още, всичките достатъчно дебели, за да зазидат трезор на банка. След последните врати излетяхме на чист въздух и стиснах очи от блесналите слънчеви лъчи. С голям интерес започнах да наблюдавам носещия се покрай нас пейзаж.

Клизант, дори ако този безименен град беше образец, представляваше модернизирани, механизирани и делови свят. Шосето беше пълно с камиони и леки коли, всичките явно управлявани от роботи, дотолкова строга беше дистанцията между тях, при това всички се носеха с впечатляваща скорост. Пешеходните пътеки бяха двустранни и пресичаха улиците отгоре. Имаше магазини, изложени мундири. Мундири! Тази единствена дума не е в състояние да отрази

обкръжаващо ме метализирано и многоцветно великолепие. Всички носеха различни мундири с различни цветове, означаващи, както бях убеден, различните родове войски и служби. Нямаше нито един на тъмножълти ивици. Още едно препятствие, поставено на пътя ми, но аз го пренебрегнах. Когато потъваш, малко те вълнува дали ще излят на главата ти още една чаена лъжичка вода. В тази работа нищо не обещавахе да бъде лесно.

Колата ми излезе от стремителния уличен поток, гмурна се в още един тунел и спря пред изящно украсени врати. Над входа беше написано със златни букви: „ЗЛАТО-ЗЛАТО“, което на клизантиски би могло да бъде прочетено като „ЛУКС“. Беше приятно разнообразие. Елегантен портиер, обсипан целият в скъпоценни камъни и сърмени ширити, се хвърли да отвори вратата, но когато видя дрехите ми, спря и изкриви устни. Пусна вратата и си отиде, а мястото му веднага зае индивид с волски врат в тъмносив мундир. На двете му рамене имаше малки сребърни отличителни знаци: скръстени бойна секира и нож, а сребърните копчета имаха формата на черепи. Някак си не много поощряващ вид.

— Аз съм Паков — изръмжа фигурата, — вашият телохранител.

— Радвам се да се запозная с вас, сър, много се радвам.

Излязох от колата, като трябва да отбележа, че сам носех куфарите си, и последвах мрачния гръб на охраняващото ме куче в кулоарите на хотела — именно такава се оказа зданието. Удостоверението ми беше прието с максимална невежливост, дадох ми момче, което да ми покаже пътя към предназначенията ми стая. Статусът ми на теоретически уважаем чужденец ми даваше право за първа класа, но това не значеше, че трябваше да ме харесват. Цветовете на оса ме заклеяваха като чужденец, и те се държаха с мен именно като с чужденец.

Стаите бяха разкошни, леглото — меко, бъгове имаше навсякъде. Звукови и оптични, те бяха вградени във всеки осветителен прибор и по стената. Всяка втора издатина на мебелите беше микрофон, а лампите се включваха, следвайки ме, щом започнех да се придвижвам по малко.

Когато отидох в банята, за да се избърсна, оптично око ме наблюдаваше през посребрената повърхност на огледалото и още един оптичен наблюдател в края на четката ми за зъби — несъмнено, за да

следи за всякакви изненади, спотаени в зъбите ми. Всичко е много ефектно.

Но само според тях. Това ме накара да се разсмея, което и направих, като превърнах смеха си в сумтене, когато се изплъзна безконтролно навън, така че телохранителят ми нищо не заподозря. Той се мъкнеше след мен, където и да отидех в този апартамент. Нямаше съмнение, че ще спи в краката ми, когато отида да си легна.

Но това малко ми помагаше. Любовта се смее над технократите, както и Джим ди Грийс, който знае невероятно много, ако ме извините за нескромността, за бъговете. Това беше случай на масирано нападение. Тук имаше множество бъгове, и какво, кажете ми, ще правите с цялата тази информация? Компютърните мрежи ще са абсолютно безполезни в ситуация като тази. А това значи, че голям щат човешки същества ще ме наблюдават, записват, анализират. Броят на хората, на които може да се възложи такава работа, имаше предел, защото скоро ще трябваше да се появи геометрична прогресия от пазачи, пазещи пазачите, докато всички не започнат да се занимават само с това. Бях сигурен, че е налице голям щат, който внимателно ме наблюдава, тъй като чужденците са достатъчно редки, за да се наслаждават на такъв разкош. С бъгове ще гъмжи не само апартаментът ми, но и районите, през които щях да минавам обикновено, колите и така нататък.

Не може да се „бъгизира“ целият град, пък и нямаше причини да се прави това. Всичко, което трябваше да правя, бе известно време да играя ролята си на послушен търговски пътник, докато не намеря възможност да напусна бъгизираните райони. И да измисля план, да изчезна напълно, когато изчезна от полезрението им. Ще имам само една възможност: трябва да се смотая още при първата възможност, иначе ще съм мъртъв плъх.

Паков винаги беше на мястото си, наблюдавайки всяко мое движение. Наблюдаваше ме, когато отидох да спя, и погледът на тези малки твърди очи бе първото, което видях на следващата сутрин. Именно това и исках да видя сутринта. Паков щеше да бъде утроен на сутринта, но досега самото му присъствие означаваше, че наблюдаващите ме са се отпуснали. Аз също изглеждах отпуснат, но не бях. Изучавах всички аспекти на града, търсейки необходимата ми миша дупка.

На третия ден я намерих. Това беше една от възможностите, разглеждани предварително, и се оказа най-добрата — съставих съответните планове и, усмихвайки се, заспах. Бях сигурен, че усмивката ми е забелязана от камерите с инфрачервени лъчи, но какво може да се прочете по една усмивка?

Четвъртият ден започна като всички предишни — с донесената в стаята ми закуска.

— Охо, днес нещо съм гладен — казах аз на сърдито гледащия готвач. — Работата трябва да е във веселото настроение на прекрасната ви планета. Смятам, че трябва да хапна още.

Изядох още една закуска. Не е известно кога ще мога отново да утоля глада си, за това бе необходимо да се подкрепя малко по-така.

Последва стандартната търговска суета. Излязохме от хотела в определения час и ни очакваше кола. Тя веднага тръгна по обичайния маршрут към военното ведомство, където демонстрирах детонаторите на фирмата „Фанчолето-Мушиар Лимитед“. Бяха унищожени множество мишени и днес реда си чакаха следващите. Всичко това беше хубаво развлечение.

Излязохме от тунела на главния път, помотахме се по него и завихме в странична уличка, водеща към нашата цел. Уличното движение тук винаги беше малко интензивно, малко бяха и пешеходците. Превъзходно. Мяркаха се улица след улица и чувствах как се завързва познатият възел на напрежението. Всичко или нищо. Хлъзгави Джим, ето че започнахме...

— Ап-чхи — казах аз, като ми се стори с необходимия реализъм и се опитах да взема носната си кърпа. Паков стана подозрителен.

— Малко прах в носа — обясних аз. — Знаете как става това. Кажете, ето там, вижте, това не е ли случайно уважаемият генерал Трогбарт?

Паков беше добре обучен, очите му само за миг се стрелнаха настрани, преди да се върнат към мен. Но мигът беше всичко, което ми бе нужно. В носната си кърпа имах завързани в стълбче монети: единственото оръжие, което успях да си направя под постоянно бдящото око на властта. Сглобих го монета по монета през нощта, под одеялото. Когато очите се отместиха, ръката ми удари с твърдото стълбче монети късата дъгичка, завършваща на веждата на Паков. Той омекна с приглушен стон.

Все още падаше, а аз вече подадох сигнал за аварийно спиране, навеждайки се през седалката и натискайки необходимото копче. Motorът заглъхна, спирачките изскърцаха и спряхме. На не повече от дузина крачки от избраното място. В десетката! В същия миг изскочих и се затичах.

На контролния пулт вероятно светна сигнал за тревога — в колата имаше маса всевиждащи очи. Силите на врага бяха пуснати в ход точно в мига, в който се освободиха и моите. Всичко, което имах, бяха няколко секунди, а може би и минута, преди да довтасат войници и да ме хванат.

Ще ми стигне ли времето?

Наведох глава, летейки, се пъгнах в тесен проход на служебна улица, който минаваше зад редица здания и излизаше на другата улица. Тук работеха роботи — товареха боклук във варели, но те ме игнорираха, когато тичах, защото бяха от простия М-тип, непрограмирани за нищо друго, освен за работа.

Надзирателят на роботите бе друга работа. Той беше човек и държеше електронен камшик — за подканване на роботите. Камшикът щракна и разсече въздуха до мен, а токът ме загъделичка в бедрото.

ГЛАВА 5

Беше, меко казано, шок, но едва го почувствах. Поддържаното напрежение бе ниско, предназначено да подканва роботите, а не да унищожава мозъчните им вериги. Хванах камшика и го издърпах силно към себе си.

Разбира се, всичко протичаше по плана ми. Виждах този надзирател с бригадата му всеки ден на това място, когато минавахме с колата: Клизант обичаше утъпканите пътеки. Можеше смело да се разчита, че надзирателят на роботите — индивид с дебел врат и бандитска физиономия — ще се хвърли да гони бягащия чужденец, и той постъпи точно както се надявах.

Дърпайки към себе си камшика, го накарах да загуби равновесие и той полетя към мен с провиснала челюст. Нанесох му страшен ъперкът право в тази увиснала челюст.

Той отметна глава, изръмжа нещо и се хвърли върху мен с ръце, готови да стискат и разкъсват.

Това не беше по плана. Трябваше веднага да падне, за да свърша останалата си работа, преди да пристигне кавалерията. Откъде можех да зная, че не само мозъкът, но и конструкцията му е друга? Отстъпих настрана, пръстите му стиснаха въздуха и аз започнах да се потя. Времето летеше катастрофално бързо. Трябваше възможно най-бързо да накарам това туловище да падне в безсъзнание.

И го накарах. Начинът не беше от най-изящните, но подейства. Подложих му крак, когато отново скочи, а след това аз се метнах на гърба му и го обездих, ускорявайки падането му на земята. Хванах главата му и започнах да я млатя в настилката. Бяха нужни три яки удара — страхувах се, че настилката ще се продъни, когато надзирателят изпъшка и се отпусна.

Отдалеч зави първата сирена. Изпотих се още повече. Безразлични към хората, боклуджиите продължаваха работата си.

Надзирателят беше облечен с тъмнозелен мундир, несъмнено символизиращ занаята му. Той се закопчаваше само с един цип, който

разкопчах, а след това започнах да се мъча със свалянето на дрехите от обемистото му неподатливо туловище. В същото време сирените се приближаваха и трябваше да спра, за да събуя ботушите му, защото панталоните не можеха да бъдат свалени — операция, която не донесе нищо.

Ехото от сирената страшно се отразяваше от стената на служебната улица и наблизко ефектно изскърцаха спирачки.

С трескава бързина навлякох мундира върху собствените си дрехи на оса и закопчах ципа. Хванах камшика и ударих най-близкия робот право по сачмения лагер.

— Пъхни този човек във варела — изкомандвах аз и отстъпих назад, когато той хвана бившия си господар.

Хората едва бяха изчезнали от поглед, когато налетя първият от войниците в червени мундири.

— Чужденец! — викнах аз и магнах с камшика към края на улицата. — Изтича натам, преди да успея да го спра.

Войниците също се движеха много бързо и това беше много добре, защото ботушите все още лежаха на улицата. Хвърлих ги във варела след бившия им собственик и изплюях с камшика към половин дузината си работи.

— Към следващия участък! — заповядах аз. — Ходом марш!

Надявах се, че са програмирани за постоянен маршрут и не сбърках. Роботът-камион се движеше отпред, а останалите след него. Аз вървах отзад с приготвен камшик. Малката процесия излезе на натъпканата с полицаи и войници улица.

Бронирани коли лавираха наоколо, а шофьорите ругаеха. Верният ми отряд работи тръгна през улицата в цялата тази суматоха, докато в същото време аз, с парализирана усмивка, подтичвах отзад. Страхувах се, че ако предприема и най-малкия опит да изменя заповедта, механичната ми бригада ще направи седяща стачка направо на улицата. Минахме покрай изоставената ми кола точно когато помагаха на бившия ми приятел да се измъкне от нея. Обърнах се с гръб към него и се опитах да игнорирам възникналия хлад в гърба. Ако ме познае...

Първият робот зави в друга служебна улица, а аз се тътрех зад тях така, че в последствие се чувствах сякаш съм ходил два дни в пустиня. Най-после бях в относителна безопасност. Макар денят да

беше прохладен, бях вир вода. Подпрях се на стената да си почина, докато роботите ми опустошаваха варелите. На улицата отново се появи много коли, а над главата ми ревяха реактивни двигатели. Охо, те определено ми доскучаха.

А по-нататък? Хубав въпрос. Сега вече много скоро, когато не бъдат намерени никакви следи от беглеца, някой ще си спомни за единствения свидетел на бягството. И ще поискат отново да поговорят с надзирателя на роботите. Преди да настъпи този момент трябва да съм на друго място. Но къде? Активите ми бяха много ограничени: колекция работи-асенизатори, трудолюбиво тракаци, се занимаваха с работата си; два мундира — един върху друг, всеки от които ме правеше белязан, и електронен камшик, годен само за работи, генерираният в него ток беше достатъчен, за да затвори релето, отменящо предишната заповед. Какво да правя?

Зад мен се раздаде скърцане и се дръпнах настрани, когато се отвори ръждива врата. Навън се показва главата на дебелак с бяло боне.

— Тук имам още един варел за теб, Слободан — каза той, след това подозрително ме огледа. — Ти не си Слободан.

— Прав сте. Слободан е някой друг. И е на някое друго място. Сваля килограми в болницата. Затова ме сложиха, все още съм новак в професията.

Удобният случай май ми се навираше в ръцете! Говорех бързо, а мислех още по-бързо. На отминатата преди малко улица имаше още суетене, но тук никой не поглеждаше. Изплющих с камшика по предавателната кутия на най-близкия робот и му заповядах да ме следва.

Белият калпак отново се гмурна вътре, след него аз, а след мен и роботът в кухнята. Голяма, явно ресторантска, и там нямаше никой повече.

— Кога отваряте заведението? — попитах аз. — От тази работа ми се появи зверски апетит.

— До довечера няма да отворим. Ей! Заповядай на този робот да не ходи след мен и вземи оттук боклука.

Готвачът кръжеше, отстъпвайки по помещението с вярно следващия го робот, на когото незабелязано дадох заповед да не се отделя от дебелака. Представляваха прекрасна двойка.

— Робот — изкомандвах аз, — престани да тичаш след него, а просто го хвани така, че да не може да се движи.

Електронните рефлексии на робота се оказаха по-бързи от тези на готвача. Стоманените ръце се заключиха и готвачът отвори уста да се оплаче, но аз я затворих с готварската му шапка. Той сърдито я дъвчеше и издаваше приглушени звуци. Продължаваше да прави така през цялото време, докато го връзвах за стола с прекрасен комплект кухненски кърпи, като не забравих и парцал за устата. Никой не се появи. Все още ми вървеше.

— Вън! — заповядах на робота, като го ударих по търпеливия метален гръб. Другите все още работеха и аз им раздавах удари като щастливият флагелант, докато всички не затрепераха, очаквайки заповеди.

— Връщайте се там, откъдето се появихте днес сутринта. Тръгвайте!

Като добре тренирани войници, в разгънат строй те тръгнаха в противоположна посока от мястото на бягството ми. Пъхнах се обратно в кухнята и затворих вратата. За минута бях в безопасност. Рано или късно ще ме проследят до роботите-асенизатори, но няма да имат ни най-малка представа къде и как съм напуснал конвоя. Роботите вървяха просто прекрасно. Плененият готвач през това време беше успял да събори стола и пълзеше, извивайки се, към изхода.

— Пакостник — скарах му се аз и взех от масата един голям нож. Той веднага спря и се опули срещу мен. Сложих камшика и ножа така, че през цялото време да ми бъдат под ръка, и се огледах. За известно време можех да си почина и спокойно да обмисля по-нататъшния план. А засега всичко вървеше стремително и с доста добра доза импровизация. Някъде далеч се чу тропот.

Въздъхнах и отново взех ножа. Стремителност и импровизация бяха девизът на тази операция.

— Какво е това? — попитах готвача, като извадих за момент парцала от устата му.

— Предна врата, някой чука — дрезгаво отговори той, без да сваля поглед от ножа, който държах до гърлото му.

Пъхнах обратно парцала на определеното му място и прокрадвайки се странично към залата, се огледах.

Салонът на ресторанта беше празен и тъмен. Чуването идваше от входа на противоположната страна. Никой не се появяваше при тези сигнали, ето защо предположих, че сме сами в ресторанта. А сега да видим какво означава всичко това.

— Какво искате? — попитах аз, опитвайки се да подражавам на ниския глас и рудиментарен начин на говорене на готвача.

— От хладилния сервиз. Позвънихте, че имате повреда. От какъв тип е?

— Доста голяма! — сърцето ми подскочи от радост. — Влезте и вземете със себе си най-голямата чанта с инструменти, която имате.

Това беше много почтена чанта. Пускайки хладилния техник, рязко го ударих с плоската част на дръжката на ножа по тила. Той много мило си легна. Мундирът му беше в утилитарно тъмнозелен цвят — голямо подобрение в сравнение с тъмножълтото или боклуджийството. Бързо го съблякох и го завързах до готвача към стола, където можеха да си поплачат заедно. За първи път изпреварвах преследвачите си. В случай на успех ще минат няколко часа, преди да намерят пленниците и да ги свържат с бягството ми. Облякох тъмнозеления мундир, приготвих голямо количество сандвичи, грабнах чантата с инструменти и като изкозирувах на пленниците, изскочих навън.

Там имаше голям товарен робот, с висящи по него други инструменти, който тихичко си бръмчеше. На металните му гърди беше нарисуван същият герб на обслужващата фирма, украсяващ сега и собствената ми гръд.

— Ще пътешестваме комфортно! — казах аз. — Вземи това.

Едва успях да дръпна пръстите си, когато той взе чантата.

По време на разходките ми из града бях видял множество подобни роботи, но не се бях приближавал до нито един. На гърба му имаше своеобразно седло за оператора, но нямах ни най-малка представа как да попадна там. Той ли да се спусне на колене, да спусне стълбичка, или нещо друго? По тази улица вече се движеха коли и други роботи. Бързо се приближаваше отряд войници. Отново се изпотих.

— Искам да тръгна. Веднага.

Нищо не стана, освен това, че войниците се приближиха още повече. Роботът стоеше безстрастно като статуя. Тук нямаше място за

помощ. Не знам дали този начин беше ортодоксален или не, но поставих крака си на бедрената става, хванах се с ръка за стабилизатора на обръщането на рамото му и полетях нагоре, моторът му изрева, когато центърът на тежестта се промени в съответствие с моето тегло. Плъзнах се в седлото точно в момента, когато отрядът претича покрай нас. Абсолютно ме бяха игнорирани.

Седалката беше удобна. Имах добър обзор, главата ми се намираше най-малко на три метра от земята и нямах ни най-малка представа за това какво да правя по-нататък. Макар че като начало бе най-добре да се отдалеча колкото може повече от тази улица. На темето на работа имаше компактен пулт за управление и натиснах копчето с надпис „ход“. Усетих скърцащата вибрация на предавките и той тръгна на място. Добро начало. *Напред!* Той се наведе и се затича. И вълненията, и полицията останаха назад.

Пътувах с металния си кон през центъра на града и обмислях положението си. Един човек срещу цял свят. Много поетично, но може да доведе до объркване. Ако не се смята факта, че вече съм попадал в подобни ситуации, а те не. Цялата им система за безопасност означаваше, че на Клизант чужденци не се появяваха често, а и всички те са под контрол. Вероятно никога не им се бе случвало да губят следите на наблюдавания и този случай бе много обиден за тях. Прекрасно, ще полетят глави. Прекрасно, докато в числото на тези глави не влезе и моята. В известен смисъл имах предимство. Те не знаеха нищо за мен освен „легендата“. Ако успея да се загубя в тълпата, в дълбините на тяхната угнетяваща култура, ще бъде съвсем невъзможно да бъда намерен. Засега съм на „дъното“. Позитивните действия ще започнат по-късно. Засега трябва да спася скъпоценната си кожа.

Отпред се намираше един от градските изходи и необикновено голям брой пазачи се занимаваха с проверката и обиска на всички, които се опитват да излязат. За да избягна тази опасност, завих наляво. Ще напусна града, когато стане наложително. Към пладне вече си представях разположението на града, но ми излязоха мазоли на задника. Роботът вървеше бавно и явно имаше нужда от зареждане. На мен също не би ми пречило да се подкрепя малко със сандвичите от чантата, така че и двамата имахме нужда от почивка. Напълно вероятно е да са намерили вече пленниците в кухнята и отново да са

вдигнали тревога. Отправих се към производствения кръг, който бях открил по-рано, и потърсих място, където можех да се скрия. Забелязах няколко явно запустели фабрики и складове, подходящи за целта. Избрах един. Паяжина на вратите и ръжда по пантите. Катинар, който можех да отворя на тъмно с нокът. Наоколо не се виждаше никой. Вратата се отвори със скърцане. Промъкнахме се вътре и резето щракна зад нас. Безопасно.

Мястото беше напуснато, прашно и в по-голямата си част празно. В един ъгъл имаше някаква древна машинария, лишена от черти, като загубен в джунглата идол с жертвоприношения във вид на изхвърлени перфокарти в краката му. Превъзходно. Наобядвах се, починах добре, обискирах зданието, намерих вътрешно помещение без прозорци, донесох двете чанти с инструменти, фенерче и молив с една от жертвените карти. Време бе за следващата крачка.

С плик в ръка пред мен, осветен от фенерчето, проговорих на глас:

— А сега слушай. Готов съм за възприемане. Броенето започва от десет. През това време ще заспя. Паметта ще се включи при думата... „досадник“!

— Десет — произнесох аз, чувствайки се прекрасно. След това: — Девет, осем, седем...

И се прозях. Когато стигнах пет, клепачите ми натежаха и изобщо не си спомням как съм стигнал до нула.

ГЛАВА 6

Събудих се с вцепенени пръсти, отекала ръка, уморени очи. И с голям квадратен картон на масата, покрит със сложни чертежи на микросхеми. Подсъзнанието е прекрасно място за скриване на неща, неизвестни на съзнателния разум. Аз не само че имах чертежи, но и изведнъж разбрах, че знам как да ги използвам.

Планът беше възхитително прост и ме жегна иглата на ревността към този, който го беше измислил. Изискваше малко време, но много електронни схеми и оборудване. Всичко това ще трябва да се открадне. Въздъгнах и се протегнах. Денят беше уморителен, а по време на хипнотичния транс сънят ми съвсем не беше сън. И утре е ден. Темпът на преследване ще спадне.

Следващият и по-следващият ден бяха наситени с много работа. Бях стоманен плъх, изпъзлял на повърхността и имаше нужда от много тичане. Градът се занимаваше с работите си, но бях сигурен, че преследването ми продължава, макар никога и да не се приближаваше близо до уютното ми гнезденце. Съединявах и запоявах микросхеми, крадах храна и други луксозни предмети както си искам. Клизанти изглежда притежаваше много ниска крива на престъпността, защото срещу кражби от моя тип не се предприемаха почти никакви мерки. Или престъпният свят беше унищожен, или сега се бе настанил в правителството.

Да напусна града се оказа много по-лесно, отколкото ми се струваше. Ловко прикривайки се около контролно-пропускателния пункт, забелязах, че начело на проверката стояха военни и тя се осъществяваше по добродушно военен маниер. Определена схема, даване на заповеди, изучаване на документите и слагане на печати, и заминавай. Надявах се, че този начин ще проработи достатъчно лесно. За да направя операцията си да изглежда военна, откраднах армейски камион. На смрачаване тикнах на пътя му работа.

Камионът, вибрирайки, спря, а шофьорът подаде навън глава и изруга. Повечето думи ги нямаше в езиковите ми уроци, и ги въведох в

картотеката за по-нататъшно използване. Слава на небето — той пътуваше сам.

— От такъв го чувам — отговорих му аз, — не е хубаво така да се говори с щатен. Това е извънредна ситуация.

— Каква ситуация? — подозрително попита той.

— Такава! — ентузиазирано отговорих аз.

Иглата ловко се заби във врата му и той се строполи долу. Бях направил и нападение на складове за медикаменти. Облякох фирменото му облекло и заповядах на робота да върви след мен. Преди това отидох да взема нещата си. Те точно се поместиха зад сандъците с дехидрирана храна, формулярите в три екземпляра, ваксата за обувки и други съществено важни военни стоки. Облечен в червения мундир на войника, когото натиках в своя и оставих да спи в резиденцията си, казах „сбогом“ на робота си — единствения ми приятел на тази планета. Той нищо не отговори, но аз не се обидих.

Документите ми бяха приети с военна мълчаливост, изучени и одобрени, и бях свободен. Весело се понесох в нощта към втората фаза на плана ми. Физически това изискваше много тичане, кражба на различни коли, за да объркам следите, и дълго пътуване през централната пустиня към определен ориентир. Огромен каменен къс, който стоеше самотно, в морето от пясък. По форма напомняше гърне и на клизантски се наричаше „лонак“. Кое то и означава „гърне“ и ви дава някаква представа за размаха на фантазията им. Маскировъчната мрежа надеждно скри колата и цели седем дни се трудих неуморно, преди резултатът да ме удовлетвори. Бях построил със собствените си ръце робот-екскаватор, напълно осигурено подземно убежище на не повече от сто метра от планината „лонак“. Това беше финалната подготовка към третата фаза. Същата нощ пристъпих към изпълнението ѝ.

Малкият ми самоделен предавател беше настроен и готов за работа, антената устремена точно в зенита. В полунощ го включих и към космоса се отправи тесен, точно насочен сигнал. Държах го включен точно трийсет секунди и след това го спрях.

Ето така. Сега е техен ред да хвърлят заровете и да направят следващата крачка. „Тях“ означаваше подразделението на Специалния Корпус, което организира тази фаза. Ако планът подейства, това „ако“ малко ме притесняваше, сигналът ми ще бъде приет от тях и само от

тях. Широчината на канала беше много малка, а теснонасочената пеленгация бе невъзможна. Клизантците изобщо не трябваше да знаят за нея. В движение щяха да бъдат приведени огромни сили.

Най-добрите компютри ще започнат работа, гигантски ракети ще изхвърлят огън. Избраният метеорит ще се задвижи заедно с колекция съпътстващи отломъци. Далеч в космоса, зад пределите на клизантските детектори, метеоритът се движеше в посока на тази система, насочен към самотната скала — „гърне“. Трябваше да изчакам едно денонощие.

Знаейки отношението си към непродуктивното очакване, си направих малка вечеринка. Имаше хубава храна, в крайна сметка най-хубавата, която можех да намеря в консервираните дажби, и богат избор от първокласни напитки. Вино с мезе, а след това нещо по-силно. Като достоен завършек на вечерята запалих пура и включих джобния екран на минипрожектора и извъртях няколко черни-пречерни филма, купени в армейския магазин. Доста груба фалшификация, предназначена за войниците, но изглеждаше много привлекателно за мен — чергар в пустинята.

Сънят постла мекото си одеяло, денят последва нощта, а след това настъпи отново нощ. И веднага щом се стъмни, се оказах навън с полеви бинокъл, преглеждайки небето квадрат по квадрат. Нищо. И не трябва да има нищо в продължение на още няколко часа, но нямах търпение. Целият план започна да ми изглежда абсурден. Чувствах самотата си много силно, бях попаднал в капана на тази планета, на много светлинни години от цивилизацията. Настроението ми беше подтиснато. Отново отпих от манерката.

Ако всичко вървеше добре, големия каменен къс трябваше вече да се е насочил към Клизант за сблъскване.

Когато защитата го засече, той ще изглежда все още като парче космически отломък. Ще се вреже в атмосферата и ще изгори.

Ако го проследят заради малко вероятния случай, че може да бъде нещо голямо, това обстоятелство ще ги откаже от по-нататъшни търсения.

Скоростта и температурата изключваха жив товар. Ще бъде също толкова трудно да го проследят и поради съпровождащите го отломъци, отразяващи сигналите на радара. Метеоритът ще пробие

атмосферата и ще се вреже в пустинята с толкова голяма скорост, че ще унищожи всичко живо.

Ако има разследване, то ще бъде бавно и когато изследователите дойдат, много неща ще успеят да застанат на местата си. Така се надявах. Всичко изглеждаше безупречно на теория и напълно безумно на практика.

Точно в полунощ на хоризонта отначало замига, а след това светна нова звезда и въздъхвайки с облекчение, оставих чашата. Графикът бе спазен като от пътническа ракета. Точката ставаше все по-ярка и по-ярка. Знаех, че компютрите и астрономите са поработили както трябва. Но не чак толкова добре.

Тази играчка възнамеряваше да се приземи точно върху мен!

Не съвсем. Докато я наблюдавах, тя видимо се изместваше встрани, ускорявайки движението си с развитието на нещата. Във въздуха се разнасяше пуфтене като от чайник. Скочих в колата и с ритник я съживих, когато горящата бомба се скри зад върха на „гърнето“, последва разтърсващ взрив, осветяващ местността и очертаващ с огъня си силуета на скалата.

Хвърлих се напред. Фаровете ми извадиха от тъмнината прясно петно на земята, обкръжено от облаци прах, дим и пара.

На дъното лежеше голямо полирано парче от изпускащ пара камък. Скрих колата зад най-близката дюна и пуснах предавателя. Раздаде се още един взрив, малко по-слаб от този на сблъсъка, и над главата ми просвистяха парчета от камъни.

Когато отново погледнах метеорита, зарядите го бяха разцепили почти на две и желеобразната течност, която защитаваше съдържанието му, попиваше в пясъка.

В същия миг чух нарастващ грохот от приближаващи се реактивни самолети и моментално изключих фаровете. Летящите чудовища прелетяха над главата ми — триъгълници ревяща тъмнина на звездното небе — и се наклониха при завоя. Направих нова преоценка на подозрителността на полицейските сили, а също и на радарите, компютрите и самата им организация. Имах по-малко време, отколкото предполагах. Скочих в ямата, опитвайки се да не обръщам внимание на топлината, лъхаща от раздробения камък.

Снаряжението беше цяло — опаковано в плоски сандъци, и светлината на звездите беше достатъчно силна, за да ги измъкна горе и

да ги скрия в колата. Самолетите кръжаха горе и търсеха точното място на падането на метеорита с помощта на радарна триангулация.

Не че можеха да видят нещо при тяхната скорост, а и на тъмно, но се задаваха по-бавни въздушни съдове с уреди и осветление, които можеха да претърсят целия район.

При тази мисъл забързах доста, въображението ми вече рисуваше трептенето на перки на хоризонта. Дишайки тежко, сложих и последния сандък в колата и зачаках самолетите да се обърнат с гръб към мен, преди да тръгна към своята дупка.

Пътувах с възможно най-голяма скорост, лавирайки между големите ями и подскачайки на по-малките. Когато самолетите се обърнаха в моята посока, спрях, изчакайки и представяйки си с всички сили колко съм мъничък. При следващото тръгване успях да се добера до входа. Когато хвърлях в дупката първия сандък, чух мотори. Отдалеч заблещука силна светлина, движеща се към мен. Бръсначът се размахваше съвсем близо до мен. Хвърлях сандъците един след друг, без да се грижа къде ще се приземят.

Вече бях готов да се гмурна след тях и внимателно да ги подреда, когато над главата ми запърхаха огромни крила и изпод „гърнето“ като мълния избухна ослепителна светлина.

Тя се понесе по-нататък, а аз напипах с крак стартера на колата през галактиката от дъги и ревящи светлинни дискове. Колата потегли от мястото си, след това рязко увеличи скоростта, когато превключих. Светлината удари отново, паднах на една страна и замрях.

Лежах безкрайно дълго, обгарян от светлината дори през плътно стиснатите клепачи. Стори ми се, че съм лежал две-три години. Но това продължи само части от секундата.

Стълбата си беше на мястото и се спуснах по нея, като издрасках коленете си в нахвърляния как да е товар.

Промъквайки се в тъмнината като къртица, с ритници ги блъсках пред себе си. Ревът на големи машини зад мен стана по-силен, а след миг към него се присъедини грохотът на честа стрелба и взривове.

— Превъзходно — въздъхнах аз, хвърляйки и последния сандък. — Оръжието е предназначено за използване. И те го използват. Бях сигурен, че ще се окажат компания, която няма нужда да храниш с хляб — нека постреля, и много се радвам, че не сбърках.

Още по-силен взрив обозначи унищожаването на колата ми. По-добре не можеше и да бъде. Взех със себе си предавателя и с лениви крачки се изкачих по стълбата.

Наместих се удобно на нея, опрях се с лакти на земята и заех най-доброто място за наблюдение на това представление. Ревяха реактивни самолети. Перките кълцаха въздуха над главата ми. Пееха куршуми и избухваха бомби. Колата гореше прекрасно, изхвърляйки искри и горящи парчета, когато отломъците биваха улучвани от ураганния обстрел. Когато стрелбата започна да стихва, аз я съживих, като натиснах първото копче на предавателя си.

Скорострелни оръдия започнаха да стрелят от върха на „гърнето“, докато от установките на различни интервали излитаха ракети. Всеки втори изстрел беше трасиращ, така че спектакълът беше впечатляващ.

Самолетите си правеха лупинги горе, за да се прегрупират, а след това започнаха да атакуват с удвоена енергия. Върхът на скалата и цялата земя наоколо бяха изтерзани от взривове. За да набавя оръжията, направих нападение на клизантския арсенал и ми беше приятно да видя как едната страна стреля сама срещу себе си.

На не повече от петдесет метра от мен се взриви бомба, във врата ми се посипа пясък. Тази част от спектакъла завърши. Време бе за финала.

Заедно с пясъка се смъкнах от стълбата долу. Скрих я бързо и дръпнах въжетата. Огромната купчина пясък, натрупана пред самия вход, се държеше само благодарение на три дъски, които отстраних. Едва успях да затворя вратата, когато пясъкът като мощна река се изсипа долу. Стойки в тъмнината, бавно преброих до десет, очаквайки пясъкът да засипе напълно ямата, и натиснах второто копче на предавателя.

Нищо не стана.

А това беше съществена част от операцията. При всичките тези избухващи бомби още един взрив щеше да мине незабелязано, но би скрил следите от пребиваването ми на това място. Ако не се взриви, то лесно ще ме открият и изровят...

Паметта ми се върна и проклех собствената си глупост. Разбира се, че си бях оставил запасен вариант в случай че радиосигналът не може да мине без дебелия слой пясък и бързо напипах оставеното до

входа фенерче. Включих го и насочих светлината към ъгъла. Ето го! Кабел с табелка „2“ — за да не го бъркам в бързината.

А много бързах. Взривовете навън затихваха. Вероятно механичният враг на скалата бе унищожен, и ако моят взрив не стане сега, той, меко казано, ще изглежда много подозрителен. Обърнах края на кабела (излизаше навън през пясъка) и отново натиснах копчето...

Тишина...

Когато разтърсващият взрив избухна над главата ми, размествайки костите в тялото ми и разбивайки зъбите ми, пещерата ми забумтя като барабан, и надолу се посипаха парчета почва. Бях в безопасност.

Уютно, сякаш хлебарка в кутия. Включих светлината и с гордост огледах резиденцията си за следващите една-две седмици. Запасът от енергия е автономен, разбира се: храна, вода, регенерираща се атмосфера — всичко, което можеше да потрябва на човек. И пристигналите с метеорита печатни схеми и уреди.

Ще работя и сглобявам снаряжението си и ще изляза на повърхността готов да се срещна с противниците си лице в лице. Докато горе не изследват цялата пустиня. Никога няма да се досетят да погледнат под краката си, никога няма да потърсят под носа си, никога. Усмихнах се и взех бутилката, за да отпразнувам достойно това събитие.

ГЛАВА 7

Повече не съм крадец и не се крия под скалите. На тринайсетия ден разблокирах вратата и си прокопах път нагоре. С този символичен акт оставих зад себе си съществуването си като беглеца и встъпих в клизантичното общество. С различни документи и разнообразни мундири играх доста роли в това отблъскващо общество, докато не научих за него много повече, отколкото бих искал. В различните си маски преминах само по периферията на военната машина, тъй като исках да запазя енергията си за фронтална атака на този институт — атака с пълна мощност.

Дообработвайки идеята наум, се качих на борда на рейс СНТ (свръхнова техника) за Досайн Глуп — провинциално градче с прилични размери, което по някаква случайност имаше за съсед военната база „Глупост“.

Съдейки по това, което успях да науча, „Глупост“ бе най-крупният център за космически кораби и космическа експанзия, така че съвсем не случайно доста дълго обикалях около служителя, резервиращ местата, за да науча на кого какви места са се паднали. А след това да се сдобия с място до много привлекателен *някой*.

Привлекателен, бързам да допълня, само за мен. По други стандарти майорът не би спечелил никакви награди. Челюстта му беше прекалено голяма, явно проектирана за изпъкване в нежелателни места, и на брадичката си имаше отвратителна трапчинка — явно от прекалено усърдно почесване.

Подозрителни сиви очички се криеха под маймунски увиснали вежди, а пещерообразните ноздри образуваха два подземни тунела. Това изобщо не ме вълнуваше. Видях само черния мундир на космическата армада, много награди за усърдна служба, крила и ракети на старши пилот. Той беше този, който ми трябваше.

— Добър вечер, сър, добър вечер — поздравих аз, сядайки до него. — Приятно ми е да се запознаем.

Той насочи към мен оръдията на носа си и изстреля гръмко кихане, сигнализиращо за края на току-що започнатия разговор. Усмихнах се и затегнах колана. Облегнах се в креслото, когато СНТ лайнерът се издигна в небето с крайцерска скорост. Част от крилата се прибраха в корпуса, а аз извадих бутилка и две чаши.

— Мога ли да ви предложа нещо освежително, благородни лет-майоре, като благодарност за дългата ви служба, отдадена на славното дело на Клизант?

Този път дори не си даде труд да изсумти, а просто почовърка в зъбите си с не много чист пръст, измъквайки парченца месо, останали от скорошния обяд. Внимателното им изучаване го убеди, че бяха прекалено големи, за да ги изхвърли и с видимо удоволствие ги запрати отново в устата си. Като човек с прости вкусове можех да му предложа нещо по-добро.

— Няма нищо по-хубаво за момчетата ни на служба. Това е нарколик.

Той за първи път ме погледна внимателно и по идея трябваше да се чуят звуци на трошене, когато устните му се разтегнаха в несвойствена за него усмивка.

— Ще изпия това — произнесе той със скърцащ глас и би следвало да го направи, тъй като тази малка бутилка струваше половината му месечна заплата. Нарколикът е най-прекрасната напитка, известна на човечеството, правена в мизерни количества от малко оскъден ботанически източник на малка планета на края на Галактиката. Утешаваща и омайваща, възбуждаща и стимулираща. Съдържаше всичко, което и всяко друго питие, плюс още много, без никакви особени ефекти на опиянение.

Лет-майорът взе предложената му чашка, наведе над нея пещерата на носа си и погълна питието.

— Не е лошо — проговори той, и аз се усмихнах на явното подценяване, сякаш то беше най-искрена похвала, и се представих с поредното си измислено име. Той размисли и съобрази, че би следвало в отговор и той да назове своето.

— Лет-майор Васко Хуля.

— Радвам се да се запознаем, сър. Може ли да ви наляя още, тези чашки са толкова малки.

Малко след като лайнерът ни пресече звуковата бариера, почти обикнах този лет-майор. Той бе самото съвършенство, завършено съвършенство, без каквато и да е цицина съмнение или белег от неувереност. Точно както паякът си е идеален паяк, или прилепът-вампира — идеален прилеп-вампир, той беше идеален никаквец, негодник.

Когато духът му се повдигна, а езикът му започна да се заплита, анекдотите станаха по-детайлни.

Лет-майорът за стрелбата:

— Никога не прави грешка, като гониш дребни групи, в сметката влиза само цялостният ефект. Следвай плана, поразявайки здания и машини, и завършвай обхода. На втория обход можеш да поразяваш и групи хора, но само големи, използвайки запалителни бомби. Тези бомби разпространяват и активизират огъня и затова убиват най-много.

Лет-майорът за почивката:

— Бяхме само двама и имахме дузина бутилки и кашон цигари — напълно достатъчно за два дни. Така че намерихме три момичета, една за резерва, нали разбираш, за всеки случай, и ги откарахме...

Лет-майорът за чуждопланетяните:

— Скотове. Няма да ме убедите, че можем дори да метезираме с тях. Абсолютно очевидно е, че Клизант е източник на целия разумен живот във вселената и единственото цивилизовано влияние...

Имаше още много подобни и можех само да кимам с глава. Възхищавах му се. Съвършен, както и казах. Което ме накара да подскоча от радост, тъй като това бе наистина информация, че след отпуската си е назначен в базата „Глупост“. Това беше първото му посещение в огромната база след много години служба в бойната флота... Съдбата направляваше хвърлянето на заровете.

Това, което трябваше да направя по-нататък, беше опасно, рискът беше много голям, но представящата ми се възможност беше изключителна. Според мен достатъчно добре изучих подробностите от живота на клизантското общество. Сега настъпи времето да разбере много ли съм научил. Тъй като тази част от общество, чрез която щях да си прокарам път напред, беше периферна, невоенна, а в сметката влизаха само военната прослойка. Тя господстваше на планетата във всички отношения и беше успяла да разпространи господството си и на други планети. Въпреки правилата на логиката и историята.

Явно е, че бях постъпил вече в армията. Записах се в космическата армада с чин лет-майор. Когато корабът започна да се снишава, готвейки се за кацане, приведох мислите си в действие.

— Не трябва веднага да се явяваш в службата, нали Васко?

Посредством силната напитка преминахме на „ти“. Той поклати глава в косматото „не“.

— Утре.

— Чудесно. Не си струва последната нощ от отпуската ти да премине между студените чаршафи на единичната койка в офицерската казарма. Помисли само колко добре може да се прекара това време.

Впуснах се във въображаеми подробности какво може да се направи с копринените чаршафи на неединичната койка. Хубавата храна и пиенето също бяха споменати, но те имаха второстепенен интерес. Бутилката се наклони още веднъж и той с радост прие моя план.

Щом се приземихме и получихме багажа си, роботът-такси ни откара в „Досайн-Глуп Работник“. Това беше местният филиал на планетната верига от хотели, специализиращи се в безлюдно обслужване. Всичко беше механизирано и компютъризирано. Хората се весеха в този хотел само за да проверят уредите и да опустошат паричните каси. Но никога не съм ги виждал по напълно понятни причини, макар често да съм отсядал в заведения от подобен род.

Понякога виждах как излизаха или влизаха клиенти, но ние се избягвахме като прокажени. „Работниците“ бяха островчета на интимност в света на всевиждащите очи. Те имаха определени недостатъци, но вече се научих как да се справям с тях.

Входната врата автоматично се отвори, когато се приближих, и кукла-робот, изскачайки от къщичката си, изпя:

— Световно известният от деня на откриването си „Досайн-Глуп Работник“ ви приветства! Тук съм, за да ви помогна. Заповядайте, ще взема багажа ви...

Това бе изпято със звучен контралт под акомпанимента на духов оркестър от двеста духови инструмента — стандартен запис във всички хотели „Работник“. Ненавиждах го. Ритнах работа — прекалено се беше приближил до краката ни — и посочих робота-такси.

— Багажа. Там. Пет предмета. Донеси.

Тръгна, бръмчейки, и пъхна в таксито нетърпеливите си пръсти.

— Не са ли четири? — попита Васко, мръщейки хрестообразните си вежди от напрегнато мислене.

— Прав си, сигурно съм сбъркал при броенето.

Роботът-носач ни догони и задмина с куфарите и отскубнатата от таксито седалка. — Сега са пет.

— Добър вечер... господа — промърмори дежурният робот с малка пауза пред последната дума, когато ни преброи и сравни профилите в блока на паметта си. — С какво можем да ви услужим?

— С най-хубавия апартамент в заведението — казах аз, записвайки в регистрационната книга измислени имена и фамилии, а също така и измислен адрес, и започнах да храня с банкноти процепа на касата на бюро. Наличните — в аванс, това бе златно правило на „Работник“, с всякакъв баланс, връщан преди напускането на хотела. Роботът-пиколо тръгна напред, посочвайки ни пътя, и се приближи до вратата на апартамента ни, отвори я под звуците на фанфарите, сякаш бе второто пришествие.

— Много мило — казах аз и натиснах копчето „бакшиш“ на гърдите на робота, автоматически сваляйки двадесет цента от кредитния ми баланс.

— Поръчай пиене и мезе — предложих аз на лет-майора, посочвайки вградения в стената щит-меню. — Всичко, което измислиш за ядене, а също така печено и шампанско.

Тази идея му хареса и Васко деловито започна да натиска копчетата. В същото време разопаковах багажа. Към китката ми бе привързан детекторът за бьгове, който безгрешно ме отведе до единствения оптико-звук бьг. Намираше се на същото място, където и всички останали, които бях открил по-рано. Тези хотели наистина бяха стандартни и аз умело поставих креслото право пред нея, когато отворих куфара си.

Вратичките за доставка се отвориха. Появи се шампанско и студени чаши. Васко все още поръчваше като луд, насилвайки копчетата и кредитния ми баланс, демонстриран с крупни цифри, които бьрзо се търкаляха към нулата. Отворих бутилката. Тапата грьмна и се удари в стената близо до него, за да привлече пияното му внимание и напълних чашите.

— Да пием за космическата армада! — предложих аз, подавайки му чашата и едновременно пускайки в нея малко зелено хапче.

— За космическата армада! — отговори лет-майорът, пресушавайки чашата и запявайки някаква страшно шовинистична песен, която, както се досещах, ми предстоеше да науча. Все за сияещи дюзи, бляскащи оръдия, доблестни воители и горящи слънца. Бях преситен от нея, преди да я е започнал.

— Изглеждаш уморен — забелязах аз, — не искаш ли да поспиш?

— Ще поспя... — съгласи се той, клюмвайки.

— Мисля, че би било добре да си легнеш и малко да си починеш преди обяда.

— Ще легна... — чашата му падна на килима и той се заклатушка през стаята и се изтегна в цял ръст на най-близкото легло.

— Виждаш ли, уморен си. Заспивай, а аз ще те събудя.

Покорен от хипнонаркотика, той затвори очи и веднага започна да хърка. Ако някой е чул транслираното от бъга, едва ли е забелязал нищо подозрително. Пристигна обяда: стигаше да се нахрани цяла рота — моите пари не означаваха нищо за Васко. Малко се подкрепих, преди да пристъпя към работа.

Първото нещо, разбира се, е инжекцията, осигуряваща нервна блокада и обезболяваща лицето ми. Щом подейства, вдигнах хъркащия лет-майор и наведох настолната лампа за четене към лицето му. Това не беше трудна работа: имахме почти сходни костни структури и еднакво телосложение, пък и приликата не трябваше да е свършена. Просто достатъчно близка, за да съвпада със снимката му в казарменото удостоверение. Качеството на снимката беше същото като на снимките, където вместо човек се проявява муцуна на бръсната маймуна.

Брадичката беше най-сериозното нещо във всякакъв смисъл, и масираните инжекции с пластично желе напомпаха моята до размерите на Васковата. След това преминах към оформяне на веждите. Още малко пластично напомпване на надочните дъги и имплантиране на черни коси доведоха сходството до необходимата степен. Контактните лещи възпроизведоха цвета на очите му, а пръстените в ноздрите ги разшириха до пещерообразния вид на оригинала. Всичко, което

оставаше да направя, бе да сваля отпечатъци от пръстите му върху плътно покриващите пръстите ми невидими ръкавици.

Докато навличах най-хубавия мундир на Васко, той се надигна, както го инструктираха, и хапна от малко изстинала супа. Скоро сънят отново го надви, но този път той тръгна другата посока, отправяйки се към съседната стая, където сумтенето и хъркането му не ме дразнеха.

Забърках си по-силен коктейл и отидох да спя. Утрешният ден щеше да бъде нов за мен. Встъпвах в космическата армада.

При малко повече късмет ще мога да намеря ключа към природата на забележителната им военна мощ.

ГЛАВА 8

— Съжалявам, сър, но не можете да влезете — заяви часовият пред портала. Самият портал беше направен от стомана, украсена с множество нишки бодлива тел.

— Какво значи „не мога да вляза“? Беше ми заповядано да се явя в „Глупост“ — завиках аз по идиотски-военен маниер. — А сега натиснете копчето или това, което отваря вратата.

— Не мога да отворя, сър. Базата е изолирана от външния свят. Поставен съм на външен караул.

— Искам да видя дежурния ви офицер.

— Тук съм — произнесе студен глас над ухото ми. — Какво става тук?

Поглеждайки назад, видях лейтенантските му нашивки, а той — двойния ми кръст на лет-майор, и спечелих спора. Заведе ме в караулното помещение и се започна: много телефонни позвънявания, докато не ми връчи слушалката и не погледнах в лицето на полковник със стоманени очи. Този спор вече загубих.

— Базата е изолирана, лет-майор — каза той.

— Имам заповед да се явя тук, сър.

— Трябваше да се явите тук вчера. Закъсняхте от отпуска.

— Извинете, сър, трябва да е станала грешка в записките ми. Заповедта ми гласи: да се явя днес — подадох му заповедта и видях, че датата на пристигане все пак бе вчерашна. Този пияница Васко ми навлече неприятности, които сам бе заслужил. Полковникът се усмихна с цялата слабост на кралска кобра, когато си сменя кожата.

— Ако е имало грешка в заповедта, лет-майор, то, разбира се, не биха възникнали никакви затруднения. А след като грешката е била ваша, лейтенант, знаем чия е вината. Явете се на входа за безопасност.

Окачих слушалката и лейтенантът на караула, усмихвайки се злобничко, ми връчи лейтенантски нашивки. Откъснах двойните си кръстове и приех понижението в звание. Надявах се, че в космическата армада повишават толкова бързо, колкото и понижават. Караулът

марширува с мен покрай стената към плъзгащия се шлюзов тип вход и ме пуснаха. Документите ми бяха изучени, свалени отпечатъци от пръстите и след няколко минути минах през последните врати на базата „Глупост“.

Беше извикана кола, редникът взе куфарите ми и тръгнахме към офицерските казарми, за да ми покаже стаята. И през цялото това време държах очите си широко отворени. Не че беше някакво омагьосващо зрелище. Ако си виждал една военна база, значи си виждал всичките.

Здания, палатки, войници, извършващи редуващи се скокове, тежко и скъпо струващо въоръжение, плътно боядисано в един и същи цвят, и така нататък. Това, което трябваше да изясня, нямаше да бъде открито лесно.

Куфарите ми бяха свалени в малката стаичка и след като отдаде чест, войникът си тръгна. Глас от съседната койка дрезгаво каза:

— Нямах ли случайно нещо за пиене, а?

Вгледах се по-внимателно и видях, че това, което първоначално взех за купчина смачкано бельо, сега съдържаше костелив индивид с тъмни очила.

Извършеното усилие за произнасяне на тази реч явно е изтощило силите му и той застана, прибавяйки още към алкохолните изпарения в и така вече наситената атмосфера.

— Случайно имам — отговорих аз, отваряйки виното. — Казвам се Васко. Предпочиташ ли някаква марка?

— Остров.

Не можах да си спомня за напитка с такова име и предположих, че това е името на събеседника ми.

Изваждайки бутилката с най-концентриран алкохол от колекцията ми, му налях половин чаша. Той я хвана с треперещи ръце и я пресуши, тялото му се тресеше от конвулсии. Сигурно питието му подейства добре, защото той седна на койката и подаде чашата си за още.

— След два дни излитаме — съобщи той, като помириса течността. — Това да не е разтворител за бои, а?

— Не, просто така мирише, за да излъже военната полиция. Къде?

— Не се шегувай толкова гадно сутрин. Известно ти е, че никога не знаем коя планета ще ударим. Безопасност! Или ти служиш в безопасността?

Той подозрително премига към мен. Ще трябва да внимавам с въпросите си, докато не науча повече. Усмихнах се и си налях една чаша.

— Шегувам се. Самият аз не се чувствам много добре. Тази сутрин се събудих все още лет-майор.

— А сега си лейтенант. Лесно си го постигнал, лесно ще го загубиш.

— Не го достигнах чак толкова лесно.

— Извинявай, образно казано. Винаги съм бил лейтенант, така че не знам как се чувстват другите. Не можеш ли капнеш още малко, съвсем мъничко в тази чаша? Тогава ще мога да се облека и ще отидем в клуба да пийнем истински. Ще бъде ужасно без пиене през всичките тези седмици, докато се върнем.

Още един факт. Клизант се сражаваше, освежавайки се в битките с вода. Искях да знам дали и аз бих могъл? Отпивайки от чашата, открих, че на повърхността изплува мисъл, която ме безпокоеше вече няколко минути.

Истинският Васко Хуля се намира в хотела и скоро ще бъде открит. И нищо няма да мога да направя, защото се намирам в тази изолирана база.

Нещо от изпитото попадна в кривото ми гърло и се закашлях. Остров ме потупа по гърба.

— Според мен това наистина е разтворител — каза той мрачно, когато престанах да кашлям, и започна да се облича.

Когато се доближихме до офицерския клуб, бях много далеч от общителното настроение, за което Остров вероятно винеше скорошното ми разжалване. Какво да правя? Изглежда предстоеше напиване, още не беше станало обед, а за да се измъкна от базата, би било най-добре да дочакам вечерта. И да посрещам проблемите по реда на тяхното възникване. А точно сега се намирах в превъзходно състояние, за да поглъщам спиртни напитки заедно с групата нови приятели и едновременно да събирам информация. Кое в края на краищата беше и причината, поради която се намирах тук.

Преди да тръгнем, пъгнах в джоба си флаконче с противоалкохолни хапчета. По една на всеки два часа: те гарантираха масирано изгаряне, но също така неутрализираха и голяма част от алкохола.

Ще пия стабилно и ще слушам, оставайки трезв. Когато минахме през боядисаните в крещящи цветове врати на офицерския клуб, незабелязано измъкнах и глътнах едно хапче.

Всичко беше доста угнетяващо, особено защото изливах питиетата в гърлото си с такава бързина, с какво можех да гълтам, купувайки едно след друго, и без да чувствам вкуса и действието им въобще.

Когато настъпи обяд и жаждата ни се увеличи, в клуба се появиха и други офицери и скоро около мен се тълпяха дузина други пилоти. Всички пиеха яко и казваха малко интересни неща.

— Пийте, пийте — настоявах аз. — Там, където отиваме, няма да ни трябват.

И черпех всички.

Както можете лесно да се досетите, бяха казани много неща за характеристиките на различни кораби и аз записах в картотеката на паметта си всички по-значителни детайли. И много дрънканици за предишните кампании.

— И аз напечно пузнах от 50 000 бомбите, издигнах се нагоре... — и други подобни.

Единственият забележителен момент във всичко това беше с нищо непомрачената история на победите. Знаех, че въоръжените сили на Клизант са добри, но гледайки тези пияници, беше почти невъзможно да повярвам, че наистина са толкова добри. Но явно бяха — безкрайно много истории за победа след победа и за нищо друго, и след известно време аз също започнах да им вярвам.

Тези момчета бяха добри, а космическата им армада — непобедима. Всичко това беше прекалено угнетяващо. Вечерта първоначалните пиячи буквално отпаднаха, макар местата им на масите да се запълниха доста бързо. Когато един от тях се плъзгаше на пода, служителите меко го отнасяха. Съобразих, че се оказах последният от първоначалните, така че никой няма да забележи, ако се отправя към изхода по този, явно традиционен начин.

Дадох на очите си да се затворят, отпуснах се в креслото, надявайки се, че това стига, тъй като не ме привличаше особено много мисълта да се намеря на засипания с парчета от стъкла под.

Необходими бяха няколко минути, за да забележат, че изобщо не функционирам, но в крайна сметка ме забелязаха. Твърди ръце ме подхванаха под мишниците и коленете и ме изнесоха.

Когато стъпките се отдалечиха, отворих очи и разбрах, че се намирам в мрачно помещение с нарове покрай стената. Наблизо се намираше зяпналата на „о“ уста на Остров, хъркащ в пиянски сън. Също както и другите. Никой не забеляза как си сложих ръкавиците, приближих се до вратата, водеща към улицата и пуснах самия себе си навън. Беше почти тъмно, трябваше да напусна лагера и нямах ни най-малка представа как да го направя.

Порталът отпаднаше. Разходих се покрай стената към първия вход. Зазидан и затворен, стомана с бдителни часови, наблюдаващи някой да не си играе с катинарите. Тръгнах по-нататък. Покрай стената, примерно на всеки сто крачки, стояха часови и предположих, че съществува и голямо количество електронни устройства. С приближаването на вечерта бяха включени прожекторите, осветяващи пространството вън от стените и бодливата тел.

Трябваше да призная, че бе направено всичко, за да се попречи на когото и да било да се вмъкне, но системата действаше отлично и в обратния случай.

Тръгнах по-нататък, все още опитвайки се да преодоля черната депресия, която заплашваше да ме обземе. Минах през участъка на средните атмосферни самолети, покрай две полоси и няколко хангара с комплект стоящи наблизо тромави реактивни транспортни съда. За миг помислих да открадна един от тях, но къде да се приземя, без при това да попадна в плен? Днес през нощта трябваше да бъда в града, а не да драпам към неведоми места.

Зад самолета се издигаше високата метална мрежа на оградата, отделяща площадката на космическите кораби. Лесно беше да попадна там, и какво от това? Видях продължаващата нататък все една и съща каменна стена. В небето се раздаде бумтене и блеснаха копията на ярки светлини.

Обърнах се и скрит в мрака, наблюдавах как делтокрил изтребител тежко се приземява на полосата. Той приличаше на

самолетите от типа, които обстрелваха Гърнето. Когато се приземи, заскърцаха шини и реактивните двигатели ревнаха на ривърса. Аз се затичах, макар идеята да се беше оформила само наполовина в главата ми.

Безумно? Вероятно. Но в моята работа — кражби и мошеничества — ще се научиш да се облягаш на предчувствието и тренираните рефлексии. И докато тичах, всички детайли на мозайката застанаха на местата си и видях, че именно това беше решението. Мило, бързо, чисто и опасно. Такова, каквото ми харесваше. Извадих от джоба си фалшиви мустаци и ги залепих под носа си. Изтребителят се обърна и потегли към военно-пропускателния пункт, а аз в галоп, препуснах след него. Излезе кола да срещне пилота, и бригада механици започна да обслужва изтребителя. Един от тях закара стълба и фенерът светна като муцуна на алигатор.

Затичах се малко по-бързо, когато пилотът излезе и тръгна към колата. Точно се бе качил в нея, когато, спъвайки се, стигнах до него и отговорих на отдадената ми чест. Едър индивид с тежко летателно снаряжение със златен полумесец на майор на якичката.

— Извинете ме, сър — въздъхнах аз, — но командирът ми заповяда да се уверя, че имате документи.

— Какви ги дрънкате, дявол да го вземе? — изръмжа той, разполагайки се на седалката. Изглеждаше уморен. Качих се на задната седалка.

— Значи не знаете? О, Боже! Шофьор, тръгвайте бързо, колкото може по-бързо!

Шофьорът подкара, тъй като това си му беше и работата, а аз извадих флаконче от джоба на панталоните си. Когато се отдалечихме от техническата бригада, го поднесох към устните си.

— Майор... — произнесох аз и той се обърна и извика. Духнах.

Той отново изквича и вдигна ръка към забилата се в бузата му малка стреличка, а след това се наведе напред. Хванах го преди да падне.

— Шофьор, стой! Нещо стана с майора.

Шофьорът, явно човек със слабо въображение, бързо погледна отпуснатия майор и натисна спирачките.

Щом спряхме, му позволих да получи втората наркострела и той също изключи, присъединявайки се към майора в страната на

бяновете. Сложих ги на земята и свалих от офицера летателния му комбинезон и шлем. Малко трудно го навлякох върху собствения си мундир, след това затегнах шлема и сложих тъмните летателни очила. Всичко стана за по-малко от минута.

Оставих двойката прегърната и обърнах колата към самолета. Засега всичко вървеше добре. Но това беше най-лесната част. Натиснах спирачките и спрях на стоянката на самолета.

— Бързо — завиках аз, изскачайки от колата и затичвайки се към стълбата. — Свалете това нещо, за да мога да излятя.

Механиците само ме погледнаха, отваряйки уста, без да правят никакви движения към пъпната връв от кабели и маркучи, съединяващи самолета със системата за обслужване.

Вместо това някакъв сержант започна да работи с радиостанцията, явно питайки някого какво да правят с мен.

Изтичах нагоре по стълбата. Ненавиждах старите, подозрителни сержанти, гръбнакът на всяка военна машина. Сега трябваше да изгубя доста време за разкопчаването на летателния костюм и да напипам под него джобовете си.

Няколко гранати с приспивателен газ изчистиха за миг площадката от механиците. Някои весело лежаха в безсъзнание, докато други се смееха до припадане. Сержантът страхливо оставаше зад пределите на досегаемост и отново сграбчи радиото.

Изучавах приборите. Ето! Малка черна ръчка с надпис „старт“ на нея. Когато я дръпнах, реактивните двигатели завиха и забумтяха.

Реактивен фенер прелетя над главата ми през отворената кабина, наведох се, ругаейки. Движейки регулатора, видях, че сержантът стои на колене, прицелвайки се старателно. Самолетът започна бавно да се движи.

Оръжието му отново гръмна и усетих вибрацията, когато снарядът се удари в кабината, която вероятно беше бронирана. Първи успех. Леко обърнах опашката така, че да се насочи към стрелеца. Това постави бронята между нас и той получи малко реактивна струя в муцуната. Самолетът измърка, потрепера и отново тръгна напред. Видях как скъсаният маркуч за подаване на гориво се вее по вятъра и излива жизнени сокове. Тези идиоти не бяха го махнали. Не знаех къде се намира стрелката за горивото на този наблъскан с датчици панел, пък и не исках да я гледам. Логиката ми говореше, че гравитацията

изпомпва кръвта по-бавно, отколкото я вливаха в резервоарите помпите, но логиката нямаше ни най-малко отношение към цялата тази работа. Представих си как реактивните двигатели замират тук, сред полето, докато вражеските сили ме обкръжават. Почувствах как кръвното ми налягане литва нагоре като скоростен асансьор.

Малкият ми делови приятел — сержантът — явно все още работеше с радиото, защото, когато завих към полосата за излитане, видях насреща си няколко камиона, за да я преградят, а на заден план ръмжеше нещо, което поразително много приличаше на бронетранспортър. Дръпнах регулатора докрай и наведох глава, опитвайки се отново да прочета названията на командния пулт. Това, което търсех, го нямаше там! Затова пък забелязах още един ред копчета и с мъка разчетох надписите им. „Осветление“. Ето го!

Вдигнах глава и видях, че почти се врязвах в първия камион. Войниците се измъкнаха от него и се разбягаха на всички страни.

Краката ми трескаво натискаха педалите, докато напипвах спирачките и със сила завъртях кормилото почти до отказ. Накрая намерих спирачките и натиснах дясната, като направих предизвикващ тръпки завой. На около половин метър обшивката от края на крилото се скъса в радиатора на камиона.

Последва оранжев взрив, когато някой отново стреля по мен, но и понятие няха къде е попаднал зарядът. След това самолетът зави и аз отново се понесох в обратна посока. Този път вече на пълна скорост.

От двете страни огънчетата на военно-пропускателния пункт проблясваха все по-бързо и по-бързо, бях принуден да държа щурвала с една ръка, докато с другата опипвах ремъците на снаряжението. Една част липсваше и вече приближаваше краят на военно-пропускателния пункт, когато открих, че седя върху нея.

Закачих я на мястото ѝ и хванах щурвала с две ръце, когато изскочих от военно-пропускателния пункт.

Самолетът не набра скорост за излитане и когато дръпнах щурвала към себе си, не се откъсна от земята.

След това се понесох по трамбованата земя, насочвайки се право към каменната стена, която гледах цяла вечер.

Все по-бързо и по-бързо към сигурна катастрофа.

ГЛАВА 9

Трябваше да бъде абсолютно точен. Прекалено рано или прекалено късно щеше да бъде еднакво гибелно, абсолютно равнозначно. Когато стената се изправи пред самолета и вече можех да разгледам сглобките на блоковете, сметнах, че сега е моментът и натиснах копчето за катапултиране.

Бам! Последователността беше прекалено стремителна, за да мога да я проследя. Но системата задейства. Прозрачно перде се спусна пред лицето ми, все още неизключеният фенер избухна заедно с трясъка на изстрела, а седалката ме удари с такава сила, че гръбнакът ми се смали два пъти. Почти като в забавен каданс изплувах нагоре и вън от самолета и една отворително дълга секунда гледах пред себе си голия камък на стената. А след това прелетях през нея и отпред беше само черното небе.

В най-високата точка на моята дъга зад гърба ми отново се раздаде трясък и вдигайки поглед, видях разгъналият се над мен купол. След този унищожителен полет седалката се удари в земята и се преобърна. Куполът на парашута бавно се спусна и ме зави в меките си гънки.

Задължен съм за голямо мое съжаление да съобщя, че в този момент изобщо нищо не правех. Събитията се развиваха дори по-бързо, отколкото бях планирал. И резултатът беше просто зашеметяващ.

Отворих уста, гълтайки жадно въздух, поклатих глава и накрая намерих в себе си достатъчно здрав смисъл, за да натисна копчето за екстрено освобождение и да отстраня коланите. След това се измъкнах изпод парашута.

Мъж и жена стояха на другата страна на улицата и ме зяпаха. Никой друг не се виждаше. Единствените признаци за активност се носеха, струва ми се, от другата страна на тъмната стена. Пламък осветяваше небето, виеше се дим, чувах гърмежите на взривяващи се боеприпаси. Супер!

— Изпитание на ново снаряжение! — извиках аз на зрителите и обръщайки се, се скрих от погледа им зад ъгъла. В някакъв тъмен вход смъкнах от себе си летателния комбинезон и хвърлих върху него и шлема. Неопознаваем и свободен, закрачих към хотел „Работник“.

— Блестящо измислено! — казах си аз и леко потупах този прекрасен младеж по рамото.

И в този момент най-после до съзнанието ми достигна фактът, че сега съм извън базата и трябва да намеря начин да се върна там до разсъмване, но бързо изхвърлих тази заплашителна мисъл от главата си. На първо място — първостепенното. Трябваше да се отърва от истинския Васко Хуля, преди Безопасността да се натъкне на него. Трябваше да го направя, за да взема ролята му.

Той мърдаше, когато влязох, мятайки се в леглото и въртейки глава. Хипнотичния транс преминаваше и той се бореше със съня. Не че роботът-чистач помагаше, той просто подреждаше и чистеше стаята, като се опитваше също да оправи леглото, въпреки че Васко лежеше на него. Бутнах го с крак по копчето „върни се по-късно“ и поръчах обяд за двама.

За да отвлека подсъзнанието на Васко от тревогите му, му внуших, че е изкарал два дни без храна, и че това е най-хубавият обяд, който е получавал през целия си живот.

Той примляскваше, подсмиваше се и ръмжеше от възторг, докато ядеше, а аз просто ровех в чинията си. В края на краищата блъснах чинията настрани и поръчах силен алкохол с надеждата, че алкохолът ще стимулира или пресова мислите ми за някакъв приемлив план.

Какво да правя с моя спътник, щастливо набиващ в устата си храна? Съществуването му бе постоянна заплаха на моето, в съществуващия ред на нещата имаше място само за един Васко Хуля. Да го убия? Това можеше лесно да се направи.

Да го разчлени във ваната и да изхвърля частите на тялото му заедно с галоните кръв в дъговата пещ, докато не остане само шепа пепел. Изкушението беше голямо, той, разбира се, през краткия си живот е убил достатъчно много хора, за да наречем, това правосъдие... Но недостатъчно много. Хладнокръвното убийство не е в моя стил. Убивал съм по време на самоотбрана, не отричам, но все пак съм запазил преувеличено уважение към живота във всичките му форми.

Сега, когато знаем, че от другата страна на небето се намира само големият космос, идеята за задгробния живот окончателно се бе прехвърлила само в историческите романи заедно с останалите причудливи и забравени религиозни вярвания.

След изчезването на рая и ада се сблъскахме с необходимостта да създадем ад и рай направо тук. Е какво пък, с науката, метатехнологията и спомагателните дисциплини изминахме дълъг път, и животът на цивилизованите планети е по-добър от когато и да било в тъмните времена на суеверията. Но с подобрението на живота ясно осъзнавахме, че това е всичко, което имаме. Всеки от нас има само този кратък опит с ярката светлина на знанието в тази безкрайна тъмна нощ на вселенската вечност и трябва да уважаваме съществуването на всички останали. Най-престъпният акт, който можеше да се измисли, бе прекъсването на едно от тези съзнателни съществувания.

Клизантците мислеха по друг начин, затова много се наслаждавах, като им подхвърлях камъчета под колелата, но все едно мислех така. Това означаваше, че не мога да намеря лесен изход, като разложа препилия Васко на съставните му молекули. Ако го направех, нямаше с нищо да бъда по-добър от тях и бих попаднал в старата игра с целите, оправдаващи средствата, и щях да започна да се плъзгам надолу по наклонената плоскост. Въздъгнах, отпих от чашата и чертежът на дъговата пещ изчезна от съзнанието ми.

Е и какво тогава? Мога да свърша с него и по друг начин, като го прикова в пещера с автоматичен храноподавател, ако имах пещера и всичко останало. Отпада. Ако имах време, можех с тежък труд да променя външността му, да му вкарам фалшива памет, което би продължило поне шест месеца, и да го тикна в затвора или трудов отряд, или още нещо такова. С изключение на това, че нямаш време за нещо толкова сложно.

Трябваше да свърша до сутринта — или дори по-рано, ако не исках да зарежа цялата работа по създаването и приемането на образа на лъжливия Васко. Те вероятно точно сега се занимават с проверката, така че наистина трябва по-скоро да помисля за начина да попадна обратно в „Глупост“, отколкото да се безпокоя за освинения си спътник.

Забелязах, че коремът му започна да се надува и изключих апетита му. Той се облегна на гърба на стола, въздъгна и се оригна, не

без причина. От противоположната стена се чу шум, след това панелът се дръпна настрани и се вмъкна роботът-чистач.

— Мога ли да извърша едно хубаво почистване? — прошепна той със сексапилен контралт.

Казах му *какво* може да направи, но той не беше програмиран да изпълнява заповеди от такъв род и само щракаше и бръмчеше, докато не му заповядах да се заеме с работата си. Мрачно го наблюдавах как се суетеше наоколо и оправяше леглото — и в тъмнината изведнъж проблесна първата искра на гениалната идея.

Васко беше останал в „Работник“ целия ден без каквито и да било неприятности. Колко ли време ще мога да го държа тук? Теоретично вечно, ако бъдат внесени достатъчно пари по сметката на стаята. Но не бих могъл да го задържа под хипноза повече от някой и друг ден, ако не подкрепям внушението. Или можеше?

Преди да взема окончателното решение, трябва да намеря центъра за управление на хотела. Тази идея можеше да се окаже правилна.

Оставих Васко да гледа телевизия, даваха някаква космическа опера, като му внуших, че това е най-прекрасното зрелище, виждано някога от него, което е напълно възможно да си беше и истина. Натоварвайки се с инструменти, отидох да се поразходя. Зад стаите трябваше да има служебно стълбище за роботите, но то несъмнено беше тясно, тъмно и прашно. То беше последното средство. Както и да е механизирани хотелът, той бе построен от хора и те можеха да го ремонтират, ако за това възникнеше необходимост.

Бърза разходка по долните коридори, недалеч от входа, ми позволи да открия скрита врата със замаскирана брава. Тя имаше всички маскиращи признаци, за да поддържа легендата за стопроцентното самоуправление на хотела. Изгубих много време, за да се убедя в отсъствието на бългове и много по-малко, за да отворя вратата. Ключалката беше анекдотична. Нямахме никого в ползрението ми, когато се промъкнах през вратата и я затворих след себе си.

Чувствах се като хлебарка в радио. Електронните блокове стърчаха от всички страни, кабели и жици бяха навити на колела и в изобилие висяха електроспагети. Ролки с ленти щракаха и бръмчаха в

компютрите. Релета се отваряха и затваряха, зъбчати предавки издаваха скърцащи звуци. Това беше много делово място.

Проправих си път през цялата тази каша, изучавайки поясняващите надписи, прекрачвайки сандъци, в които почиваха сменените от дежурство работи, докато не намерих това, което може да се нарече център за управление.

Пред пулта имаше седалка, пригодена за човешко тяло, и се отпуснах в нея. След това пристъпих към работа. Пътешествайки през тези механично-електрични джунгли, обмислях друг план и сега знаех какво трябва да направя.

Първо електронните бългове в стаята на Васко. Не исках да го наблюдават или подслушват — да се намери веригата за подслушвания беше доста лесно и дори имаше монитор, към който може да се съедини всеки от тях. Изпробвах го — бълговете явно бяха във всички стаи и там ставаха някакви интересни неща, но никога не съм се увличал особено от гледане през ключалката, като предпочитам участието пред наблюдението и при това сега вече бях женен човек.

А времето летеше бързо. Всички вериги за подслушване се свързваха в общ кабел, минаващ през стената и водещ към местния полицейски участък или друго държавно учреждение, което и ми навя тази мисъл.

Нямах време да вкарвам лента и звукова пътечка, за да пробутвам в мрежата за подслушване фалшива информация, така че трябваше да импровизирам. Това беше направено доста лесно, чрез захранване на сигнала във веригата за подслушване със съседната стая в кабела от стаята на Васко. Е, разбира се, имаше шанс едно на десет хиляди, че все някога ще забележат, че от две стаи идва един и същ сигнал. Но това съотношение беше достатъчно добро за мен.

Във всеки случай повече от половината стаи бяха празни, което подобряваше значително съотношението.

Сега не можеха нито да видят, нито да чуят Васко. За стаята и свързаните с нея удоволствия бе платено, но преди да си тръгна, ще оставя достатъчно пари (всичките откраднати), за да продължи така, ако трябва цяла година.

Сега беше необходим план как да задържа Васко в стаята за определения период от време и със съобразителността си и неизменната в основата си натура, го изобретих. Към веригата на

високоговорителя бе включен магнетофон и хронометър, и всичко това беше сигурно скрито в кашата от друга електроника наоколо. Програмирах магнетофона, поставих хронометъра и го включих. След това се хвърлих към стаята, за да чуя и погледам как творението ми започва да работи.

Васко все още седеше, впил поглед в телевизора, дълбоко въздишаше, когато космическите кораби се носеха в треската на разрушението. Съскаха бластери и бластерни оръдия, бушуваха бесни вихри енергия, и през всичко това се връза записаният ми глас:

— А сега, Васко, слушай. Ти имаше тежък ден и искаш да спиш. Прозряваш се. Сега възнамеряваш да изключиш лампата и да отидеш в спалнята, тъй като утре те очаква нов ден.

И това беше една голяма лъжа. Тъй като утре няма да има нов ден, във всеки случай не и за скъпия Васко. Отново всичко това ще започне отначало. Ще бъде приспан в дълбок сън и дори по-дълбок транс от утешаващия ми глас. И докато пребивава в това състояние, ще му обяснят, че трябва да забрави този ден, така че може да се събуди сутринта на последният си ден от отпуската, преди да се яви на действителна служба.

Ще се събуди с лек махмурлук от вчерашния празник и няма да се безпокои заради това. Просто ще лежи в стаята, ще почете малко, ще поспи, ще погледа телевизия и ще си легне по-рано. Ще се наслаждава. И така ще продължава, докато не се наруши програмата.

Това беше най-чудесният план и, доколкото бе възможно, защитен от глупави случайности. Захраних половината от ликвидационните си фондове в платежната сметка и балансът на стенния индикатор подскочи на огромна сума.

Бавно и щастливо излязох от стаята и окачих на вратата табелка „не ме безпокойте“.

А след това изпаднах в депресия, запалих пак светлината и се огледах, търсейки бутилката, която ме снабдяваше с такова интензивно вдъхновение. Васко отлично се бе погрижил за това.

Но как ще се върна в базата с тройно подсилената охрана?

Тази висока каменна стена се очерта в мозъка ми толкова голяма, колкото беше в действителност. Щях да шумя, прекачвайки се през нея, и щях да вдигна всички по тревога. Щеше да бъде много мило, ако можех да се върна без чието и да било знание, промъквайки се под нея.

Но и дума не можеше да става за подкоп, това трябваше да бъде нещо, което може да се направи за няколко часа.

Да открадна самолет, да прелетя и да скоча с парашут? И да бъда застрелян, преди да се докосна до земята. Нямаше по-лошо време да се проникне или напусне базата от сега.

Часовите ще бъдат двойно по-бдителни, а цялата база ще гъмжи от войници. Което разбира се и даваше ключа към това, което трябваше да направя. Да обърна силите им против тях самите. Да използвам числеността им, за да им нанесе поражение — джудо в гигантски размери. Но как?

Отговорът дойде достатъчно бързо, веднага щом проблемът беше формулиран правилно. Събрах необходимото снаряжение, то беше доста обемисто. След това го сложих в голям куфар и го снабдих с апаратура за саморазрушение.

Ще ми трябва нова маска, нищо сложно, просто за да скрие реалната ми — присвоена — личност. Ах, до каква степен на лъжа трябваше да стигна!

Догоре закопчаното палто скриваше мундира ми, кепето ми отиде в джоба, заменено от широкопола шапка, а старата ми вярна сива брада постави на лицето ми намордника на анонимността. Бях готов. Поех дълбоко въздух, отпих една глътка и се измъкнах от стаята, затваряйки вратата след себе си и пъхайки ключа в джоба.

Минавайки покрай боклукопровода, го хвърлих там и избухването на мигновеното унищожение ми показа пътя му. Отдалечих се от хотела на прилично разстояние, спрях робот-такси и пъгнах вътре куфара си.

— База „Глупост“, главния вход — заповядах аз и тръгнахме.

Безумие? Може би, но това бе единственият начин.

Не че не ме побиваха тръпки, но... Само това и трябваше да се очаква, когато караш по главната улица под високите фенери към подозрителен тежковъоръжен часови, стоящ пред портала и милващ нежно оръжието си. Зората вече осветяваше небето.

— Базата е затворена! — извика лейтенантът, отваряйки вратата на таксито. — Какво правите тук?

— База ли? — попитах аз с треперещ глас, лошо имитиращ старчески фалцет. — Нима това не е Центърът за Морков Сок за естествено здраве? Таксито ме е докарало неправилно...

Представителният лейтенант изсумтя и се обърна, а аз изтъркалях чифт гранати между кривите му крака. И хвърлих още пет след тях. Когато се взривиха първите, намъкнах противогаса върху шапката си, затискайки брадата и всичко останало.

Охо, а обстановката стана делова. Гранатите бяха прекрасен коктейл от затъмняващ съзнанието газ, дим и райски газ.

Ослепени, смеещи се, ругаещи, кашлящи войници се спъваха и падаха, раздадоха се няколко изстрела. Проправих си път през разстроените им редове, сеейки по пътя си още по-голяма паника. Стигнах главния вход, пуснах куфара си и го отворих. Кумулативните заряди имаха лепилна основа и веднага залепнаха за стоманата на вратата, когато ги поставих там.

Реактивният снаряд се вряза във вратата и парчетата разкъсаха палтото ми. Паднах на земята, извадих две димни гранати и ги хвърлих зад себе си. Точно когато димът започна да се разнася, забелязах отряд стрелящи войници, приближаващи се на бегом.

Още две бомби със заслепяващ газ много помогнаха. Сега, в същата тъмнина, както и всички останали, напипах капсулите и ги съединих с радиодетонатора.

Времето летеше прекалено бързо. Сега и зад вратата вдигнаха тревога и ще ме чакат. Но вече бях стигнал твърде далеч, за да се обръщам назад. Затворих куфара, пак опипом стиснах дръжката му, внимателно минах покрай стената и натиснах копчето на предавателя в джоба си. Зад гърба ми се разнесе взрив и дрънчене на метал. Надявам се, че във вратата бе пробита дупка.

Спъвайки се, се върнах към нея, промъквайки се през този хаос и обкръжаващата ме тъмнина.

ГЛАВА 10

Каквото и да казват, но дупка имаше, хубава дупка с проблясъци светлина от другата страна, когато димният облак започна да се промъква през нея. Там също имаше войници, съдейки по градушката от куршуми от стрелково оръжие, тропачи по вратите, с няколко случая на попадения в отвора. Зад мен се раздадоха вопли, тъй като бяха улучили някого. Тези глупаци стреляха един в друг, помагайки да се разпространи посятата от мен паника.

Държейки се настрани от линията на огъня зад вратата, хвърлих в отвора граната, след това още една, още и още... И когато димът тук се разнесе, а там достигна пределна гъстота, се промъкнах колкото може по-бързо и колкото може по-ниско. Това наистина звучеше отлично. Стенеха сирени, викаха войници, лаеше оръжие — шум от крайната суматоха. Хвърлих няколко гранати по вятъра, запокитвайки ги колкото може по-далеч, за да разширя покрития район, докато не останаха само половин дузина от тях. Тези ги запазах за някой възможен спешен случай, който вероятно щеше да възникне, и затова натъпках с тях джобовете на платото си.

Мината за ликвидиране на куфара, която включих, имаше петсекундна задръжка. Когато куфарът избухна, се хвърлих в противоположна страна. Промъквах се покрай стената, единственият ми ориентир в тази тъмнина, към караулното, което забелязах, когато за първи път изучавах вратите. Там бяха паркирани няколко коли, докато в същото време се молех да има оставена поне една.

Облакът се разреци, хвърлих напред още две гранати. В тъмнината чух звук на припалващ мотор. Забравяйки всяка предпазливост, се затичах. Някой се вряза в мен и падна тежко, но се задържах на крака и спъвайки се, продължих по-нататък. След това се препънах в края на тротоара и паднах, като се лиших от шапката си. Моторът ръмжеше все по-силно, а след това видях как точно зад края на димния облак се появи нисък фургон.

Той обръщаше, готов да тръгне напред по пътя, и аз хвърлих колкото може по-далеч две от останалите четири гранати. Шофьорът натисна спирачките, когато пред колата израснаха гъбообразни облаци, а след това аз се озовах до вратата и рязко я отворих.

Той беше облечен в бяло като готвач, с боне и всичко останало. Протегнах ръка и го извлякох навън, като му подарих бърз ритник по увисналата челюст с десния си крак, докато слизаше. После заех мястото на шофьора и превключих на първа скорост и хвърлих масата на колата напред колкото може по-бързо, давайки на вратата сама да се затвори от внезапното ускорение. Измъквайки се от дима, видях, че вече беше станало светло. Отлично направено, поздравих се аз, а след това намалих скоростта, за да не привличам вниманието. Към мен по улицата тичаха войници и навеждайки се колкото може по-ниско, започнах да свалям сивата си брада. Сега му е времето да се върна отново към ролята си на Васко.

Изведнъж усетих силна рязка болка в главата и паднах, крещейки от болка, издърпвайки волана. Фургонът се понесе към взвода войници, които моментално се пръснаха на всички страни. Нещо мръдна зад гърба ми и се отдръпнах настрани, така че вторият удар попадна в рамото ми и едва го усетих през дрехите. От задната част на фургона се бе подала облечена в бяло ръка, стискаща тежък котел. Силно завъртях кормилото и ръката изчезна от полезрението ми, когато собственикът ѝ падна. В бързината забравих, че във фургона можеше да има и други хора.

Точно пред фургона до стената се беше проснал изплашен офицер. Отново завъртях кормилото и едва успях да го заобиколя. Ние се разгледахме добре един друг, докато фургонът минаваше покрай него. Противогазът и брадата ми вероятно ще му направят впечатление и той незабавно ще доложи за това по радиото си.

Времето изтече. Отново се появи ръката и котелът, ударих китката ребром с длан и получих котела. Веднага щом завих с фургона зад ъгъла, натискайки със сила газта, хвърлих котела обратно на собственика му заедно с граната, като накарах поне за известно време този източник на неприятности да утихне. Изравних хода на фургона, внимателно докоснах цицината на главата си и забелязах два бронетранспортъора, които се бяха появили на пътя и завиваха към

мен. Мернаха се здания, спрях и завих в първата пряка, фургонът вече беше повече пречка, отколкото актив, и трябваше да се избавя от него.

Е, а после какво? Не исках да бъда намерен близо до квартирата си — това незабавно щеше да предизвика подозрение, а офицерските казарми се намираха в противната посока. Но офицерският клуб не беше много далеч. Дали ще мога да попадна там? Беше ли възможно пияните до безсъзнание от вчерашното весело вечерно напиване офицери все още да лежат по наровете, където ги бях оставил? Това беше прекалено добър шанс, за да го изпусна, защото ако успея да се върна на нара си, естествено щях да бъда извън подозрение.

Беше доста близо. Имаше и коли, носещи се към мен, и още повече зад мен, но в дадения момент нито една от тях не беше наблизко. Губех маскарадния си костюм в движение: палтото, противогазът, брадата отбелязваха пътя ми.

Пъхнах единствената граната в джоба си, сложих си кепето, като го нахлупих по военному и със строева крачка завих зад ъгъла. Отделение войници се изсипа от казармата и се строи в редица, но ме игнорираха — още един мундир сред хиляди такива. Офицерският клуб не беше много далеч. Още два ъгъла и ето че бях пред него. Предната стая беше затворена, но знаех, че входът към стаята с наровете ще бъде отворен. Точно когато се готвех да завия зад ъгъла, чух разговор на войници и спрях.

— Това ли е всичко?

— Останаха само няколко, сър. Няколко, които не могат да се събудят. И един, който не иска да слезе от нара.

— Аз ще поговоря с него.

Внимателно погледнах иззад ъгъла, а след това се скрих обратно.

Бях пристигнал прекалено късно. Офицерът точно влизаше през вратата към стаята с наровете и наоколо шареха множество войници, водещи махмурлите офицери в очакващия ги фургон. Един от офицерите седеше на земята, без да обръща внимание на войниците, опитващи се да го подмамат в колата. Още един хвърляше бисквитите си в стената на зданието.

Мисли по-бързо, ди Грийс, времето изтича. Подхвърлих последната граната на дланта си и натиснах активатора. Ако успея да се присъединя към пияната компания, ще бъда в безопасност, това си струваше риска. Направих крачка иззад ъгъла с ръка зад гърба, но

никой не гледаше към мен. С бърз замах хвърлих граната колкото може по-далеч през фургона.

Избухна много мило — глух удар — бум! После облаци дим и викове на войници. И всички погледнаха натам. Осем бързи крачки ме доведоха зад гърба им, до седящия офицер, който нещастно мърмореше нещо под нос, игнорирайки всичко останало. Наведох се, съгласявайки се съчувствено с наполовина чуващите се жалби, помагайки му да стане на крака.

След това започнаха да ми помагат войниците, които поддържаха и мен, тъй като изглежда не се държах достатъчно добре на краката си, отвеждайки ни и двамата към очакващия фургон. Спънах се и едва не паднах, но те ме взеха под мишница. Сега сцената беше готова, защото трябваше да направя още нещо.

Готвачът във фургона ще доложи, че е ударил шпионина по главата. Така че ще излезе заповед да търсят човек с рана на главата — като моята. Не мога да се избавя от цицината на черепа, но мога да я маскирам. Ще бъде болезнено, но необходимо.

Войниците ми помогнаха да се изкача по стъпалата. Щом ме пуснаха, прескочих следващото стъпало и се строполих назад между тях, удряйки главата си в земята.

Ударих се по-силно, отколкото бях планирал и за миг може би изключих. Когато дойдох на себе си, седях с лице обляно в кръв. Не го бях планирал, но това добави добър щрих към маскировката. Към мен тичаше войник с аптечка в ръка. Бинтоваха ме и ме успокоиха. Този път ми помогнаха да се кача докрай във фургона. Чувствах се ужасно, което беше прекрасно. Влачейки краката си, налучках пътя към противоположния край, колкото може по-далеч от входа, когато ме повика глух глас.

— Васко... — и премина в рязко кашляне.

Съдружникът ми Остров беше на мястото си и изглеждаше смазан от нещастие.

— Нямаш ли нещо за пиене? — попита той. Това явно беше ритуалното му сутрешно приветствие.

По време на пътуването му предадох съболезнованията си, тъй като нямах нищо за пиене.

Раздадоха се обидени викове, когато килията на изтрезвителя на колела започна да се изпразва и офицерите наблюдаваха пияниците да

не се върнат в квартирите си, а да бъдат доставени в административните здания. Оплаквах се заедно с останалите. Макар и да очаквах нещо от този род. Някой бил избягал от базата и някой проникнал в нея. Трябвало да се преброят всички глави, докато не бъде намерена отсъстващата или излишната. Нас, спъващите се на всяка крачка, ни поведоха към една чакалня и започнаха да ни викат по един за събеседване с батарея уморени чиновници. Докато чакахме, възникна оживено движение назад-напред към тоалетната и обратно и аз застанах на опашката. Най-вече за да оставя на пръстите си малко сапун, когато мия ръцете си, за да мога да го втрия в очите си. Гореше като киселина, но му позволих да ме помъчи за миг, преди да го изплакна. Очите ми горяха в огледалото като въгленчета. Превъзходно.

На опашката намерих чиновника, показах му удостоверението си и му позволих да провери името ми по разписанието за дежурствата. Надявах се, както и всички останали, че скоро ще можем да си отидем. Много от нас легнаха да подремнат направо на пейките и аз се присъединих към тях. Ноцта беше напрегната. И коя маскировка може да бъде по-добра за шпионина, от тази да спи в сърцето на вражеския лагер?

Възникналата тишина беше толкова внезапна, че ме събуди като с ритник. Задремах под сумтенето и жалбите на събратята си офицери, постоянното тропане на войници, деловито бръмченена канцеларски машини. Всички тези звуци се смениха с безмълвие. През това безмълвно пространство се донесе отначало отдалечен, а след това все повече приближаващ се звук от стъпки, бавно и равномерно вървящ единствен чифт крака. Приближиха се до мен и продължиха по-нататък, а аз оставих очите си затворени и се заставих да дишам равномерно. Едва когато напълно отминаха, леко поотворих очи.

Учудих се на безмълвието. Всичко, което видях, беше мундир на гърба на леко прегърбен човек. Мундирът беше от мека невпечатляваща бледосива тъкан, фуражката също беше от същия материал. Не можех да си спомня къде съм виждал по-рано този мундир и гадаех защо ми е направил такова впечатление. Прозявайки се, седнах и се почесах по главата под бинтовете, наблюдавайки как човека стигна до противоположния край на помещението и се обърна с лице към нас.

Отпред не беше по-внушителен, отколкото отзад. Косите му бяха с пясъчен цвят, леко разредени на темето. Радваше се на зараждаща се гънка тлъстина и двойна брадичка, гладко избръснато незапомнящо се лице. И все пак, когато заговори с тон на стар учител, всички присъстващи офицери запазиха мъртво мълчание.

— Офицери, някои от вас, т.е. достатъчно трезвите, можах да чуят взрива и да видят облака дим по пътя насам. Този взрив беше предизвикан от лице, проникнало във военната база и все още намиращо се на територията ѝ, незабелязан в нашата среда. Нищо не наем за него, но подозираме, че е чуждопланетен шпионин.

Това, както можеше да се предположи, предизвика ахкане и ропот, и сивият човек изчака малко, преди да продължи.

— Провеждаме интензивно издирване на този шпионин. Доколкото вие, господа, се намирахте в непосредствена близост до местопроизшествието, възнамерявам да побеседвам с вас един по един, за да си изясня какво можете да знаете. Аз също мога да открия... Кой от вас е изчезналият шпионин?

Тази последна стрела предизвика само потресено мълчание. Сега, когато всички бяхме в подтиснато състояние, подходящо за кръстосан разпит, сивият човек започна да извиква офицерите по един. Бях двойно благодарен на привидението, което ме накара да ударя главата си в земята.

Съвсем не случайно ме извикаха трети. На какво основание? Общо сходство с телосложението на чуждопланетния шпионин Пас Ратунков? Бинтът? Някаква основа за подозрения все пак трябваше да съществува. Помъкнах се напред, едва местейки краката си, както и другите преди мен. Отдадох чест и той ми посочи стола до бюрото си.

— Защо не подържите това, докато си поговорим? — каза той замислено, предавайки ми сребърното яйце на датчик на детектора на лъжата.

Истинският Васко не би го познал, така че аз също не го познах. Просто го гледах с малък интерес — като че ли не знаех, че предава жизнено важна информация в намиращия се пред него детектор на лъжата и го стиснах в дланта си. Мислите ми не бяха толкова спокойни.

Хванаха ме! Разкри ме! Той знае кой съм и си играе с мен.

Погледна дълбоко в налетите ми с кръв очи и забелязах, че устата му леко се изкриви от отвращение.

— Добра нощ ли сте имали, лейтенант Хуля? — попита ме той, гледайки листа хартия и показанията на детектора на лъжата.

— Да, сър, знаете ли... Изпих няколко чашки с момчетата.

Именно това казах на глас. А си помислих ето какво: ще ме застрелят, право в сърцето! Представих си как този жизнено важен орган разплисква живата ми кръв в калта.

— Виждам, че неотдавна са ви понижили в чин. Къде са детонаторите ви, Пас Ратунков?

„Уморен съм... колко искам да се намеря в леглото“ — помислих аз.

— Детонатори ли, сър? — мигнах аз с червените си очи и вдигнах ръка да почеша главата си, докоснах бинта и си помислих, че не стои по-добре. Очите му се впиха в моите, сиви очи, почти еднакъв цвят с мундира му, и за миг долових зад спокойните му маниери сила и гняв.

— А раната на главата, къде сте я получили? Чуждопланетният ни шпионин са го ударили по главата.

— Паднах сър, вероятно някой ме блъсна от фургона. Войниците ме превързаха, попитайте ги...

— Вече ги попитах. Напили сте се, паднали, опозорили сте офицерския корпус. Махайте се и се изчистете, предизвиквате отвращение в мен. Следващия.

Вдигнах се на подгъващите ми се крака, без да гледам пронизителните зеници на тези студени очи, и тръгнах сякаш забравил за прибора в ръката си, а след това се върнах обратно и го оставих на масата, но той се наведе над документите си, като ме игнорира напълно. Разгледах бледия белег под редките му коси на плешивото му теме и си тръгнах.

Да излъжеш детектора на лъжата трябва умение, практика и тренировка. Имах всичко това. Може да се направи само при определени обстоятелства, а сегашните бяха идеални. Внезапен разпит без провеждане на тестове за нормална реакция на субекта. По такъв начин трябваше да изобразя красив граф на самописеца му. Страхувах се: от него, от нещо, от каквото и да е. Но когато задаваше въпроси, с които да ме вкара в капана, предназначен за разобличаване на

шпионина, се отпуснах, защото ги очаквах и уредът го показваше. Въпросът беше безсмислен за всеки, освен за чуждопланетния шпионин. Доколкото той видя това, разпитът приключи, чакаше го още много работа.

Остръв седеше мъртво трезв с оголени очи, сякаш чинии, когато се върнах и паднах на пейката до него.

— Какво искаше? — проговори той с глух шепот.

— Не знам. Попита ме за нещо, което не знам, а после всичко свърши.

— Надявам се, че няма да поиска да поговори с мен.

— Кой е той?

— Нима не знаеш? — с потресаваща недоверчивост попита той.

Започнах да отстъпвам, прикривайки внимателно пълното си отсъствие на информация.

— Е, нали знаеш, че току-що пристигнах...

— Но всички знаят Край.

— Значи това е *Той*? — ахнах аз и се опитах да изглеждам толкова изплашен, колкото и той, и това изглежда подейства, защото той кимна, погледна през рамо и отново обратно, по-бързо.

Станах и отидох пак в тоалетната, за да прекратя разговора на това място. Всички знаеха за Край.

Кой беше Край?

ГЛАВА 11

Изпращането ни в космически рейд дойде като панацея от всички беди. По-добре мила, спокойна война, отколкото подозренията и страховете, вълнуващи базата „Глупост“ през последните дни. Имаше внезапни инспекции, среднощни претърсвания, постоянни тревоги и звуци от маршируващи ботуши през цялото време. Бих се гордял с усилията си да посея семената на безпорядъка, ако и аз самият едновременно с това не бях жертва на този безпорядък. Плановете за нахлуването вероятно бяха стигнали твърде далеч, за да ги променят, защото въпреки цялото това вълнение все още се придържахме към графика. В деня „Х“ минус два всички барове бяха затворени, така че процесът на изтрезняване на войските можеше да започне. Малкото истински алкохолици, като включвам към тях себе си и Остров, бяха скрили бутилки, позволяващи ни да изкараме още малко, но дори и те свършиха, когато сандъците и куфарите ни бяха изпратени в гардероб и ни дадоха предварително опаковани бойни раници. Имах буркан спирт на прах, замаскиран като прах за зъби, който бях скътал за черни дни, които не се забавиха да настъпят при мисълта за настъпващите седмици без пиене, така че ние с Остров привършихме моят „прах за зъби“ в деня „Х“ минус един и това е. След една среднощна проверка и обиск ни събраха и, ходом марш, ни изпратиха в района за отлитане.

Флотата, ред след ред тъмни ракети, стоеше и ни очакваше зад портала. Извикваха ни по един и ни изпращаха на предназначенията места.

Отначало мислех, че това е доста глупав начин да се организира нашествие: никакви планове, никакви тренировки, никакви маневри — нищо. Накрая осъзнах, че това беше идеалният начин да се подготви нашествие, което искахме да запазим в тайна. Пилотите имаха голям стаж в пилотирането и ще получат още по-голям в предстоящия полет. Войниците бяха готови да се бият, източниците за снабдяване — пълни. А някъде горе се намираха затворените каси с планове, ленти

на курсовете и други подобни. Нищо от това нямаше да бъде открито, докато не се окажем в безопасност, с работещи двигатели за изкривяване на пространството, когато всички средства за външна комуникация не станат безполезни. Всичко това ни облекчаваше живота, т.е. на първо място на мен, доколкото имах малко възможности да се проваля що се отнася до това, което трябваше да знае всеки клизантец.

С голямо удоволствие открих, че ми беше поръчано да пилотирам десантен транспортър. Това беше роля, която можех да изпълня с чест. Изпратеният ми съквартирант също не беше случаен, защото Остров влезе в навигационната рубка няколко минути след мен и обяви, че ще бъде мой втори пилот.

— Чудесно — казах аз. — Колко часа си летял на някой от тези транспортъри клас „Павиан“?

Той призна, уви, малка цифра и аз го потупах по рамото.

— Провервя ти. За разлика от повечето първи пилоти, твоят стар чичо Васко не е егоист. За стария си сътрапезник няма жертва, която да не съм готов да принеса. Възнамерявам да ти разреша да ръководиш полета, а ако го направиш така добре, както се надявам, ще ти разреша да извършиш и кацането. А сега ми дай списъка на пътниците.

Благодарността му нямаше граници до такава степен, че той ми призна, че е напълнил писалката си за наистина черен ден с 100% спирт, и двамата опитахме по една струя. И вече с чувство на удовлетворение и с горящи гърла наблюдавахме как войниците минават със строева крачка и се вливат в товарните шлюзове далеч долу. След няколко минути в навигационната рубка влезе, набивайки крак, белокос полковник в бойно облекло.

— Входът за пътници е забранен — казах аз.

— Затворете си устата, лейтенант. У мен са лентите с курса.

— Е, тогава няма ли да ми позволите да ги получа?

— Какво? Вие или сте се побъркали, или се шегувате, и в единия, и в другия случай това се наказва с разстрел.

— Вероятно съм на границата, полковник, знаете, малко съм...

— Да? — малко се смекчи той. — Предполагам, че трябва да бъдем толерантни. На всички не ни беше леко. Но сега всичко остана назад. Победа за Клизант!

— Победа за Клизант! — отдадохме дължимото на ритуала. През последните няколко дни това ставаше често. Полковникът погледна часовника си.

— Почти е време. Подгответе командната цел — заповяда той.

Кимнах на Остров, който веднага натисна правилното копче. На екрана се появи съобщение: „има готовност“. Станахме. След това надписът замига и се смени с ясно букви: „да се определи курсът“. Полковникът извади от чантата си контейнер с ленти и ни се наложи да се подпишем като свидетели на бланка, гласяща, че когато сме получили лентата, тя е била запечатана.

Остров постави лентата в компютъра и полковникът удовлетворено изсумтя, че е изпълнил работата си и се обърна да си ходи. На прага направи прощален изстрел през рамо:

— И никакви приземявания на 10 G, които вие, дебилните пилоти, изглежда обожавате. Ако това се случи, ще ви дам всичките на военния трибунал.

— Майка ти плете пуловер от боклук! — викнах аз след него, като, разбира се, изчаках да затвори вратата. Но дори това слабо усилие размърда ентусиазма на Остров, който бе започнал все повече и повече да ме уважава.

Чакай и догонвай — обичайното за всички въоръжени сили, и именно с това се занимавахме по-нататък. Списъкът на пътниците беше завършен и видяхме как излитат другите кораби, докато повечето от тях не излетяха. Транспортните тръгваха последни. Зеленият сигнал „излитане“ се появи като изцеление. Бяхме на пътя към безименна планета, въртяща се около неизвестно слънце от гледна точка на всеки от нас. Лентата съобщи на компютъра накъде тръгваме, но не се унижи чак дотам, че да уведоми и нас.

Тази тайнствена секретност продължи до самото нашествие. Бяхме на път седем дни, без да имаме нищо за пиене. Корабът се пилотираше от компютъра, а замразените дажби едва можеха да се ядат. За дълговременно пътуване, без подтискащото въздействие на алкохола, Остров беше повече от блестящ спътник. С каквото и да започваше разговора, винаги и задължително завършваше с повтарящи се анекдоти от ученическите му дни.

Трябва да кажа, че спях добре и то обикновено, когато той дрънкаше, но изглежда това не го безпокоеше много. Проверях също

така познанията му по навигация и умението му да работи с уредите за обучение на празен ход, което може би имаше някаква полза за него и, разбира се, ме запозна с оборудването и управлението на кораба.

Тъй като корабът беше напълно автоматизиран, ние с Остров бяхме единствените членове на екипажа. Единствената врата към помещението на войниците беше затворена и ключ от нея имаше само моят груб приятел полковникът. Той ни навести един-два пъти, което не ни достави особено удоволствие. На седмия ден стоеше зад гърба ни, изгаряйки с поглед тила ми, когато излязохме от подпространството обратно в нормалния космос.

— Вземете това, проверете сега, подпишете тук — кресна той и ние направихме всичко, преди да счупи печата на плоската кутия. На нея беше начертано с големи червени букви: „НАШЕСТВИЕ“, което достатъчно прозрачно наемкваше за това, че скоро ще стане горещо. Инструкциите ми бяха достатъчно прости и превключих на определените за целта вериги така, че корабът да може да следва лидера на ескадрата. Жълтеникавото слънце сияеше силно от едната страна, а синята сфера на планетата се намираще от другата.

Полковникът изгаряше тази планета с поглед, сякаш искаше да протегне ръка, да я сграбчи и да я захапне, така че бъдещето развитие на събитията изглеждаше достатъчно очевидно и без зададените на глас въпроси.

Нашествието започна. По-голямата част от флотата беше пред нас, загубена в космическата нощ и видима само от време на време, когато сменяха курса, като мрежа от искри. Нашата ескадра от транспортни съдове се движеше накуп, автоматично следвайки курса, установен от флагманския кораб, и планетата растеше на екраните ни.

От това разстояние тя изглеждаше достатъчно мирна, макар да знаех, че предните части на флотата би трябвало през това време вече да атакуват.

Не чаках с нетърпение това нашествие — кой освен луд можеше да се наслаждава на перспективата от приближаваща война? — но се надявах да намеря отговор на въпроса, който ме доведе тук. Смятах, че междупланетните войни са невъзможни, въпреки факта, че сега сам участвах в такава. Чувствах се като човек, който, виждайки екзотично животно в парка, казва: „Е, те такава животно нема“. Междупланетните нашествия просто не успяваха.

Междупланетните сили се носеха напред, могъщата армада доказваше лъжливостта на теорията ми. Когато безименната планета започна да расте все повече и повече, запълвайки екрана, видях първите признаци на войната, която, както знаех, беше в разгара: малки искрици светлина върху нощното полукълбо. Остров също видя това, размаха ръце и завика:

— Давайте, момчета!

— Млъкни и наблюдавай уредите си — изръмжах аз и изведнъж възненавидях Остров. И веднага съжалих. Той беше продукт на средата си. Когато фиданката е огъната, тя израства в криво дърво. Той е бил прегънат във военното училище-интернат, където са го напъхали като бебе и за което той по неизвестни причини все още имаше добро мнение, макар разказаното от него да имаше депресивен или садистичен характер.

Възпитателите му никога не са си задавали въпроса дали да вярват, че бог е създал Клизант много по-хубава от всички други планети и че би трябвало да се погрижат за непълноценните раси. Просто изумително е в какво вярват хората, ако ги хванат достатъчно рано.

След това ни разпуснаха, когато корабите се разсеяха, отивайки към различните си цели.

Занимавах се с радиото и мълчаливо проклинах клизантската страст към секретност. Ето сега се приземявам с кораб, натоварен с войски — и дори не знам къде! На планетата долу, разбира се, те не можеха да замаскират достатъчно добре този факт, но на кой континент? В кой град?

Всичко, което знаех, бе това, че първо минаха корабите разузнавачи и оставиха радиомаяци. Имах честота и сигнал, който трябваше да уловя, а след като го запиша, да насоча кораба и да се приземя. И знаех, че целта беше космодрумът. Заедно с последната инструкция получих няколко големи и ясни снимки — клизантските шпиони бяха поработили доста усърдно, космодрумите се виждаха и отгоре, и от земята. Голямото здание на космодрума, а до него голямо червено „X“ — мястото, на което трябваше да приземя кораба си колкото може по-близо до този белег. Прекрасно.

— Има сигнал!

Та-та-та звучеше силно и ясно.

— Затегни коланите — ето че пристигнахме — казах аз на Острѳв и п̀хнах инструкциите в компют̀ра. Той почти моментално зададе орбитата за приземяване и включи главните реактивни двигатели. — Предупреди полковника, а след това му дай съобщението за разстоянието и височината, докато подготвям кораба.

Падахме към терминатора, летейки вече на зазоряване. Компют̀рът се вкопчи за маяка и ни спускаше по плавна, внимателна д̀га. Когато минахме през облачното покритие и земята започна да се вижда далеч долу, забелязах първите признаци на съпротива. Около нас възникваха черни облаци от взривове.

— Те стрелят в нас? — ахна потресеният Острѳв.

— Нали това е война със стрелба? — гадаех как̀в ветеран е той, щом му прилошава от редкия зенитен ог̀н. В същото време застопорих управлението и включих главните реактивни двигатели. Падахме свободно и следващите взривове се появиха по-високо, и зад нас, т̀й като компют̀рът на оръдията беше изключен от играта при падането ни.

Видях космодрума далеч долу и пуснах страничните двигатели, за да се придвижим в това направление. Но все още падахме. Показанията на радарния ни алтиметър подхранваха компют̀ра, който продължаваше да предупреждава за близостта на земята. Бързо му зададох програма да задържа спирането колкото може повече, за да ни остави на земята при 10 G. Това означаваше, че ще падаме с максимална скорост и за минимално време, което намаляваше възможностите за попадения в кораба. И исках полковникът да си получи своите 10 G, за които ни предупреди.

Реактивните двигатели се включиха на височина не повече от върховете на дърветата, като ни залепи за креслата. Усмихнах се, което е доста трудно да се направи, мислейки за израза на лицето на полковника в дадения момент.

Наблюдавайки екрана, усилих страничното преместване. След това цялата тежест на управлението на кораба легна върху широките рамене на компют̀ра, който се справяше просто и прекрасно, изключвайки двигателите точно когато заскърцаха амортизаторите на опорите. Щом замряха двигателите, ударих копчето за десант и корабът потрепера от изхвърлените трапове.

— С това работата ни свършва — казах аз, разкопчавайки коланите и протягайки се.

Острѳв се присъедини към мен до илюминатора и започнахме да следим как войниците прелитаха по трапа и тичаха в укритието. Те изглежда не понасяха никакви загуби, което беше много удивително. Наблизо имаше няколко бомбени кратера и купчини камъни, докато в същото време изстребителите все още ревяха на ниска височина, като ни прикриваха. Но изглеждаше невъзможно съпротивата да бъде сломена толкова бързо.

Това можеше да бъде отговорът, обясняващ успехите на клизантските нашествия: умей да избираш планети, узрели за нападение. Направих няколко бележки, за да не забравя да разуча този въпрос. Далеч зад войниците на командна кола пътуваше полковника. Надявах се, че червата му са все още свити от приземяването.

— А сега трябва да намерим нещо за пиене — заяви Острѳв, мляскайки с уста.

— Аз ще отида — бързо казах, като взех от пирамидата личното си оръжие и го закачих на колана си. — Ти ще останеш при радиото и ще пазиш кораба.

— Точно това винаги казват първите пилоти — оплака се той, така че разбрах, че съм дал правилна заповед.

— Привилегия на званието. Някога ти също ще се възползваш от нея. Ще бъда бърз.

— Барът на космодрума е именно там, където е обикновено. Там най-лесно ще намериш пиене — викна той след мен.

— Не учи щуката да плава — изсумтях аз, тъй като отдавна вече бях изчислил това.

Всички вътрешни врати се бяха отворили автоматично, когато се приземихме. Спуснах се по стълбата на освободилата се странична палуба и с ритници си прокарах път през изхвърлените контейнери от дажби към най-близкия трап. Вятърът носеше миризма на изгоряло заедно с прах и барут. Докарахме на друга планета прелестите на клизантската цивилизация.

Чувах стрелбата отдалеч, над главата ми прогърмя и изчезна реактивен изстребител, след това стана много тихо. Нашествието се разпространяваше като веер от космодрума, оставяйки след себе си пълно безмълвие. И никой не се виждаше, когато минах непроверен

през митницата и с шестото си чувство намерих пътя към бара. Първото, което направих, бе да изпия бутилка бира, а след това си налях малко антраско ландро и го подържах в устата си. Зад стойката се бяха наредили редици бутилки — нови и стари приятели. Отворих една от вратичките под стойката, търсейки кутия или чанта, и срещнах изплашените очи на младеж.

— Не мортигу мин! (Не ме убивай!) — закрещя той.

Говоря есперанто като туземец и му отговорих на същия език.

— Намираме се тук, за да ви освободим, така че не възнамерявам да ти причиня вреда — слухът за този разговор можеше да стигне до властите и исках да направя необходимото впечатление. — Как се казваш?

— Пир.

— А как се казва тази планета?

Този въпрос би трябвало да звучи много идиотски в устата на клизантски завоевател, но той беше прекалено изплашен, за да се учуди.

— Бурада.

— Чудесно. Радвам се, че реши да бъдеш откровен. И какво можеш да ми разкажеш за Бурада?

Беше прекалено изплашен, за да отговаря. Отвори уста, след това излезе от шкафчето си под стойката и се обърна да потърси отговора. Намери брошура, която мълчаливо ми подаде. Прочетох: „Прекрасната Бурада — курортен свят на западното...“

— Ограбваме и се гаврим с врага — произнесе зад гърба ми познат глас. Обърнах се бавно и видях на вратата моя полковник, който стоеше там и държеше гаусовка с израз на лицето, който можеше да се нарече само гадна ирония.

— И се приземяваме на 10 G при това — добави той, без съмнение назовавайки истинската причина за лошото си настроение. — Кое не се наказва с разстрел, за разлика от първите две престъпления.

ГЛАВА 12

Пир изскимтя приглушено и се отдръпна, без да разбира думите на полковника, но позна тона и оръжието. Усмихнах се колкото може по-студено, тъй като разбрах, че ръцете ми се намират вън от полезрението на полковника — под стойката. Обръщайки се към младежа, посочих другия край на помещението и му заповядаха да отиде там. Докато се разиграваше това малко отвличащо действие, пъхнах брошурата в джоба си и извадих от кобура пистолета. Когато се обърнах обратно към полковника, видях, че той е вдигнал гаусовката си.

— Грешите — казах аз, — а също така оскърбявате събрат-офицер, който неотдавна е бил лет-майор. Помагам на нахлуващите ни сили, като преча на някой от войниците ни да се напие по време на бойни действия. И намирайки се на това място, взех пленник. Именно това се случи и ако нещо стане, моята дума ще бъде против вашата.

Той насочи дулото на винтовката към мен и каза:

— Ще се чуе само моята дума, че съм ви заловил в грабеж и съм бил принуден да ви застрелям, когато сте се съпротивлявали при арестуването.

— Трудно е да бъде застрелян — забелязах аз, позволявайки на дулото на пистолета си да се измъкне изпод края на стойката, докато не се прицели между очите му. — Аз съм отличен стрелец и един от моите дум-дум куршуми ще пръсне глупавата ви тиква.

Той явно не очакваше такава мигновена реакция от офицер-летец и се поколеба за миг. Пир слабо изскимтя в своя ъгъл и се раздаде глух звук. Предположих, че е припаднал, но бях прекалено зает, за да проверявам. Тази убийствена сцена продължи не повече от минута и бе невъзможно да се предскаже с какво ще свърши всичко това, когато изведнъж в бара влетя войник с полево радио. Полковникът взе слушалката и се върна към войната, а аз пъхнах две бутилки под китела зад гърба си и излязох през другия изход, прекривайки преди това Пир, който, както и предполагах, лежеше в безсъзнание и

несъмнено се отърва по този начин най-лесно от всички. Изчезнах, преди полковникът да разбере, и отнесох пиенето на кораба, като го изпратих по служебния асансьор на Острѳв.

— Не изпивай повече от една — заповядах аз, а гласът му отговори с радостен вопъл по комуникатора.

Сега бях предоставен на самия себе си. Възнамерявах максимално да използвам отворилата се възможност. Никой няма да наблюдава или пък да види придвижването ми, тъй като битката все още продължаваше да бушува и ще мога да направя наблюденията си. Разбира се, мен също могат да ме убият, но това е една от превратностите на опасната ми служба.

Доколкото нашествието успяваше, скоро придвижванията ще бъдат рязко ограничени, а аз вероятно ще бъда обратно на път към Клизант. Туристическата брошура все още се намираше в джоба ми и топлината на бедрото ми поддържаше действието на корицата. Отворих я и прелистих страниците, където имаше много илюстрации и малко текст. Това беше досадна реклама с тиха музика, идваща от илюстрациите с плаващ оркестър в прекрасния залив Сабул и с миризмата на цветя от полетата на Канап. Очаквах, че илюстрациите със ски в Карските планини ще покажат валящ сняг, но толкова далеч техниката още не беше стигнала. Имаше и карта, показваща летището и града, в по-голямата си част схематична и безполезна, макар да ми съобщи, че се намирам на летище Сукул, недалеч от град Сукук. Хвърлих брошурата и отидох да разгледам забележителностите.

Подтискаща гледка — доста време ще мине, преди туристите да се върнат на тези слънчеви брегове. Вървах по пустите улици, покрай изтърбушените и овъглени от взривовите стени и гадаех каква ли бе целта на всичко това. Войната изглеждаше гадна нелепост в този курортен свят. Войната, изобщо невероятно глупаво занимание, в тези минути изглеждаше инфантилно ужасна, може би това е най-точната дума. Видях първите трупове. Раздадоха се звуци от влачеци се крака и на улицата отпред се показаха орда пленници, пазени от всички страни от бдителните клизантски войници.

Мнозина от пленените бяха ранени, но много малко превързани. Оглавяващият конвой сержант отдаде чест, когато минаваха покрай мен и победно махна с ръка. Усмяхнах се в отговор, но за това беше необходимо известно усилие. Какво трябва да направя сега, вероятно

да намеря някой отговорен гражданин на Сукук, който още не е пленен или убит и да получа отговор на някои въпроси.

Гражданинът първи ме намери. Напуснах главната улица и навлязох в тясна криволичеща пресечка със зловещото име Маатбаакилинсалукт. Всяка улица с такова име не би могла да бъде много добра. Подозренията ми получиха фактическо потвърждение буквално след минута. Открих това, когато завих зад ъгъла и се оказах лице в лице с млада жена, целеща се в мен с едрокалибрено ловно оръжие. Вдигнах нагоре ръцете си дори преди тя да заговори.

— Предай се или умри!

— Аз се предадох, нима не си личи? Да живее Бурада! Ура...

— Свършвай с мръсните си шеги, мръсен sameц — подпалвач на война, или ще те застрелям на място.

— Повярвайте ми, на ваша страна съм. Мир на Бурада, добро отношение към всички братя-хора, и сестри, разбира се.

Тя подозрително изсумтя и с оръжието си ми заповяда да вляза в тъмен вход. Дори в гнева си оставаше красива жена, с широко лице, разширяващи се ноздри и падащи по раменете черни коси. Беше облечена в тъмнозелена униформа, ботуши, кожени колани и всичко останало, с някакви отличителни знаци на ръкава.

Въпреки всичко беше запазила женствеността си, никакъв мундир не можеше да замаскира великолепната издатина на гърдите ѝ. Влязох във входа и когато минавах покрай нея, тя протегна ръка да вземе пистолета ми. Можех да приложа всякакви хватки към ръката ѝ и дулото на пушката ѝ и да свърша, имайки и едното, и другото, но се въздържах. Докато чувстваше превъзходството си, можеше да говори по-непринудено. Влязохме в тъмно вътрешно помещение с един прозорец, където на масата се беше изтегнала още една униформена девойка. Очите ѝ бяха затворени, единият крачол на панталоните откъснат, разкривайки уродлива рана, лошо превързана с мръсни бинтове. Кръвта избиваше през тях и капеше в локвичка на повърхността на масата.

— Имате ли аптечка? — попита пазачката ми.

— Имам — отговорих аз, отваряйки индивидуалния пакет на кръста. — Но не мисля, че от това ще има много полза. Тя изглежда е загубила много кръв и има нужда от болница.

— А къде ще получи медицинска помощ? Да не би от вас, свине-завоеватели?

— Вероятно — бях зает с точките на налягане, късайки старите бинтове, пръсках с антисептични средства и поставях нови бинтове. — Пулсът ѝ е бавен и слаб. Не мисля, че ще успее да се измъкне.

— Ако умре, значи вие сте я убили — в очите на спътницата ми се появиха сълзи, но това не ѝ пречеше да държи мускета си насочен в корема ми.

— Ще се опитам да я спася. Можете да ме наричате Васко.

— Бейз — автоматично се представи тя, — гвардейски сержант, докато *те* не взеха надмощие.

— Те? — като че ли малко се обърках. — Вие имате предвид нас, армията на Клизант?

— Не, разбира се, не. Но защо говоря с вас, когато би трябвало да ви убия...

— Не би трябвало. Да ме убивате, имам предвид. Не бихте повярвали, ако ви кажа, че съм ваш приятел?

— Не.

— Че съм шпионин, не е важно чий, работещ сега срещу Клизант, макар да се намирам в космическата им армада?

— Бих казала, че сте червей, молец за нищожния си живот и готов да каже всичко.

— Но така или иначе, това е истина — изръмжах аз, разбирайки, че тя не възнамерява да приеме просто така откровенията ми.

— Бейз — слабо повика девойката на масата и се обърнахме към нея. След това отново: — Бейз...

И умря.

Помислих, че скоро също ще бъде покойник. Бейз вдигна оръжието си и видях как побеляха ставите на пръстите ѝ, когато натисна спусъка. Бързо направих много неща, започвайки с това, че се гмурнах под ствола на оръжието и се претърколих право под краката ѝ. Оръжието гръмна, изстрелът едва не отнесе главата ми в това затворено ограничено пространство, но все пак не ме засегна.

Преди тя да успее да стреля още веднъж, хванах цевта на пушката и бързо я ударих по мускулестите ръце и направих много други неща, които обикновено не се правят на жени, освен в подобна ситуация. След това завладях оръжието, а също така получих обратно

пистолета си, а тя лежеше до стената и този път наистина имаше за какво да поплаче. Ще мине доста време, преди да може отново да използва пръстите си — спрях се малко преди да счупя костите ѝ.

— Чуйте, съжалявам — казах аз, прибирайки пистолета и заемайки се с архаичния затвор на пушката. — Просто в дадения момент не изпитвах желание да бъда убит, а това беше единственият начин да ви спра. — Пороботих малко със затвора и изхвърлих всички патрони, като за всеки случай погледнах в пълнителя, но се убедих, че е празен. — Това, което ви казах, е истина. На ваша страна съм и искам да ви помогна. Но първо вие трябва да ми помогнете.

Беше озадачена, но се убедих, че съм привлякъл вниманието ѝ. Изтри сълзите си с ръкав, когато ѝ връчих пушката, а след това широко отвори очи, когато ѝ предадох боеприпасите.

— Бих оценил, ако за миг оставите оръжието си незаредено. Ще разменя информация с вас, тъй като вие не желаете да я дадете даром. Съществува една организация, за която вероятно не сте и чували и която е много заинтересувана да изясни с какво се занимава Клизант. А той се занимава с междупланетни нашествия. Бурада е шестата в списъка и всичко изглежда така, сякаш това нахлуване ще бъде толкова успешно, колкото и всички останали.

— Но защо се занимават с това?

— Защо, не е важно, поне засега, доколкото лошите амбиции не са рядкост в различните политически системи на човечеството. Това, което искам да знам, е *как*. Как това нашествие е минало безнаказано при наличието на планетна отбранителна система?

— Винете за това *консолосук* — изръмжа тя, размахвайки пушката. — Не казвам, че женската партия не е допускала грешки, но нямаше нищо подобно на това.

— Не бихте ли могли да добавите няколко детайла към общия фон, доколкото се страхувам, че загубих нишката на разсъжденията ви.

— Ще ви дам детайлите. Мъже! — тя плю и очите ѝ запламтяха гневно, като отново започна да изглежда привлекателна. — Женската партия донесе на тази планета века на просвещението. Имахме разцвет, търговия и никой не страдаше. Вярно, мъжете получиха право на глас може би няколко години след жените или не можеха да получат най-хубавата работа. Е, и какво? Жените страдаха от подобни и къде по-лоши неща на другите планети, а мъжете се разбунтуваха. Тези

консолосук се пъхаха наоколо, нашепваха лъжи: правата на мъжете, долу гнета и други подобни. Разбуниха духовете на хората, завоюваха няколко места в парламента, безпокояха селската местност. След това идва едnodневната им революция, завземат всичко и получават властта. И всичките им обещания са лъжа. Превъзходство! Нищожества, всички до един. Нищо не разбират нито от управление, нито от война. Когато кацнахте и се появиха свинете ви, повечето мъже предпочетоха да избягат, а не да се бият, слаби глупаци. И по-скоро да се предадат, а не да се сражават. Аз никога не бих се предала.

— Вероятно са били принудени.

— Никога. Слабаци, и край.

Всичко това ме накара да спра и да помисля, а с мисленето дойдоха и всички подозрения, а след това се появи предутринната светлина на разкритието. Разноплановите парчета започнаха да се сглобяват в главата ми в определена картина и се опитах да не се възбуждам особено. Засега това беше само безформена мисъл, но ако тя задействаше, само ако задействаше!

Тогава ще мога да науча как Клизант е направил фокуса с нашествието. Толкова просто, както всички хубави идеи, и при това застраховано от всякакви случайности.

— Ще ми потрябва вашата помощ — обърнах се аз към Бейз. — Ще остана в космическата армада, поне за известно време, тъй като там може да науча нещо повече. Но няма да напусна тази планета. Именно тук клизантците са най-слаби и именно тук ще бъдат бити. Чували ли сте някога за Специалния Корпус?

— Не.

— Е, сега чуйте. Това е, ами, група, която иска да ви помогне. Работя за тях и те трябва да ме наблюдават. Видяха как флотата напусна Клизант и вероятно са я последвали тук. Това беше един от вариантите на развитие на събитията, планирани от нас. Точно сега около тази планета трябва да кръжи предавателна сонда. Тя ще транслира всички сведения на Корпуса и ще получим помощ и всичко, което ни потрябва. Трябва да получите достъп до предавател със средна мощност.

— Да, но откъде накъде? Защо трябва да ви вярвам? Може би лъжете.

— Може би, но трябва да поемете този риск. — Трескаво написах на бланка съобщението. — Сега ви напускам, трябва да се върна на кораба, преди да започнат да се чудят къде съм изчезнал. Ето съобщението, което трябва да предадете на тази честота. Можете да го направите много лесно, без да ви хванат. И като го направите, нищо няма да загубите, дори можете да спасите планетата си.

Все още съмнявайки се, тя погледна хартийката.

— Толкова е трудно да повярвам, че вие наистина сте шпионин и искате да ни помогнете.

— Можете да повярвате, че е шпионин, можете да повярвате на думите ми — раздаде се глас зад мен и почувствах как студена ръка стисна сърцето ми. Бавно се обърнах.

Там стоеше Край — човекът в сиво. Зад него се бяха изправили още двама в сиви униформи, насочили срещу мен оръжието си. Край се прицели в мен с пръст, сякаш трети пистолет.

— Наблюдавахме те, шпионино, и чакахме тази информация. Сега можем да пристъпим към унищожаването на вашия Специален Корпус.

ГЛАВА 13

— Изглежда днес хората много често изскачат иззад вратите — казах весело, като естествено не се чувствах така.

Край се усмихна с ледена усмивка.

— Ако имате предвид полковника, то да, поръчах му да ви наблюдава. Опитайте сега да се направите на глупак, Пас Ратунков, или както наистина се казвате?

— Хуля, лейтенант от космическата армада.

— Лет-майор Васко Хуля беше намерен в хотела, което и ни насочи по следите ви. Планът ви бе доста остроумен и би могъл да има успех, ако не беше изгорял оптичният бѳг. Изпратеният работник открил лет-майора и заблуждението му относно датата, и това привлече вниманието ми. Аз ще го взема.

Край взе бланката със съобщението от несъпротивляващите се ръце на Бейз. Той изглежда много добре контролираше ситуацията. Хванах гърдите си в района на сърцето, обърнах очи, залитнах и отстъпих назад.

— Прекалено много... — прошепнах аз. — Сърцето ми отказва... Не стреляйте... Това е краят.

Край и двамата му хора продължаваха студено да гледат как правя всичко това заради тях до драматичния момент, когато се вкопчих в гърлото си и завиках от болка, тялото ми се изви като дѳга, всичките ми мускули се напрегнаха, а след това паднах по грѳб пред прозореца.

Майсторски беше направено, обръщайки се във въздуха, се приземих на рамо, претърколих се и скочих на крака, готов да бягам... и срещнах дулото на гаусовка в ръцете на още един мълчалив и мрачен човек в сиво. Като остроумен събеседник печелеше нула точки, но в дадения момент това не се и искаше от него, пък и самият аз не можех да измисля нещо остроумно. Зад мен през счупения прозорец се донесе гласът на Край:

— Заведи момичето в затворническия лагер. Тя не ни е нужна повече. Останалите да се върнат с шпионина! Бъдете непрекъснато нащрек: ще видите на какво е способен.

Не на много, помислих аз, като внезапно изпаднах в мрачна депресия. Проникнах където трябва, научих каквото исках, но се оказа, че не съм в състояние да предам информацията си, което я правеше безполезна. Това безпросветно тъмно душевно състояние оставаше, докато останалите смъртолики хора ме обкръжаваха и заведоха в очакващия камион. Тук изобщо нямаше ни най-малък шанс да избягам, те много изкусно владееха оръжието си.

Пътешествието беше кратко, макар и забележително некомфортно. Камионът беше трофеен — бурадски, използван вероятно за превоз на боклук или нещо подобно. Оказах се единственият, когото безпокоеше проникващата миризма. Сивите не правеха никакви забележки за нея и не сваляха погледи от мен по време на пътуването.

Обмислях отчаяни планове: да изскоча от камиона или да нападам конвоите си и така нататък. От всичко това имаше малко полза и стигнахме местоназначението си, без да променяме първоначалните си позиции. Под дулото на пистолет ме заведоха в реквизирано за военни цели здание, в празна стая, където пак под дулото на пистолет ми предложиха да се съблека. С помощта на портативен флуороскоп и студени сонди, крайно унижителни, махнаха от личността ми всички устройства и уреди, а после ми дадоха нови дрехи.

Тези дрехи бяха нещо друго. Идеален гаширизон, направен от мека и гъвкава пластика, осигуряващ защита срещу вятър и топлина. И все пак беше идеално затворническо облекло, защото беше абсолютно прозрачно. Тази постоянна незащитеност — голотата естествено не повишаваше духа — и аз започнах да изпитвам още по-голямо уважение към сивите хора. И всичко се правеше мълчаливо, въпреки опитите ми да завържа разговор. Последното шивашко мазване с четката беше метален нашийник, сложен на врата ми. Към нашийника беше закачен кабел, чийто втори край беше в една кутия, която държеше един от сивите хора. Всичко това имаше много зловец вид. Подозренията ми се оправдаха, когато другите си отидоха с оръжията си, а той се обърна с лице към мен, като държеше кутийката в ръка.

— Мога да направя така — каза той с толкова сив глас, колкото и вида му. И натисна копчето на кутийката.

Това, което изпитах, беше абсолютно неочаквано и изключително болезнено. За миг бях ослепен от избухване на огънчета с цветове, каквито никога преди не бях виждал. Ушите ми се изпълниха с звук, нещо повече от звук, и всеки квадратен дюйм на кожата ми се запали, сякаш ме хвърлиха във вана с киселина. Тези интересни неща продължиха повече, отколкото бих искал, и успях да ги оценя напълно, а след това изчезнаха толкова бързо, колкото и започнаха. Зрението и слухът ми се върнаха и се намерих на пода с наболяващ тил, ударил съм се, когато съм паднал.

Тази кутия вероятно генерираше нервни токове на избрани честоти. Няма нужда да мъчиш тялото, когато можеш да подхранваш в нервната система специфични импулси на болка.

— Стани — изкомандва пазачът ми, което и направих достатъчно бързо.

— Ако желаете да предадете съобщение, че можете да направите всичко, което искате, а точно сега искате да се държа добре — съобщението е прието, само кажете и ще се подчиня. Ще бъда кротко и послушно момченце.

Временно, естествено, докато не намеря изход от капана за стоманени плъхове. Покорно отидох в другата стая, където ме чакаше Край, седнал зад голямо бюро. Стаята беше прашна и на стените се виждаха голи места, откъдето бяха махнали картини и други предмети от мебелировката.

Единственият нов предмет, освен бюрото, беше съвсем скоро закрепена на тавана блестяща метална кука и изобщо не се учудих, когато закачиха кутийката ми на нея и аз се оказах вързан пред врага ми.

Край ме огледа от краката до главата, изучавайки ме внимателно — много лесно нещо, като имаме предвид повишената прозрачност на дрехите ми. Никога не съм страдал от табуто на голотата, така че не се безпокоях особено. Но пък студеният ирационален израз в очите му предизвика в мен къде-къде по-голямо отвращение. Понастоящем се намирах, използвайки класическия израз, напълно във властта му. И понятие си нямах каква мерзост е измислил за мен и твърдо реших да се опитам поне мъничко да я смекча.

— Какво бихте искали да узнаете? — попитах аз.

— Много, но това по-късно.

— А какво лошо има това да стане точно сега? Имайки предвид състоянието на съвременната хипнотична техника, наркотерапията и старомодните мъчения, като това с машинката ви, е невъзможно да се скрият факти от решителен разпит. Затова питайте и ще отговоря. — Нека знае и се радва на малкото, което знаех за Специалния Корпус. Местонахождението на всички бази се пазеха в строга тайна от нас, като несъмнено са имали предвид възможността за подобен разпит.

Бях учуден, когато той поклати глава в бавно „не“.

— Ще ни дадете информацията по-късно. Първо трябва да ви убедя в сериозността на целите ми. Възнамерявам да ви разпитам, а след това да ви привлека да работите за нас. Доброволно. За да ви убедя в това, трябва да ви кажа първо, че няма да ви убият. Силните хора храбро посрещат смъртта. Тя е лесно решение на проблемите им. Вие няма да имате такъв изход.

През цялото време ставах все по-малко и по-малко заинтригуван от това, което ставаше. Очаквах груб разпит, но той имаше нещо по-значително на ум. Така че изоставих шегаджийския тон и се хвърлих направо.

— Забравете за това. Погледнете фактите в лице, не обичам нито вас, нито организацията ви, нито това, за което се борите, и не възнамерявам да променям мнението си. Дори и да ви обещаю да помагам, вие никога няма да можете да бъдете сигурни, че говоря сериозно, така че хайде да не се въвличаеме един друг в такава комична ситуация още от началото.

— Точно обратното — отговори той и натисна копче на бюрото си. Кутийката горе забръмча и започна да намотава дебелия кабел, изтегляйки ме нагоре, докато не бях принуден да застана на пръсти, за да дишам. Нашийникът се впи в гърба ми. — Преди да завърша работата си с вас, ще ме молите за възможно сътрудничество и дори за възможността да си поплачете, но няма да ви разреша, докато не стигнете най-щастливия миг от живота си — когато накрая ви разрешат да изпълните единственото си желание. Позволете да ви продемонстрирам един образец от нашата проста, но крайно убедителна техника.

Петите ми вибрираха от болка, но оставах на пръсти, иначе щях да бъда задушен от нашияника. Край стана и се приближи до мен. Мина зад гърба ми, където не можех да го виждам, а след това хвана ръцете ми и притисна двете ми китки към края на металната маса. Масата му направи услуга, като затвори пръстите ми в нещо от рода на ръкавица и я заключи. Не китките, това не е съвсем точно, а долната част на ръката, оставяйки китките свободни. Така че не можех да правя нищо повече от това да барабаня по масата с края на пръстите си. Край се появи отново в полезрението ми и се наведе, изваждайки нещо от чекмеджето на масата.

Беше сатър. С дълга дръжка, със стоманено острие, примитивен, но ефективен сатър със зловещ вид, който можеше да се използва за сечене на дърва. Той го взе с две ръце и го вдигна високо над главата си.

— Какво правите? Спрете! — закрещях аз, като неочаквано се изплаших, извивайки се в металните обятия, но не бях в състояние да направя нищо, освен да гледам как той за миг задържа сатъра високо над главата си, а след това замахна злобно.

Предполагам, че закрещях, когато удари — трябва да съм закрещял — болката беше огромна и всепоглъщаща.

Също както и гледката на дясната ми китка, отсечена от ръката, лежаща неподвижно на масата, струйките кръв, изтичащи от ръката и заливащи масата. Сатърът се вдигна отново и този път бях сигурен, че съм закрещял на глас, пронизително, и крещях през цялото време, докато се вдигаше, светкавично падаше и лявата ми китка, отсечена, както и дясната, лежеше на масата и кръвта течеше по цялата маса и капеше на пода.

И през обхваналата ме болка и ужас видях лицето на Край. Усмиващо се. За първи път се усмихваше.

След това изгубих съзнание. Потънах в тъмнина, умирах, не мога точно да го предам. Светът избяга от мен в тъмен тунел, а аз останах само с усещането за болка, а после дори и това изчезна.

Когато отворих очи, лежах на пода. Така мина неизвестно колко време. Мислите ми бяха вяли от съня или нещо друго и трябваше да се потрудя, за да изровя от паметта си това, което се случи. Едва когато ясно си представих поразителното видение на отсечените ми китки,

отворих очи и седнах, потривайки дланите си. Усещах ги, сякаш бяха абсолютно нормални. Какво е станало все пак?

— Стани — произнесе гласът на Край и разбрах, че седя на пода пред бюрото му и че нашийникът ми, с проклетия си кабел, водещ към устройството на чистата му маса, е все още на мястото си. Нямаше никаква кръв.

— Готов съм да се закълна — започнах и гласът ми секна, когато видях две продълговати вдлъбнатини на металната повърхност на масата, сякаш са я ударили с някакво тежко острие. След това поднесох ръцете си към очите си и погледнах китките.

Всяка китка беше обкръжена с червен белег от зарастваща плът с остри червени точки на махнатите конци по краищата. И все пак усещах ръцете си така, както винаги. Какво бе станало?

— Започвате ли да разбирате какво имам предвид? — попита Край, отново седнал зад масата, с толкова сив глас, колкото и униформата му.

— Какво сте направили? Не сте могли да ампутирате ръцете ми и отново да ги пришиете обратно. Убеден съм в това, би изисквало време, вие не сте могли... — разбрах, че започвам да се повтарям и млъкнах.

— Не вярвате ли, че е станало? Да го направя ли отново?

— Не! — отговорих аз, почти кресцейки тази дума, дърпайки се от него. Той одобрително кимна.

— Значи така, тренировката започва. Изгубихте малко парченце от реалността. Не знаете какво се е случило, но знаете, че не бихте искали да се повтори. Именно така и ще стане. В крайна сметка ще изгубите всякакъв контакт с реалността, която сте познавали цял живот, а след това и с личността, която сте били цял живот. Когато достигнем това състояние, ще бъдете един от нас. И тогава ще ни разкажете с всички подробности за вашия Специален Корпус, като не само мъчите паметта си заради дребните фактчета, които бихте могли да изпуснете, но и активно ще съставяте планове за унищожаването му.

— Това няма да стане — закрещях аз с много по-голяма искреност в гласа, отколкото чувствах в действителност. — Не съм сам. Сега Корпусът ви е взел на мушка и активно работи срещу вас,

така че е само въпрос на време да измъкнат тапата и плановете ви за завоевания да отидат в канализацията.

— Напротив — заяви Край, сплитайки пред себе си ръце, сякаш учител, който е готов да прочете лекция на класа. — Дълго време знаехме за вниманието му към нас и го изпреварвахме на всеки завой. Взехме в плен, подложихме на мъчения и убихме множество сътрудници на Корпуса, за да добием необходимата ни информация. Знаем, че всичко е насочено към това да се следват указанията на полевия агент, такъв като вас, и очаквахме появата му. Явихте се и сте в ръцете ни. Ето колко е просто всичко. Вие сте оръжието, с което ние ще унищожим Корпуса.

Той ме накара да му повярвам наполовина. Предложеният план изглеждаше разумен, но отхвърлих тази мисъл толкова бързо, колкото се и появи. Трябваше да престана да се съгласявам с него, по-скоро да го нападам, отколкото да се защитавам.

— Това е много честолюбиво от ваша страна и се надявам, че захапвате повече, отколкото можете да сдъвчете. Забравяте стотиците планети, които поддържат Лигата, и какво могат да направят с вас, когато изяснят какви беди предизвиквате.

— Е, стотици планети заедно съществуват само на теория, в действителност те просто са една след друга. Ние ги смъкваме по такъв начин, че те сами падат пред нас, не можем да бъдем спрени, и този процес се ускорява. Заедно с разширяването на империята ни ще се движим все по-бързо и по-бързо.

— И тази скорост има предел — прекъснах го аз, опитвайки се да внеса в речта си презрителна нотка. — Знам как работи техниката ви за завоюване. Вие не нахлувате на планетата, докато тя не узрее и не е загубила предварително сражението. Нима не е така? — той кимна, съгласявайки се, и аз продължих по-нататък. — Намирате планета, узряла за срив, с някакъв дисидентски елемент в населението, има хора, които се оплакват дори в рая, така че нямате проблем с намирането на на подобна група на всяка планета. Тук, на Бурада, това бяха мъжете. Те горещо се застъпваха за правата си. Поддържали сте ги с всичко, което трябва. Нелегалните ви оператори са ги снабдявали с пари, оръжие, пропагандни материали — всичко съществено за завземане на властта. Това подейства. И вие нищо не сте искали в замяна на помощта освен оказване на символично съпротивление,

когато нашествието започне. Агентите ви са се постарали въоръжените сили да капитулират след възможно най-кратка демонстрация на сила. Това нашествие е било спечелено, преди да започне! Не е за чудене тогава, че военните ви не са свикнали да понасят загуби.

— Много наблюдателно от ваша страна. Именно това и правим. Анализът ви е майсторско описание на нашия начин на действие.

— Тогава сте в ръцете ми — щастливо казах аз.

— Напротив, вие сте в ръцете ми. Вие сте единственият, който знае за нашата техника на завоюване. Но никога няма да доложите за нея на началниците си.

— О, не знам — казах аз с дързост, която не съществуваше.

— Вероятно вие не знаете, но ние знаем. Имаме съставения от вас доклад и той никога няма да бъде изпратен по предназначението си. Те напразно ще чакат от вас някаква информация, а времето върви и скоро ще бъде много късно да предприемат нещо, защото ще преминем към втората фаза на операцията си. С множество съюзници, които ще придобием чрез окупация на планети с приятелски настроени към нас правителства. Ще имаме голямо количество войници. Според мен ги наричаха наемници. Те ще бъдат войските ни за нахлуване и много от тях ще бъдат убити, но винаги ще побеждаваме, защото резервите ни от хора ще бъдат сравнително неизчерпаеми. Това представлява доста интересна картина, не е ли така?

— Това никога няма да стане! — извиках с усиливащо се през това време чувство, че ще стане. — Корпусът ще ви спре.

— Как? С единствения си агент, проследен и попаднал в капан?

Беше ми тежко да убедя себе си и изобщо нищо не достигнах, опитвайки се да убедя него.

Край стана и започна да обикаля масата.

— А сега настана време да започнем вашата индоктринация.

Не мога да изразя обхваналия ме страх, когато чух думите му.

ГЛАВА 14

Отведоха ме в килията. Гола, без прозорци, чиято единствена мебел беше една празна кофа. И тук куката на тавана беше поставена явно съвсем скоро и надзирателят — невзрачен човек — услужливо ме закачи за нея.

— Съществуват малко шансове да умра от глад — уведомих го аз. — Защото първо ще умра от жажда.

Той не реагира, но се върна с войнишка дажба. Не е най-вдъхновяващата храна на света, но ще запази живота ми. Дъвчейки и отпивайки по малко от водата, здраво се бях вкопчил в тази мисъл. Да запазя живота си. Те ще направят всичко, освен да ме убият. Искаха ме, имаха нужда от мен. Знаеха, че Специалният Корпус е по петите им и ще трябва да приложат всестранни усилия, за да го спрат. Край говореше на едро и наполовина ме уговори, погледнах китките си и потреперих. Той все пак ме бе убедил. Но защо се стара толкова много?

Защото аз явно бях нещо повече от пешка в тази игра. Бях фактор, който можеше да реши изхода в полза на всяка страна.

Точно сега Клизант действаше успешно в завоевателския бизнес, но все още можеха да го спрат. С това, което знаех, Специалният Корпус можеше да започне организирането на контравъстаници и да предотврати експанзията на другите планети. Клизант можеше да бъде спрял дори тук.

Ако можех да предам страната си, то специализираните ми знания нямаше да нанесат поражения на Корпуса, но това вероятно щеше да го задържи достатъчно дълго от действия, за да може да се осъществи и втората фаза на завоевателната политика на Клизант.

А това означаваше, че сивите хора са допуснали грешка. Би трябвало да ме убият веднага, след като откриха кой съм. Ако с мъчения успеях да изтръгнат сведения за Специалния Корпус и ги убедях да променят мнението си, можех наистина да стана оръжие в

ръцете им. Две „може би“. Но това пренебрегваше факта, че докато съм жив, бях най-смъртоносното оръжие срещу тях.

Те допуснаха и втора грешка. Хванах се за този извод и го предъвквах, точно както предъвквах чупещата зъбите ми дажба. Не взимах под внимание, че бях във всички отношения техен пленник. Във всички отношения? Ха! Физически — да. Умствено — решително не. Те почти ме бяха склонили при първото мъчение и бяха абсолютно сигурни, че ще падна в ръцете им.

При мисълта за ампутация стомахът ми се сви и изгубих апетит. По понятни причини.

Сега трябваше да си спомня за нея, но не така, както би им се искало. Това беше трик, *трябваше да бъде* трик, и трябваше да се придържам именно към това предположение. Докато предъвквах и гълтах храната, си направих силно вътрешно внушение. Слушай, ди Грийс, ти знаеш достатъчно много за реалността, за да можеш да определиш кога е подправена. Самият ти винаги си я подправял за собствено удоволствие и за неудоволствието на други. Значи така, сега някой е направил същия трик и с теб. Прерязаните китки, артериите, изтласкващи кръв! Спокойно, момче. Изхвърли част от емоциите в канализацията. След известно време ще стигнем до спомените. Но първо дай да погледнем реалността.

Реалност. Колкото и чудотворна да е медицината, тя не може за няколко часа или няколко дни да реанимира ампутирани китки.

А сега откъде се взе тази цифра? На някакво подсъзнателно равнище чувствах, че е изминало само кратко време между ампутацията и оздравяването. Всички имаме часовници, тиктакащи в дълбините на мозъка, те управляват денонощните ритми на съня и бодърстването и работят през цялото време. Точно сега моят се опитваше да ми съобщи, че е изминало само малко време от момента, когато сивите хора ме доведоха тук. Но имах ли някакво реално доказателство, за да подкрепя това чувство? Опипах лицето и косите си, имах нужда от бръснене, но не много. Косите ми бяха с предишната си дължина, но можеха да ме обръснат и подстрижат, това нищо не доказваше.

Ноктите ми? Поддържах ги подрязани и изглеждаха същите. Почакай, помисли. Спомни си. Нещо малко, незначително. Да — по дреме на приземяването, много напрежение, много отвличащи

преживявания. Счупих си нокътя на малкия пръст на лявата ръка. Не, засега не го гледай, седни отгоре, спомни си. Счупен нокът... Абстрахирай се... Да го прегриза. Доста неприятен образ на самоизяждане, който се появява по едно или друго време в повечето от нас. Досадната частица нокът е откъсната рязко чак до бързото и тихо „ох“ и мъничката капка кръв. Абсолютно забравено във въртележката на следващите събития.

С внимателно движение измъкнах дланта си изпод мен и я поднесох към очите си. Кутре, къс нокът — и мъничка коричка кръв.

Хванах те, Край, стар факире!

Съдейки по вида на нокътя, бях пленник най-много от ден-два, не повече. Червените белези на китките ми? Могат да се направят по стотици различни начини. А ампутацията? Край е подправил моята реалност, вероятно хипноза, всъщност това нямаше никакво значение.

Край и екипът му не бяха толкова добри, както изглеждаше. Те несъмнено са използвали и преди това разтърсващи мозъка мъчения и действително са оставали впечатлени от успехите на тази техника.

Вероятно именно по такъв начин са завоювали за своите лоши цели новобранците на планетите, набелязани за нашествие. Напълно възможно. Но главорезите на Край бяха свикнали да работят с уважавани граждани, едновременно и селяни, погрешно вземащи дебелите си задници и бутафорията на съществуването си за единствената реалност. Техният свят беше единствен, градът им — наистина най-хубавият. Измъкни ги от познатата обкръжаваща ги среда и окажи натиск върху съзнанието им и мозъкът им ще потече от ушите им като желе. Желеобразните хора бяха лесна плячка за сивите мундири. А не благородният, праволинейният, гъвкавият, нечестният, подобен на хамелеон хлъзгав Джим Боливар ди Грийс. Човек с хиляди лица, запознат с хиляди култури, лингвистически компетентен в десетки езици. И те искаха да подменят моята реалност? Това ме накара да се разсмея, и аз се разсмях.

Не само се разсмях, но и затичах, и затанцувах. Тичах в кръг, викайки „Хип-хип ура! Победа!“ и други щастливи възгласи. Заради нашияника си и кабела бях принуден да тичам в кръг, но открих, че мога да варирам, сменяйки рязко направлението. Кабелът беше прекалено тънък, за да се изкача по него. Бях сигурен, че е направен такъв преднамерено, но можех да измайсторя примка и да увисна на

нея. Направих примката високо над главата си, колкото можех да достигна, хванах се за нея, отблъснах се и свободно се залюлях. В най-ниската точка на люлеене се отблъснах със сила и отидох по-нагоре. Отлично развлечение. Докато ръката ми не се изплъзна и примката не се развърза.

В този момент всичко едва не свърши за малко, когато тежестта ми падна на металния нашийник около бедния ми врат. Именно по такъв начин са убивали хора, нали знаете, когато са ги бесели, без да ги душат. С това внезапно дръпване, което чупи вратните прешлени.

Тази мисъл преобладаваше в главата ми, когато се катерех по кабела и успях да го стисна, преди да настъпи рязкото дръпване. А то настъпи отпред на врата ми, а не отстрани, иначе можех да чуя рязкото х-р-а-с, сигнализиращо края. Болеше и за миг всичко се завъртя пред очите ми, и когато казах „уф“, направих това шепнешком, защото не бях се оказал грижлив стопанин на гласните си струни.

В крайна сметка седнах и отпих малко вода. Почувствах се малко по-добре и се учудих защо никой не идва да разследва повода за скорошното шумене и безобразия. Бях сигурен, че са снабдили килията с бъгове и ме наблюдават. Вероятно акробатиката ми не им е направила особено впечатление. Или може би са били толкова заети, че не са имали време внимателно да ме наблюдават. Ако последното предположение е вярно, то ще мога да извлека полза от това.

Опаковката на дажбата и бутилката за вода бяха смачкани и превърнати в прекрасни възглавнички за дланите ми. Около тях направих двойна примка от кабела до врата ми. След това се вкопчих здраво в кабела и подскочих колкото може по-високо и с цялата си тежест се отпуснах на кабела.

И на ръцете си. Когато направих това за десети път, започнах да чувствам, че ръцете ми вече ще се откъснат и ще направят това преди някоя важна част от придържанията ми механизъм. Теорията, разбира се, беше достатъчно здрава, развалянето на всеки компонент можеше да ми осигури свободата. Макар че моите компоненти отказваха много по-бързо. Починах си и подскочих в опит номер тринайсет.

Щастливо тринайсет! Нещо се скъса с рязко метално скърцане, кутийката падна долу и отскочи от главата ми.

Бях изключил, не знам колко, вероятно само няколко секунди, и дойдох на себе си, въртейки глава и опитвайки се да седна.

Движи се, настояваше подтискаща мисъл, махай се оттук, докато не са дошли за теб. Но първо трябваше да дезактивирам кутийката за изтезания, тъй като тя можеше да се окаже радиоуправляема. Обърнах я и видях, че металната примка, на която висеше, се бе скъсала. Имаше пулт за управление с разположени във вид на мрежа около 50 малки червени копченца. Потреперих при мисълта за натискането на някое от тях. Над мрежичката се намираха две големи копчета — едното червено, другото черно. Червеното беше натиснато. Изглеждаше достатъчно и очевидно. По цялата логика на нещата би трябвало да натисна черното копче и да изключая кутийката, но продължаваха да нахлуват спомени за болката. Накрая натиснах черното копче.

Нищо не се случи. Можех да го почувствам. Леко докоснах едно от малките червени копченца, след това друго и още едно. Нищо.

Кутийката сега беше парче мъртъв метал. Както се и надавах. Погледнах и намотах излишния кабел, докато кутийката не се залюля удобно. След това опитах вратата, която се оказа незаключена. Неумели резачи, или прекалено голяма вяра в машините за изтезания? Прилепих око до вратата и леко я отворих.

И я затворих дори по-бързо, отколкото успях да помисля за това. По коридора вървяха двама сиви човека, носейки между себе си предмет с много зловещ вид. Не можах достатъчно добре да го видя, за да забележа подробности, макар че това, което видях, предизвика в мен определено усещане на тръпки по кожата. Следващата крачка в програмата за опитомяване на ди Грийс? Това изглеждаше вероятно, защото те натиснаха дръжката на вратата.

За тази двойка беше приготвен сюрприз, и исках да го скрия от тях колкото може повече. Когато вратата се отвори, минах зад нея и почаках, докато те се вмъкнат с обемистата си машина за мъчения. Едва когато чух как единият от тях разтревожено ахна, бутнах вратата с рамо и я блъснах в тях с цялата си тежест и сила. Щом костите им запукаха, изскочих иззад вратата, размахвайки металната кутия на края на кабела. Единият от тях стоеше наведен, заинтересуван от тежестта на машината върху крака си повече от всичко друго, и го ударих по черепа с оръжието си. Докато то отново се вдигаше, вторият се опита да извади пистолета си и действително го извади наполовина от кобура, преди коляното ми да попадне ниско под корема му, и той се

стовари върху партньора си. Измъквах пистолета от омекналите му пръсти, когато падна, и сега вече бях въоръжен.

По-голямата част от пребиваването си в това здание бях в съзнание и мислех, че знам как да се измъкна. Обратно през главния вход, който вероятно се охранява. Намираше се един етаж по-долу, в противоположна посока от кабинета на Край. Гаусовката беше заредена догоре с енергия, имаше също и пълен пълнител. Нямах време да проверявам с какви боеприпаси е зареден, но те вероятно бяха нещо смъртоносно, което идеално ми подходеше. Бях в смъртоносно настроение. Намотавайки кабела по-близо до кутийката, така че да не се люлее и да не ми пречи да вървя, поех дълбоко въздух и се измъкнах иззад вратата.

Коридорът беше празен, добро начало. Претичах до стълбите, не видях никого, после се хвърлих надолу, прескачайки по две стъпала.

Четири етажа по-долу, точно когато започна да ми се завива свят от постоянното тичане по низходяща спирала, срещнах друг човек, вървящ насреща ми, сив човек с гаусовка и много подозрителен поглед. Доколкото очаквах тази среща, а той — не, първият изстрел беше мой.

Още един изстрел. Гаусовката беше заредена с патрони дум-дум. Те пробиха в стълбата зееща дупка и отхвърлиха сивия към стената, където той и се строполи, смачкан и безчувствен. Ехото още гърмеше, а прахта още не беше се разнесла, когато скочих през дупката и със самоубийствена скорост се хвърлих надолу по стълбата. Да чакам там би било още по-самоубийствено. Стълбата свърши, намерих се долу и се ударих в стената, толкова бързо тичах. Над мен се раздадоха викове и тропот на тичащи крака. Със заредената гаусовка рязко отворих вратата и... влязох в пълна тъмнина.

Това беше малък шок, едва не пуснах два куршума напосоки, но когато очите ми се адаптираха, забелязах в далечината смътна светлина. Имаше нешпакловани стени, прах и други признаци, че съм пропуснал първия етаж и съм завършил бягането си в мазето. Това също беше отлично, тъй като един етаж над мен без съмнение ме очакваше топъл прием. Ако можех да се измъкна от мазето, все още щях да бъда на една крачка пред преследвачите си. С гаусовката насочена напред, размахвайки кутийката си, причинявайки си синини от невидимите препятствия и спъвайки се, се промъквах към далечната

светлина. Не се преизпълних с ентузиазъм, когато я стигнах, преминавайки през невидимата полоса от препятствия. Това беше прозорец.

Малко прозорче, високо в стената, покрита с мъртви насекоми и мръсотия. При това със здрава решетка.

Зад мен в тъмнината се раздадоха викове и тропот, звуци от падане с трясък и яко ругаене. Какво да правя?

Очевидно трябваше да се махам. Отстъпих, вдигнах гаусовката, захрих лицето си с ръце и избих с изстрели прозореца, част от стената около него и парче тротоар навън, докато оръжието ми не се изпразни. Хвърлих го, преметнах кутийката през рамо и се възползвах от свободната си ръка, за да си помогна да се изкача по струпаната мазилка и да се измъкна навън.

За да се хвърля отново да бягам. Някой ме видя и извика, но не отговорих. Затичах се още по-бързо, макар вече да се задъхвах. Доста се бях уморил от тези усилия. Едно е да тичаш, друго да останеш на свобода, особено ако тичаш бос, в абсолютно прозрачни дрехи, с нашийник и няколко метра кабел около врата си, без да броим кутията. Вероятно съм представлявал доста необичайно и еднозначно зрелище.

Трябваше да се скрия, да се пъхна в миша дупка, да се преоблека, да се избавя от нашийника и още много други неща. А все повече и повече се уморявах.

Колкото може по-бързо завих зад ъгъла и се сблъсках с някой, който вървеше в противоположно направление. И двамата паднахме и се обърнах на гръб като бръмбар, намиращ се в състояние близо до пълно изтощение и гълтащ въздух с уста. След това видях лицето на човека, когото съборих и почувствах последна малка искрица надежда.

— Остров — ахнах аз, — стари приятели, стари съквартиранте, стари сътрапезнико. В беда съм и ми е необходима помощта ти. Разбираш ли, местните...

Видях как Остров, мек човек и в най-лошите времена, се бе превърнал в сърдито животно. Изкривено лице, изскочили извън орбитата си очи, пяна на устните. Той се нахвърли върху мен и ме притисна към студената земя.

— Местните нямат нищо общо — закрепя той. — Край разпитваше за теб. Край те търси. Какво си направил?

ГЛАВА 15

Сборичкахме се малко, но това не донесе нищо хубаво. Правех го без душа и бях близо до пълно изтощение. Но все пак успях да нанеса един добър удар с кутията по главата на Остров. Очите му се събраха, но той не ме пусна. През това време дотичаха малък отряд сиви хора, магнаха го от мен и с дулата на гаусовките си ме накараха да стана на крака. Станах бавно, погълнат от черно отчаяние и с омекнали от умора крайници. Разбира се, не бързах.

Бяха шест плюс Остров, който, съдейки по израза на лицето му, би желал да бъде някъде другаде.

— Разбирате ли, Край ми говореше за Васко, каза, че го търси... — гласът му секна и угасна, тъй като каменните сиви лица напълно го игнорираха. Но аз не.

— Какво чакаш, благодарности ли? Ти си предател. Откриваш нова собствена седмица „да предам приятеля си“ ли? — опитах се да изсумтя презрително, но това се превърна в бълбукане, когато единият от конвоите ме дръпна за кабела. Един от петимата. Замигах и погледнах надолу, защото можех да се закълна, че преди минута бяха шестима.

Докато ги броях още веднъж, чифт ръце се появиха и се затвориха на врата на номер пет. Очите му изскочиха от орбитите, а устата му се отвори. Помъчих се да запазя спокоен израз на лицето си, а също и да не пуля очи. Ръцете натиснаха, очите се затвориха, и номер пет изчезна от полезрението ми. Съпротивлявах се малко, за да привлека вниманието на оцелелите върху мен и дори ритнах с крак пиццала на Остров, за да задържа и неговото внимание.

— Не трябваше да го правиш — оплака се той. Усмихнах се, тъй като номер четвърти последва другите.

Имаше нещо възхитително в ефектното и тихо отстраняване на неприятеля. То ми напомняше за един познат ловец. Той беше професионалист и много голям майстор в работата си. Когато се вдигаше ято птици, той стреляше в последната от клина. А после в

следващата. Понякога успяваше да застреля 4–5 птици, преди другите да разберат какво става. Тук се прилагаха същите принципи и то по напълно професионален начин.

Системата даде засечка на номер три, който се оказа малко по-силен и привлече вниманието на един от останалите. В края на краищата човешките същества са малко по-умни от птиците.

Изчаках да се обърнат към източника на безпокойство, а след това ударих най-близкия сив човек с тясната част на дланта си по врата. Умората бе отслабила удара, така че той не падна веднага и ми трябваше да му дам още малко, за да го успокоя окончателно. И докато се трудох, отбелязвах падащите тела и откъслечните викове на другите.

Когато се изправих, видях, че Остръв и всички, освен един от сивите хора, щастливо дремеха, събрани на купчинка, докато спасителите ми слагаха отгоре и последния. Той беше яка горила и се биеше добре, но отстъпваше по категория на противниковата страна и скоро падна в безсъзнание. Беше интересно, защото двамата нападнали го бяха жени — облечени в оскъдни и колоритни бурадски рокли и местни обувки на висок ток. Най-близката се обърна и познах сержант Бейз, и някои части от ребуса започнаха да застават на мястото си.

Другата жена беше по-ниска и много изящно сложена, с фигура, която помнех, и лице, което не можех да забравя. Жена ми.

— Хайде, хайде — успокой ме Анжела, потупвайки ме по едната буза и лепвайки бърза целувка на другата. — Надявам се, че ще можеш малко да потичаш, мили, защото на помощ идват още от тези бандити.

Потвърждавайки това предположение, покрай нас просвистя снаряд от неизяснена разновидност.

— Да бягаме... — дрезгаво казах аз и се заклатушках, все още не съвсем уверен в това, което се случи, но поне все още достатъчно умен, за да не задавам въпроси. Бейз ме прегърна с една ръка, насочвайки ме в правилната посока и мъкнейки ме след себе си, докато жена ми през това време ме облекчи от товара на кутията и кабела. Понесохме се така и бях сигурен, че представлявахме очарователно зрелище — аз, в прозрачните си дрехи, и двете момичета в изящните си роклички. За съжаление на улицата нямаше никой, който би могъл достойно да оцени тази ситуация.

— Не спирай! — извика Бейз, помъквайки ме зад ъгъла. Зад нас се раздадоха близки взривове. Пренебрегнах всичко освен задачата да

премествам колкото може по-бързо един след друг краката си, като гадаех колко ли ще издържа.

Изглежда Бейз знаеше какво прави. Преди да отидем прекалено далеч в това направление, тя зави и ме вмъкна по няколко стълби в едно здание. Сложи резетата на тежката врата и продължихме по-нататък, сега малко по-бавно, през някакви изоставени кабинети в задната част на зданието, където прозорците гледаха към двора. Височината беше приемлива за скок и Бейз скочи първа, гъвкава като голяма котка, след това ми помогна да се спусна, с помощта на спускащата ме Анжела. Бях в ръцете им като глина, и това беше доста приятно усещане.

Бейз се затича напред да отвори голямата врата. Вътре се намираше клизантска командна кола с развяващ се на антената генералски флаг.

— Ето това повече ми харесва — казах аз, приближавайки се на омекналите си като памук крака.

— Вие двамата, на задната седалка — подхвърли Бейз, намъквайки военен кител и пъхайки косите си под клизантски шлем. Не питах какво се е случило с първоначалния собственик.

Анжела влезе веднага след мен, когато пропъльзах на задната седалка и рухнах на пода, притискайки се към мен с топлите си закръглени форми. Почувствах се много удобно, когато колата дръпна напред. Насладих се на хубава целувка, преди да мога да получа някаква информация.

— Фигурата ти се е оправила — успях да си поема въздух, когато правех почивка.

— Ще бъдеш много щастлив да научиш, че сега си горд баща на две близнечета. И двете са момчета. С големи уста и добър апетит, както и баща им. Нарекох ги Джеймс и Боливар, в твоя чест.

— Както желаяш, скъпа. Предполагам, че нямаш нищо против да ми кажеш, как се появи тук в най-нужния момент?

— Появих се, за да се погрижа за теб, и както виждаш, се оказах права.

— Да, разбира се. Имам предвид нещо друго. Когато те видях последния път, отиваше към болницата с издут корем и майчински блясък в очите.

— Е, тук всичко мина прекрасно, както вече казах, нима не разбра. После дочух, че тези проклети клизантци са тръгнали да нахлуват на още една планета и че ти вероятно ще вземеш участие в нашествието.

— Инскин ли ти разказа всичко това?

— Разбира се, че не! — изящно изсумтя тя при тази мисъл. — Счупих досието и прочетох записите. Той беше много сърдит, но не се опита да ме спре, когато тръгнах насам с бригада от втори ешелон. Мисля, че знае, че е по-добре да не ми пречи. Излязохме в орбита, получихме съобщението и аз кацнах. Това е почти всичко, което мога да ти съобщя. Дай да опитам тази отверка на страшния ти нашийник, който носиш. Не разбирам защо си позволил да се отнасят с теб по такъв начин.

— В историята ти има няколко пропуска — настоявах — аз. — Например: какво съобщение?

— Моето съобщение — отговори вместо нея Бейз, която безсрамно подслушваше, без да спира да кара. — Забравяте, че съм сержант от гвардията и видях приготвеното от вас съобщение, това, което те взеха. Затова го запомних, както и честотите. Тези свине ме изпратиха в затвора за *цивилни*, така че го напуснах още същата нощ. — Бейз беше много уверена в себе си и поглеждайки назад, разбрах защо: имаше основателни причини за това.

— Спуснах се с разузнавателен кораб веднага щом бе получено повикването. — Разговаряйки, Анжела манипулираше с отверката. — Трябваше с бой да си пробивам път, което, разбира се, не беше трудно да се направи. За завоеватели на Галактиката тези хора са много лоши пилоти. А след това срещнах Бейз.

Анжела докосна с устни ухото ми и студено каза:

— Колко добре познаваш тази девойка? — и едновременно с това затегна нашийника.

— Срещал съм я само веднъж — издъгнах аз и натискът отслабна. — Не е мой тип.

— Не ме лъжи, Джеймс ди Грийс, харесват ти такива пълнички.

Бързо замигах и се опитах да върна разговора в предишното русло.

— Но тогава как ме намерихте? Какво направихте?

— Доста лесно. — Раздаде се щракване и нашийникът се разкопча. С облекчение разтрих наболяващия ме врат. — Има само едно здание, където действат тези сиви хора. Следихме ги, опитвайки се да намерим входа. Единственото, което ни досаждаше, бяха войниците, които през цялото време се опитваха да ни закачат. Но ние изстискахме от тях информация... и тази кола.

Представих си как тези две куклички косят клизантските завоеватели със собственото си секретно оръжие и достатъчно добре разбирах, че не трябва да питам за съдбата на шофьора и приятелите му.

— А сега разкажи, какво се случи с теб? — настоя Анжела и се притисна към мен, за да послуша хубавата история. — Умирам от желание да науча що за играчка са ти сложили на врата и защо, в името на небето, носиш този ужасен прозрачен костюм.

Разказах им и бях възнаграден с множество женски ахкания и поне едно изпискване, когато стигнах до китките. Бейз дори спря колата, за да погледне също белезите. След това слушаха студено неподвижни и почувствах съжаление към всички сиви хора, които биха могли да срещнат в бъдеще. Когато завършвах заразителната и леко отблъскваща история, се бяхме приближили до мястото, към което се стремяхме. При приближаването ни вратите широко се отвориха и се затвориха зад нас. Там имаше и други момичета, добре въоръжени, повечето привлекателни, и гадаех как партията консолосук е успяла да организира съпротива на подобно правителство. Благодарете за това на клизантите. Когато става дума за правителството и армията, винаги съм бил във висша степен анархист. Имам крайно ниско мнение както за едните, така и за другите. Но ако ги има, то това, разбира се, помага на работата, ако са добри. Поклатих глава и позволих да ме отнесат в стая, където се намираше много симпатична армейска койка. Паднах в нея.

— Дрехи — произнесох аз — и нещо за пиене! Не е задължително да ги донесете в тази последователност.

Срамежливо се наметнах с ъгъла на одеялото — не от срам, а по-скоро бдителните амазонки да не се поддават на изкушението. И освен това, тук беше жена ми. Тя отлично разбра какво имам предвид под думата „пиене“ и отблъсна чашата вода, която се опитваше да ми даде

една от дамите, и ми подаде малка чашка с мощно питие. То обгори гърлото ми и протегна към мозъка огнените си пипала.

— Страхувам се, че мислите ми... Чувството ми за реалност все още е объркано — признах аз и усетих по израза на лицето на Анжела, че разбира. — Те направиха нещо с мен, не знам какво, но сигурен съм, че скоро ще мине.

— Ще убивам всички, страшно — каза тя през плътно стиснатите си зъби и ропот на съгласие се раздаде от всички слушателки.

Затворих за миг очи, за да им дам да си починат, а когато ги отворих, в стаята не беше останал никой освен Анжела. Светеше лампа, — навън беше тъмно. Приличаше на залепена скъсана лента с празно парче. Уважавах техниката на психическо манипулиране на Край и го ненавиждах с цялата си душа.

— Гладен съм — съобщих на Анжела и тя се приближи, седна до мен и взе ръката ми.

— Спеше и бълнуваше. Някакви ужасни неща.

— Чувствам се по-добре. Когато се върнем в базата, ще дам на медиците да прочистят тъмните ми ъгълчета. Но в настоящо време има по-важни неща. Трябва да организираме тук съпротива, преди Клизант систематично и здраво да се докопа до всичко. И...

— Не.

— Какво подразбираш под НЕ?

Имах чувството сякаш съм пропуснал много важна част от разговора. Беше ли това резултат от машинациите с мозъка ми или просто женски разговор?

— Подразбирам, че не, няма да го правим. Докато ти спеше, изпратих дълъг рапорт на Инскин, всичко, което ми разказа за плановете на Клизант и как ще устройват нахлуванията си и замислите им да се заемат с Корпуса, всичко.

— Поне с моето име ли се подписа? — обидено попитах аз.

Тя ме погали по ръката.

— Разбира се, скъпи. Това беше твоя работа и дори не бих помислила да си присвоя заслугите за нея.

Мигновено се преизпълних със съжаление за думите си и се извиних, а след това се извини тя: защото лошият ми характер

вероятно бе свързан с модифицирането на мозъка ми и ние пихме, изглаждайки това недоразумение. Опитах се да се върна на въпроса.

— Значи изпрати доклада. А после?

— След това той тръгна по предавателен кораб от другата страна на това слънце и беше изпратен като псиграма на Инскин. Дойде отговорът му и той гласеше: „Съобщението е прието, поздравявам те. Връщайте се незабавно!“ Така че, както виждаш, ще трябва да се върнеш.

Изсумтях, след това вдигнах чашата.

— Мислиш ли, че ще се върна?

— Болен си, необходима ти е медицинска помощ, направил си това, в което се е заключавала задачата ти...

— Не те питам за това. Мислиш, че ще се върна?

Анжела се опита да изглежда свирепа, което тя не може да направи, ако не е сериозно, след това вдигна рамене по най-покорен начин.

— Разбира се, не. Ако се върнеш, нямаше да бъдеш мъжът, за когото се омъжих. Значи сега ще изтрием от лицето на планетата тези бесове, ще спасим Бурада и ще спрем нашествието.

— Не съвсем всичко наведнъж, но примерно това, което имам предвид. Трябва да се организира съпротивително движение с нашите съвети и материална помощ. Бейз трябва да се справи с това, но има още нещо, което има по-голямо значение дори от това. Трябва да вземем в плен Край или един от сивите му хора.

— Каква чудесна мисъл! Ако мислят, че имат понятие от мъчения, скоро ще научат доста неща. Спомням си как...

— Анжела! Съвсем не мисля за това. За миг в теб проблесна много от предишното, въпреки реконструкцията ти.

— Глупости! Признавам си, че мога да приложа една-две технически хватки, усвоени в онези дни, но мотивите ми са съвсем чисти. Лъвицата защитава лъва си, и прочее. Абсолютно оправдано.

— Да, може би е така, но съвсем не говорех за това. Искам един от сивите хора в лабораторията си, за да го подложа на изчерпателен анализ. Когато днес премахна двама от тази компания, не забеляза ли нещо странно в тях?

— Нищо особено. Може да се каже, че бях заета с друго. Само факта, че бяха недостатъчно топло облечени, защото кожата им беше

много студена.

— Точно така. И те никога не се смеят, не демонстрират емоции, не клюкарстват, не разговарят, само ако не трябва да съобщят нещо важно и има много други привличащи вниманието дреболии.

— Какво искаш да кажеш, скъпи, че са зомби, роботи или нещо такова? Мислех, че подобни неща има само в космическите опери за деца.

— Смей се, смей се, докато има време. Не са роботи или нещо такова, тези типове са достатъчно живи. Просто не мисля, че са хора, това е всичко. Сред нас има чужди същества.

— Вероятно е по-добре да поспиш. Ще угася светлината.

— Не ме отвличай, дявол да го вземе! Мислех за това, откакто се срещнах за първи път с Край, така че не е плод на скорошното изпитание. Налице са всевъзможни доказателства. Клизантските войници смъртно се страхуват от Край и бандитите му и дори не говорят за тях. Сивите хора са отрязани от нормалния клизантски живот и във всички отношения се различават от тях. Така, сякаш не са един и същ народ. Мога да си представя как правят оглед на човешките планети и намират, че Клизант е напълно узрял, за да го унищожат. Стратифициран, милитаризиран начин на живот, всички в униформи. Всичко, което е трябвало да направят, е да сменят ръководството горе, и са на кормилото. Именно това и са направили. Не се появяват на нито една маса за карти, толкова скъпи на военния ум, и все пак по-голяма част от времето изглежда именно те управляват всички неща.

— Е...

— Ето. Ти не си убедена, но започваш да се съмняваш. Значи ще ми помогнеш да си доставя образец от сив човек?

— Да ти помогна? — тя запляска с ръце от чисто момичешки ентузиазъм. — Че аз просто нямам търпение. Разбира се, може да е малко повреден, докато го доставя, но докато функционира по старому, това всъщност няма значение, нали?

Преди да успее да отговоря, влезе Бейз и хвърли на койката дрехи.

— Бързо се обличайте — заповяда тя. — Ботушите са най-големите, които можахме да намерим, надявам се, че ще станат.

— Има ли някаква причина за цялото това бързане? — попитах аз.

— Разбира се, че има. Навсякъде гъмжи с войска и тежко оръжие. Това здание е напълно обкръжено от неприятеля.

ГЛАВА 16

Ботушите бяха тесни, с изящни носове, но напъхах крака си колкото може повече.

— Проследили ли са ни дотук? — попитах аз Бейз.

— Не, разбира се, не. Не съм новак в тази работа. И откраднатата кола я няма тук, няма я.

Блъсках ленивия си мозък, мислейки, докато намъквах втория ботуш. Зазвъня телефон и аз замрях — така, както и двете жени, обърнали погледи към него, сякаш бе отровна змия. Той звънна още веднъж, а след това светна мъничък екран и от него гледаше, както винаги неемоционален, Край.

— Знаеш, че сте обкръжени — каза той. — Съпротивата е безполезно, ди Грийс, предай се спокойно, и на никой от приятелите ти няма да бъде причинена вреда...

Ботушът ми удари екрана и образът на Край проблесна и умря, изскубнах целия апарат и го запокитих в стената. Знаех, че повечето телефони могат да се изключат от централната станция, имайки нужното оборудване, но сега не му беше времето да видя тази теория доказана.

— Без паника — извиках аз, може би най-вече на себе си, защото Анжела и Бейз оставаха абсолютно спокойни. Заскачах по стаята, намъквайки втория ботуш, и се опитах да извлека някаква ясна мисъл от объркания си мозък. Последният скок свърши с това, че седнах на койката, дишайки тежко и стискайки пръсти.

— Хайде за миг да забравим това позвъняване и да изясним какво се е случило. Първо: не са ни проследили, когато идвахме насам. Второ: колата ни изчезна, така че тя не може да им посочи мястото. Трето: Край знае, че съм тук, а това значи, че са имплантирали в мен насочен предавател. В такъв случай ще е необходим хирург и добър рентгенов апарат, щом се измъкнем оттук.

— Забрави най-простото обяснение — забеляза Анжела.

— Тогава не го пази в тайна. Ако можеш да измислиш нещо по-добро от мен, то докладвай.

— Кутийката за мъчения. Ти каза, че е радиоуправляема.

— Разбира се. Насочваща апаратура, вероятно интегрална част от механизма. Това нещо все още ли е тук, Бейз?

— Да, долу. Мислехме, че ще можем да я употребим за нещо.

— Вече го направихме. Когато се скрием, кутийката ще остане тук. Може би това ще задържи вниманието им върху зданието, а след като се скрием, те няма да ме намерят толкова лесно отново. Сега ми разкажи накратко, Бейз, що за здание е това и как да се измъкнем оттук.

— Това е фабрика, принадлежаща на една от нас. И никакъв възможен изход, обречени сме да се сражаваме и да умрем, но умирайки, скъпо ще продадем живота си и ще вземем със себе си много от тези скотове...

— Това е прекрасно, да, превъзходно е. Но скъпо ще продадем живота си, само ако бъдем принудени. Ди Грийс може да намери път към спасението там, където другите намират само отчаяние. Собственичката на фабриката тук ли е? Добре, изпратете ми я колкото може по-бързо.

Бейз изтича навън, а аз се обърнах към жена си.

— Предполагам, че си донесла със себе си обичайното оборудване? От сорта, което взехме за медения си месец?

— Бомби, гранати, експлозиви, газови заряди — естествено.

— Добро момиче. С теб, в качеството ти на съпруга, изпитвам растящо чувство за безпокойство.

Бейз бързо влезе, а след нея още една амазонка в униформа. Малко по-голяма, вероятно, с много привлекателни леко побелели коси и все пак с хубав бюст и закръглени форми на зрялост. Хванах изстиващото изражение в очите на Анжела и бързо насочих мислите си към по-важни неща.

— Аз съм Джеймс ди Грийс, междузвезден агент и шпионин.

— Файда Фиртина от гвардията — отсече тя и отдаде чест.

— Да, много добре, Файда, радвам се да се запозная с вас. Свободно. Както разбрах, зданието е ваше.

— Абсолютно вярно. „Фиртина Амалга Метъл Констракщън Робономи Лимитед“. Прекрасни стоки за пазара.

— Що за стока е това?

— Робономи.

— Няма да ме сметнете, надявам се, за глупак, ако попитам, какво е това робономи?

— Разкошен продукт, необходим за всеки порядъчен дом. Робот, програмиран, обучен, сглобен и специално проектиран само за една функция. Иконом, слуга, готов да помага къщи, който прави дома роден и уютен, облекчавайки грижите на стопанина, избавяйки го от ежедневната работа, грижи и стресове на съвременния живот...

Имаше още много в този дух, явно цитати от рекламна брошура, но това вече не го чувах. В главата ми се подреждаше, придобивайки форма, план, докато звуците от стрелба не се промъкнаха през веригата на мислите ми.

— Направиха пробна атака — каза Бейз, с командното радио до ухото. — Но бяха отбити със загуби.

— Продължавайте да ги задържате. Известно време не трябва да се опитват да използват тежко оръжие, тъй като се надяват да ме пленят жив — махнах с ръка и прекъснах собственичката на фабриката, готова отново да пусне устната реклама. — Файда, нахвърляйте ми набързо наземния план на зданието и района, непосредствено прилепващ до него.

Тя чертаеше бързо и точно (несъмнено военна тренировка), посочвайки врати, прозорци и обкръжаващите улици.

— Как изглеждат вашите робономи? — попитах аз.

— Приличат на хуманоиди по форма и размери, оптимален вид за домашна среда и като добавка...

— Отлично, колко готови за изпращане, минали полеви изпитания или както там ги наричате, със заредени енергоблокове имате?

Тя замислено се намръщи.

— Трябва да проверя в отдела за доставка, но по приблизителни пресмятания бих казала някъде между 160 и 180.

— Точно това, което ще ни бъде необходимо. Много ли ще се разорите, може ли застраховката ви да покрие загубите, ако бъдат унищожени за свободата на Бурада?

— Всички робономи на фирма „Фиртина“ охотно ще загинат, може да се каже дори с радост, ако имаха някакви емоции, за

свободата. Макар, разбира се, те да не са способни да вземат в ръка оръжие, както и да извършат някакъв акт на насилие.

— Е, това няма да потрябва. За това можем да се погрижим и ние, нашата бригада икономи ще направи отвличаща вниманието маневра, която ще ни позволи да се измъкнем оттук. А сега се приближете, момичета, и ще ви изложя плана си.

Старият ди Грийсов мозък накрая наистина заработи. Стрелбата на заден план само ме стимулираше към по-големи усилия, докато в същото време се възнасях от радостен ентусиазъм. След няколко минути приготовленията бяха завършени и след половин час бяхме готови за атака.

— Знаете ли заповедта си? — попитах смътно осветения отдел за доставка, запълнен с работи.

— Знаем, сър, да, сър, благодарим ви, сър — отговориха те с най-добрия културен акцент.

— Тогава се пригответе за изпращане. Това, което сега ще направите, е много-много по-добро от всичко, което някога бихте направили през целия си електронен живот на работа вкъщи. Когато кажа да тръгвате, вие излизате, всеки по програмата си.

— Много сте добър, сър, благодарим ви, сър.

Тук, в експедицията на фабриката, имаше повече от сто работи за главната ни отвличаща атака. Те стояха в стройни редици, бръмчейки и жадувайки да тръгнат. Предните редици бяха облечени във всевъзможни облекла, които успяхме да намерим, някои с униформени кепета, други с куртки, още по-малко носеха панталони. Голяма част от дрехите бяха пожертвани от ударничките, който факт внасяше малко разнообразие в новия ми воински статут. Наоколо имаше прекалено много загоряла плът, за да може един мъж да я игнорира напълно. Почти удоволствие беше да бъдеш за малко с роботите, чиито дрехи бяха разнообразни и не откриваха нищо интересно. Всеки от тях стискаше парче тръба или пластмаса, или някакъв друг предмет, напомнящ оръжие. В настъпващата суматоха тях, както се надявах, ще ги вземат за атакуващи хора. Погледнах часовника си и поднесох радиото към устата си.

— Готовност за всички части. Петнайсет секунди до нулата. Гранатохвъргачките да се приготвят. До последната секунда се дръжте

по-далеч от прозорците. Тоест не се подавайте... Активирайте бомбите... Хвърляй!

От улицата се донесе серия глухи взривове, които ще бъдат подхванати от всички страни на зданието, когато момичетата хвърлят бомбите от горните етажи. В по-голямата си част димни бомби, макар към тях да са примесени няколко с раздразнителен и сънен газ.

Дадох на бомбите пет секунди до максималната гъстота, а след това включих прекъсвача на вратата на гаража.

— Напред, верните ми войнички, напред! — заповядах аз и всички леви крака се вдигнаха като един, и редиците на моята бригада работи тръгнаха напред.

— Благодарим ви, сър! — сладко прозвуча в тези метални гърла глас със съвършена интонация и отстъпих, докато излизаха.

Сега се раздаде стрелба от горните прозорци, незабавно подхваната от войските навън. Всичко по плана. Петнайсет секунди след нулата, време за втората вълна.

— Всички други части робономи — тръгни! — заповядах аз по радиото.

В този момент от другите врати и изходи на фабриката в саваната на дима и газа трябва да излязат работи. Не губех време за опити да организирам подслушване на вражеската командна връзка, но напълно можех да си представя какво ставаше сега. По-точно, това, както се надявах, което ставаше.

Зданието беше обкръжено, всичките им войски бяха готови, цитаделата ни се виждаше от всички страни, огряна от топлото, обедно слънце. След това внезапна промяна, дим, химически дразнителни, обкръжили зданието от всички страни. Явен пробив — и ето го! Дзън, дзън! На ти, проклетнико, а Ейнджълин е точно пред мен, така че се държах за нея. Разпределението, бях сигурен, беше абсолютно случайно, тъй като на нея не й пукаше изобщо, дори да се бях хванал за една от полуголите бурадски куклички.

Безпомощното лутане из тъмнината предизвикваше леко объркване, особено когато наблизко просвистя случаен снаряд. Случаен, надявах се. Тази улица беше тясна и от двете страни блокирана с клизантски войници. Ако знаеха какво става, можеха да покрият улицата с кръстосан огън. Но да се надяваме, че в дадения момент са заети с робономите.

Всичко, което трябваше да направим, бе да пресечем двайсет метра открито пространство до многоетажното и многостайно здание от другата страна. Ако се доберем дотам незабелязано, ще имаме добър шанс да преминем през него до съседната улица. Ако и дотам се доберем незабелязано, то ще се разделим и през миши проходи, тунели, пътеки, да се надяваме, че сливайки се с гражданското население, ще изчезнем преди отсъствието ни да бъде забелязано. Да се надяваме.

Броях крачките, така че знаех, че почти стигнахме до зданието. Това значеше, че половината от нашите вече бяха в безопасност, когато наблизо се раздаде глас:

— Ти ли си, Зобно? Какво казваше сержантът за роботите? Тези приличат ли на работи?

Веригата спря мълчаливо, затаявайки дъх. Бяхме много близо. Гласът беше мъжки и говореше на клизантски.

— Роботи, какви работи? — попитах аз и свалях ръката от рамото си, я поставих на рамото на Анжела. — Тръгвай — прошепнах ѝ аз. А след това напуснах веригата и тежко затропах към него с новите си ботуши.

— Сигурен съм, че той каза „роботи“ — оплака се гласът. Усетих зад себе си слабо раздвижване, когато веригата отново тръгна напред. Тропах и кашлях, приближавайки се към невидимия събеседник. Ръцете ми се протегнаха, готови бързо да хванат и стиснат, веднага щом отново заговори.

Всичко това би станало чудесно и би ми доставило садистично удоволствие, ако вечерният бриз не появя иззад ъгъла на зданието. Прохладният вятър обвя лицето ми и в дима се отвори дупка. Гледах клизантския войник, с шлем, въоръжен с гаусовка, с отпечатано на лицето потресено изражение. Отпечатало се по основателна причина — вместо да види събрат-войник, той съзря неизвестен инвалид, стискащ пръсти, с червени очи и небръснато лице, облечен в абсолютно прозрачни дрехи и женски ботуши с висящи на раменете вързопи и денкове. Да отвори уста — това е всичко, което можа да направи.

Този паралич продължи достатъчно, за да успея да се добера до него. Хванах го за гърлото така, че да не може да извика, а гаусовката така, че да не може да стреля в мен. Малко потанцувахме в този стил.

Димът отново се затвори около нас. Противникът ми не викаше и не стреляше, но и не се покоряваше.

Беше едър и мускулест и държеше на живота си. За щастие не беше много съобразителен и бе хванал с две ръце гаусовката, опитвайки се да ми я измъкне. Примерно по времето, когато съобрази, че може да я държи с една ръка и да ме бие с другата, му подложих крак и се стоварих върху него. Преди да падне на земята, успя да ми нанесе два бързи удара в корема, които не предизвикаха нищо добро в мен. След това се приземихме и му изкарах дъха. Това освободи ръката ми от гърлото му и преди да може отново да си поеме достатъчно въздух, за да завика, го изпратих в безсъзнание. Седях на него, очаквайки главата да престане да ми се върти и да се развърже възелът на болката в корема, когато наблизко се раздаде нов глас.

— Какъв е този шум? Кой е там?

Дълбоко и конвулсивно въздъгнах, изпуснах малко въздух и се помъчих да овладеея гласа си.

— Аз съм — винаги добър отговор. — Спънах се и паднах. Ударих си пръста...

— Значи ще получиш медал за него. А сега млъкни.

Млъкнах, взех гаусовката на омекналия ми спътник и станах, разбирайки, че бях загубил всякакъв ориентир в димната тъмнина.

Много неприятно усещане. Димът се разреждаше, а аз бях сам без всякакво чувство за ориентация. Ако тръгна в неправилна посока, това ще бъде самоубийство.

Паника! Или по-скоро мигновена паника. Винаги съм си позволявал съвсем малко паника във всяка остра ситуация. Това предизвиква прилив на кръв в кръвоносните съдове, заставя сърцето да бие по-бързо, освобождава доза адреналин и прави други, полезни за човека в извънредна ситуация, неща.

Но само малко паника, времето ме притискаше. А след като ниската животинска емоция се разнесе, устните отново скриха зъбите, и косите на тила се спуснаха и всичко останало, нагласих за работа стария логически център.

Следващото: не съм сам. Безмълвната верига спасени можеше да измарширува в зданието и в безопасност да се движи по-нататък, но моята Анжела нямаше да ме остави. Знаех толкова ясно, сякаш можех да я видя, че тя стои пред тази врата към живота и ме чака.

Следващото: тя имаше чувство за ориентация, а аз нямах. Следователно, тя трябва да дойде при мен.

— Този палец ме убива, сержант — измънках аз, а след това засвирих в предполагаеми мъчения. Едно късо изсвирване и едно дълго. Буква „А“ означаваше Анжела според кода, който, както знаех, ѝ е добре известен. Че имам нужда от помощ, тя ще изчисли сама, както и всичко останало.

— Прекрати това свирене и шума — изръмжа в отговор друг глас, завършвайки с нотка на презрение, прерастващо в подозрение. — Кажи, кой си?

Порових се в паметта си, търсейки името, чуто преди няколко минути.

— Аз съм, сержант, Зобно. Този пръст...

— Той не е Зобно! — намеси се друг глас. — Зобно съм аз.

— Не, аз съм! — извиках в отговор. — Кой го каза?

— И двамата се приближете веднага! — извика сержантът. — След пет секунди стрелям.

Истинският Зобно, спъвайки се, тръгна през дима, а аз не успях нито да отговоря, нито да мръдна. И вече усещах как ме разкъсват куршумите, когато нещо ме дръпна за ръката и аз подскочих.

— Анжела? — прошепнах аз и получих безмълвен отговор, когато ме прегърна. Тръгнах към нея, но тя не дочака, хвана ръката ми, и ме повлече след себе си. Зад нас в дима звучаха гласове, след това внезапен писък на гаусовка и извиквания на команди.

Спънах се в невидими стъпала и очакващи ме ръце ме вмъкнаха през вратата.

ГЛАВА 17

— Търсеца група... търсеца група... — думите смътно стигнаха до мен през гърленото ръмжене на атакуващите плюшени мечета. Можех да ги отбия, макар използваните вместо мечове захарни пръчки да продължаваха да се чупят. Но даже и без захарните пръчки, един ритник в корема на плюшеното мече, и то пада и не му остава никаква сила.

С мечетата бих могъл да се справя лесно, ако на тяхна страна не бяха и проклетите дървени войничета. От тях ще се получи хубав огън и именно затова мислех, напипвайки клечка кибрит, когато едно от тях заби щика на малката си винтовка в ръката ми. Убоде ме, а аз премигах и отворих очи, срещнах погледа на мустакатото лице на гледащия ме доктор Мутфак.

— Тази тревога, трябва да кажа, наистина е в най-неудобното време. Направих ви инжекция за неутрализиране на хипнотичния наркотик. — Той държеше инжекцията в ръка и аз потърках ръката си мястото, където ме убоде. — В крайно неудобно време.

— Не го направих аз — изръмжах, все още събуждайки се само наполовина и желаейки да свърша с плюшените мечета.

— Лечението върви добре и за да започне всичко отначало, ще отиде много време. Регресирах ви до детството ви и — ух! Имали сте много интересно, да не кажа отблъскващо, детство! Трябва да ми разрешите да опиша този случай. Символът на плюшеното мече, нормално олицетворяващо топлина и уют, е бил преобразуван в подсъзнанието ви в...

— По-късно, докторе, ако позволите — дойде ми на помощ Анжела — възплъщение на златен шарм, тя се печеше на балкона и носеното от нея за тази операция парче тъкан заемаше примерно площта, която би заело крилото на пеперуда. Седнах, завъртях глава, намираща се все още в мъглата от остатъците на наркотика. Помещението беше колоритно и разкошно, с цяла стена, излизаща на балкона, със синьо небе и още по-син океан зад него, загнездило се

високо на темето на хотел „Ринг Валичи“. Този хотел, предполагам, най-добрият на Бурада — напълно можех да повярвам в това — се намираще в центъра на лагуна и приближаването до него можеше да стане само по въздух или вода.

Това ни даваше възможност предварително да разберем за всякакви нежелателни посетители — такова предупреждение беше току-що получено. Редът за действие беше разработен старателно. По време на мозъчната сесия ми бяха обули плувки, в случай на извънредно положение, така че взех Анжела за ръка и на бегом тръгнахме към частния асансьор. Когато стъпихме в него, звукът от мотори на площадката над главите ни стана по-силен и отчетлив. Държахме се за скобите, когато подът на високоскоростния асансьор се изплъзна изпод петите ни.

— Чувстваш ли се годин за това? — попита Анжела.

— Просто съм малко сякаш в мъгла, но това ще мине. Мислиш ли, че този смукач на мозъци наистина разбира нещо от това?

— Предполага се, че е най-добрият специалист на планетата. Той ще изправи вложените в теб от Край изкривявания на психиката, ако изобщо някой може да го направи.

— Можеше да работи доста по-бързо. Вече три дена, а все още не сме се измъкнали от детството ми.

— Сигурно си бил ужасно момче. Подочух нещо за това...

Преди да мога да измисля рязко възражение, асансьорът, свистейки, спря и излязохме на равнището на водата. От закрития басейн към океана водеше стълба. Пазачът ни чакаше с готови акваланги, сложихме ги и се гмурнахме. Право на дъното — на разходка сред рифовете. Дори ако дойдат да проверяват, тук никога няма да могат да ни намерят. Включих звуковата връзка и извиках оператора.

— Търсенето не е кой знае какво — съобщи ми той. — Ще ви съобщя, когато стигнат до долното ниво.

С Анжела се гмурнахме по-дълбоко. Около нас изскочи и се повъртя рибка с цветовете на дъгата, а зелените водорасли се покланяха, когато минавахме покрай тях. Водата беше чиста и топла и бързо възстановяваше силите, мислите и бодрия ми дух. Влязохме в пещера, напълно обкръжена от корали, намерени по време на предишната ни разходка, и се разположихме на златистия пясък.

Прегърнах с една ръка Анжела и тя се прилепи до мен и заради удоволствието, и за да се докосват маските ни. Можехме да разговаряме.

— Появи ли се нещо ново за Край и момчетата, му, докато докторът пробиваше сивото ми вещество?

— Намериха ги, но това е всичко. Сега, когато първият стадий на нашествието е завършен, клизантските въоръжени сили сякаш се разполагат за окупация. Те заеха огромната административна сграда, наричана Октагон, вероятно защото има осем страни, и изхвърлиха всички оттам. Изглежда са пренесли там голяма част от административните си операции, и един от сивите хора на Край е бил видян да влиза в тази сграда. Именно там би трябвало да са се окопали.

— Бих искал да знам, защо напуснаха предишната си резиденция?

— Несъмнено, страхувайки се от теб и безжалостното ти отмъщение.

Изсумтах, макар това да е доста трудно да се направи с маска.

— Ти само така си говориш, но кълна се във Велиал, тук има нещо повече от елемент от истина. Трябва да нанесе нокаутиращ удар на клизантската операция изобщо, но тези сиви хора изискват особено внимание. Първо трябва да пленим един от тях. Трябва да проникна в това здание.

— Нищо подобно няма да направиш — тя ощипа кожата на ребрата ми и се опитах да отхвърля ръката ѝ, но под водата това бе почти невъзможно. Реших да се задоволя с това, че я ощипах и аз, разбира се, да я щипя е много по-удобно, отколкото да щипят мен. Известно време се занимавахме с подобна игра, докато не си спомних, че ме отвлече от основната ми грижа и безжалостно се върнах към прекъснатия разговор.

— Защо не мога да се опитам да проникна в зданието? Ще бъда маскиран, говоря клизантски. Знам какво имат и как...

— А те знаят какво и как е при теб. На всеки вход ще имат камери, охраняващи компютрите с данни, които знаят ръста ти, телосложението, тежестта, походката, думите ти. Не можеш да маскираш всичко и ти го знаеш. Ще те хванат в мига, когато влезеш там.

— Казваш това, просто защото е истина — изръмжах аз. — Така че, предполагам, ти имаш по-добър план?

— Имам. Говоря клизантиски, те съвсем нямат данни за мен и съм опитен полеви агент, единственият на планетата освен теб.

— Не.

— Защо веднага не? — намръщи се тя и следващият шамар вече беше болезнен.

— Аз само се грижа за безопасността ти.

От това тя се разтопи — дори най-умната жена е обично дете, когато му обръщат внимание, и се потърка в мен. Почувствах се подлец, какъвто си и бях.

— Ти все пак ме обичаш, Джим, по твоему — ужасно, но с мен всичко ще бъде наред, ще видиш. Сред втория ешелон на клизантиците има малко жени — не разбирам как могат да носят тези уродливи униформи, и ние с момичетата пленихме една от тях. С нейната униформа и удостоверение ще проникна в зданието, ще намеря Край...

— Нали няма да направиш някаква глупост?

— Естествено не.

— Великолепно.

Засвири сигналът на комуникатора и го включих.

— Търсецата група се махна, можете да се връщате.

Бавно заплувахме обратно, ръка за ръка, наслаждавайки се на момента. Доктор Мутфак чакаше да излезем от водата.

— Добре, ще продължим от там, където спряхме. — В усмивката му изобщо нямаше топлина. — Плюшените мечета, трябва да сондираме символиката тук, за да можем да минем към по-късните преживявания.

Той нетърпеливо потропа с крак, докато се прегръщахме с Анжела. След това позволих на доктора да ми сложи наркоза, тъй като не исках Анжела да разбере, че нервнича. Преди да тръгне, тя ми махна с ръка и отиде да се облече, а Мутфак ми вкара в ръката инжекцията. В душата му нямаше никаква романтика.

Сигурно се бяхме придвижили малко напред, защото когато отново се събудих, плюшените мечета вече бяха изчезнали и последният сън, който запомних, имаше някакво отношение към избухващ космически кораб и слънчеви изригвания. Доктор Мутфак

опакова инструментите си, а навън в нощното небе се топеше последният отблясък на дневната светлина.

— Много добре — каза той. — Добре вървим.

— Намерихте ли вече следи от някакво вмешателство на Край?

— Следи! — ноздрите му се отвориха и той запуфтя. — Те са като отпечатьци от подковани ботуши по цялата кора на главния ви мозък! Тези хора са касапи! Навсякъде блокаж на паметта, следи от амнезия, свързани с възли на лъжлива памет. Тези спомени са единственото, което има някаква клинична ценност, трябва да изясня каква техника използват. Били са поставени там много бързо и все пак са невероятно пълни. Въвлечени са всички чувства и то доста детайлно.

— Не залагам на това.

— Мисля, че няма да можете да ги различите от истинските спомени, такава е силата на техниката. Отстраних някои крупни спомени, които ви безпокояха, по-нататък ще се погрижим и за други. А сега погледнете китките си и ми разкажете за червените линии, които ще видите.

— Те изглеждат просто като червени линии — казах аз. След това си спомних как се намерих в килията и по някаква причина смятах, че са ми отсечени ръцете. Не знам защо. Това бяха просто червени линии. — Лъжлива памет?

— Да, и при това необикновено отблъскваща.

Вратата се отвори и нахълта Бейз, и когато прелетя покрай мен, видях израз на ужас на лицето ѝ. Внезапен страх ме удари в корема и седнах, като я наблюдавах, без нищо да питам, докато включваше телевизора.

Светна екранът и се намерих срещу Край. Той почти се усмихваше, когато говореше.

— Това е запис, той продължава да се повтаря — каза Бейз.

— ...че искаме той да научи. Някой трябва да знае човека, известен като Джеймс ди Грийс. Свържете се с него. Кажете му да чуе това предаване. Това съобщение е за теб, ди Грийс. Искаме да се върнеш тук. При мен е Анжела. Тя е невредима — поне засега, и ще остане такава до разсъмване. Предлагам ти да се свържеш с мен и да преговаряш.

Добре дошъл вкъщи, Джеймс.

ГЛАВА 18

След това няколко минути бях в шок, а в това състояние предпочитам да бъда сам. Бейз се оказа достатъчно разбрана. Продължаващата да проблясва на границата на съзнанието мисъл накрая се появи с цялата си неизбежност. Ще се наложи да се предам и отново да получа нашийника — това не можеше да се избегне. Спомените ми за него не бяха много приятни — мозъкът ми потрепера в черепната ми кутия.

В последно време през сивото ми вещество минаха прекалено много преживявания и не исках да се повтарят, но все пак беше неизбежно. Нашийникът и кутийката за мъчения бяха част от плана ми — трябваше да ги неутрализирам. Няма да бъде леко.

Размислих над всички възможни варианти, и когато планът на атаката беше нахвърлян на чернова, изпратих за Бейз и съобщих, че възнамерявам да се предам.

— Не можете! — кълна се, че тези забележително големи очи се напълниха със сълзи. — Да се предадете на тези дяволи, за да спасите жена. Ако всички мъже на тази планета приличаха на вас! Не мога да повярвам...

Възпротивих се на импулса да се насладя на малкия женски възторг и се обърнах, за да отворя един от контейнерите с оръжия за убиване. При вида на гранатите Бейз с интерес ме погледна.

— Това ще бъде втората част на операцията — казах й аз. — За първата част ще се погрижа сам, тя ще се заключава в проникване в сградата и освобождаването на Анжела. Надявам се също да пленя и сив човек, но ако това ме задържи, ще отложим тази част от операцията до следващия път. Втората фаза на операцията ще бъде излизането ни от Октагона и за това ще ми потрябва вашата помощ. Необходим ми е план на зданието, искам да поговоря с някого, който добре знае какво и къде се намира там, може би с някого от ремонтните работници, за да мога да намеря уязвимото им място. Можете ли да го направите сега?

— Веднага — откликна тя, тичайки. Надеждно момиче ни е Бейз. Започнах да се ровя в контейнера със снаряжението.

До разсъмване оставах само два часа, когато бяхме готови за потегляне. Завърших разработката на своята част от операцията, но да се подготви бягството след това не беше толкова лесно. Октагон много приличаше на крепост, като имам предвид малките сили, които можехме да съберем. И много ни пречеше отсъствието на каквито и да е въздушни машини и тежко оръжие. По въздух или по земя, изглежда не съществуваше никакъв изход, но именно един от ремонтните работници, открит и измъкнат от нас, с трепереща ръка отбеляза на плана спасителния проход.

— Кабелният канат, мадам и сър, минава под улицата и под стените и излиза в субвход 17. Големият тунел за кабели, телефони и всичко такова.

— Той, разбира се, ще гъмжи от бългове — забелязах аз. — Но ако правилно планираме всичко, то това няма да има никакво значение. Запишете, лейди, защото не обичам да се повтарям. Ето как ще премине тази операция.

След като бяха направени и последните приготовления, до разсъмване оставах двайсет минути и целият се покрих със студена пот. Предните части вече излизаха на изходна позиция, когато звъннах на Край. Веднага ни съединиха и заговорих, преди той да успее да каже каквото и да е.

— Искам незабавно да видя Анжела и да поговоря с нея, искам да бъда сигурен, че е цяла и невредима.

Той не спори. Очакваше го. Анжела се появи на екрана в костюма на Ева и видях на врата й този омразен нашийник с кабели, отиващи нагоре.

— Всичко ли е наред с теб?

— Толкова прекрасно, колкото е възможно в такъв вид, в това положение и в едно помещение с тази твар.

— Нищо ли не ти сториха?

— Засега нищо, без да смятаме това, че ме съблякоха насила и вързаха на врата ми този нашийник, прикрепяйки кабелите към тавана, така че да не мога да избягам. Но можеш да си представиш какви заплахи изказваше този отвратителен субект. Не мисля, че бих могла да живея дори и минута с такъв мозък.

Тя застина, очите ѝ изпъкнаха, макар да не се затвориха — Край ѝ направи инжекция за нервно мъчение. В този момент разбрах, че ако ми попадне в ръцете, ще дойде краят му. Лицето му отново се появи на екрана и с усилие, на което никога не съм се смятал за способен, спокойно го гледах и мълчах.

— Сега ще се явиш при мен, ди Грийс, и ще се предадеш. Останаха ти само няколко минути. Знаеш какво ще направя с жена ти, ако не се явиш. Ако се предадеш, веднага ще я пуснат.

— Какви гаранции ми давате, че ще удържите на думата си?

— Никакви! Но ти нямаш избор, нали така?

— Ще бъда там — казах аз колкото може по-спокойно и изключих видеофона не преди да чуя как Анжела ми викна зад кадър: — Не!

— Дрехите ми изсъхнаха ли вече? — попитах аз, сваляйки фанелката си и ботушите.

— След малко ще бъдат напълно сухи — каза Бейз. Тя и още едно момиче държаха микровълнови уреди за сушене над клизантската униформа, която си избрах за този случай. Намокриха я във химическа вана и сега я подлагаха на принудително сушене.

— Достатъчно! Не можем да чакаме повече.

Оставах няколко влажни петна, но това нямаше никакво значение. Пред хотела ни чакаше катер с гърмящ мотор. Засега всичко вървеше добре. А на брега стоеше колата, с доктор Мутфак на задната седалка, държащ чантата си на колене и мърморещ нещо под нос.

— Това не ми харесва — изръмжа той. — Това е нарушение на лекарския ми етичен кодекс.

— Войната е нарушение на всеки кодекс, етичен или морален, уродство, срещу което всички средства са добри. Направете това, за което ви моля.

— Ще го направя, няма спор, но човек може да прави забележки относно етичната страна на извършването.

— Правете си забележки колкото искате, но при това пълнете спринцовката.

Паркирахме на странична улица. Октагонът беше зад ъгъла...

— Катализатор — произнесох аз. — И не проливайте нито капка. Само под мишниците, там, където няма да забележат влагата.

Вдигнах двете си ръце и почувствах топлината на течността от контейнера, а след това бързо ги пуснах, държейки мократа тъкан между ребрата и раменната си кост. След това излязох от колата и пъхнах мократа си ръка през прозореца. Иглата се заби в кожата ми — всичко е о'кей. Завивайки зад ъгъла, чух как колата тръгна.

Октагонът се изправи пред мен сякаш планина, небето зад него започна да просветлява. Стигнахме до границата. Отпред се намираще входът, към който ме насочиха. Около него стояха двама сиви хора. И двамата имаха още неизвадени от кобурите гаусовки. Те бяха много самоуверени. Приблжих се към тях и единият сложи на китката ми белезници и ме поведе през вратата покрай мълчаливите часови.

Качвайки се по стълбата, се спънах и започнах по-внимателно да гледам в краката си. Инжекцията започна да действа. Не исках да говоря, а конвоите ми според обичайната си практика не искаха това никога.

Блъснах ме в стая. Там извадиха оръжията си и ги насочиха срещу мен, докато сваляха белезниците.

— Дрехите долу — заповяда един от тях.

Направих усилие, за да не се усмихна. Отстрани стоеше флуороскоп и някакво друго оборудване за проверка. Тези субекти оставаха верни на шаблона, следвайки същата схема, същата рутина, която приложиха, когато ме хванаха първия път. Нима не разбират, че рутината беше капан и изгубена кауза?

Не, не разбираха. Неловко свалих дрехите си и им дадох на воля да поработят по тялото ми.

Естествено, нищо не намериха — просто нямаше какво да търсят. Или по-точно имаше нещо, което се надявах, че няма да намерят. Което и стана.

Проверката вървеше бавно и не можех да дочакам края ѝ. В главата ми започна да се събира мъгла от наркотика, чувствах се като завит в памук. Инжекцията вероятно е стигнала върховия си момент и скоро ще започне да отслабва. Това, което е необходимо да се направи, трябва да бъде направено, докато наркотикът действа максимално ефективно, иначе всички приготовления ще се окажат безполезни.

— Облечи това — заповяда дървеноликият конвой и ми хвърли познатата прозрачна дреха. Наведох се да я вдигна и трябваше да скрия усмивката, която не можех да задържа. Стана!

Те търпеливо чакаха, докато се занимавах със себе си. Внимателно наблюдавах пръстите си, за да се уверя, че ще изпълнят задачата си. Когато около врата ми закачиха нашийника, едва не изпуснах облекчена въздишка.

Всичко вървеше точно по плана, плюс минус пет секунди. Когато един от пазачите взе кутийката за мъчения, наведох глава, забих поглед в краката си, за да не се спъна. Ако това е предизвикало илюзия за подавено състояние, още по-добре. Минахме по широк коридор покрай стълба и мислено отбелязах разположението ѝ, за да получа някаква представа за разстоянието, което ме делеше от целта на пътешествието. Леговището на Край! Той чакаше зад бюрото търпеливо и беземоционално като паяк в паяжината си. Анжела седеше пред нас със закачена за тавана кутия за мъчение.

— Всичко наред ли е с теб? — попитах аз, минавайки през вратата.

— Разбира се. Нищо не стана. Не трябваше да идваш.

Щом чух това, обърнах внимание на Край, без да забравям и пазача, затварящ вратата зад нас.

— Сега ще я пуснете, нали така?

— Разбира се, не, в това не се съдържа никакво предимство — изразът на лицето му изобщо не се промени, докато говореше.

— Дори не съм и мислил, че ще я пуснете. Можете ли да кажете как я хванахте?

— Паметта ви съдържаше точно описание на жена ви, когато открихме, че за бягството ви са помогнали две жени, и естествено предположихме, че една от тях можеше да бъде тази Анжела. Компютърът я позна веднага, щом влезе в сградата.

— Сглупихме, като отидохме на такъв риск — казах аз, обръщайки се с лице към нея, но гледайки пазача си. Той беше готов да закачи кутийката за мъчения към другата кука на тавана и ако я закачеше, щяхме да влезем в капана.

Всичко, което мога да направя, е да се нахвърля върху него.

— Спрете го! — викна Край, и пазачът, поглеждайки ме бързо, натисна редица червени копчета на капака.

Няма да се преструвам, че беше приятно усещане. Болката беше достатъчно силна, за да разкъсва стомаха ми от гадене и да завърже на възли мускулите ми. Спънах се и паднах в краката на пазача. Взетият

наркотик блокира по-голяма част от болката, но не цялата. Сигурно имаше още няколко нервни пътища, достъпни за моторен контрол. Очите ми се напълниха със сълзи и през сълзливата пелена можех да различа пред себе си ботуш и крак в униформен панталон. Лошо.

После видях ръката на пазача, който се наведе, за да ме хване за нашийника. Нанесох му рязък удар с изправен среден пръст и одрасках кожата на дланта му. Той само трепна и продължаваше да се навежда, докато не падна до мен, изпусайки кутийката. Тя падна толкова близо, че можех да се протегна да я взема и да натисна черното копче.

Болката веднага спря. Запълзах и се затъркалях, борейки се с вързаните си на възел мускули и ставайки на крака.

За няколко мига, минали от момента, когато нападнах пазача, ситуацията рязко се промени. Анжела лежеше напреки на бюрото на Край, хванала се за нашийника и гърчейки се от болка. Край стоеше на колене зад бюрото и търсеше пистолета си.

Хвърлих се върху него в момента, когато го вдигна. Няма да успея. Хвърлих се прекалено късно, той ще успее да стреля, и край на приказката.

Но именно сега се разнесе отдалечен взрив, подът се надигна, от тавана се посипа прах и парчета пластмаса, а осветлението замига. Край не го очакваше, а аз чаках този жизнено важен момент, когато се плъзнах по бюрото към него и нокътят ми едва го драсна по кожата.

Той стреля, но куршумът проби отсрещната стена, защото в момента на изстрела вече падаше в безсъзнание. Анжела сигурно го е нападнала веднага, щом аз се нахвърлих върху пазача. Увисвайки на кабела, тя е вдигнала крака достатъчно високо, за да ритне добре Край и да го събори на пода. Той си отмъсти, хващайки радиоуправлението преди пистолета и този малък експлозив ми даде шанс да се добера до него. Но Анжела сега плащаше за това.

Не можех да гледам извиващото ѝ се тяло, когато се качих на бюрото до нея. Пред креслото на Край имаше много копчета, но не започнах да ги разучавам, а просто изключих кутийката.

Анжела отвори очи и лежеше, без да мърда, тя просто ме гледаше, докато обискирах чекмеджетата на бюрото.

— Мили, ти без съмнение си гений! — слабо каза тя. Намерих ключа и се наведох, за да сваля нашийника ѝ. — Как го направи?

— Надхитрих ги, това е всичко. Те не намериха в дрехите ми никакво оръжие, защото самата дреха беше тяхна. Тъканта беше просмукана с тантуралин, който я превърна в мощен експлозив. Нанесох на тъканта течен катализатор под мишниците, където топлината на тялото не му даваше да реагира. Докато бях с униформата, не ставаше нищо, но щом ме накараха да я сваля — бях сигурен, че трябваше задължително да го направят — катализаторът започна да действа, охлаждайки се, и когато до стигна критичната си точка...

— Бум, и всичко избухна. Моят гений — тя ме притегли към себе си, когато нашийникът щракна, падайки, и ми подари гореща и страстна целувка, на която известно време отговарях, докато не си спомних къде се намирахме. Тя седна не съвсем твърдо и се опита да пъхне ключа в моя нашийник.

— Предполагам, че имаш някакво остроумно обяснение как уби тези обесници?

— Още не са мъртви, просто са в безсъзнание. Подострих единия си нокът, а след това го намазах с каланит.

— Разбира се! Той е невидим за очите и за да се намери дори прашинка от него, е необходим спектрален анализ. Но е повече от достатъчно, за да доведе одраскания до безсъзнание. И по-нататък?

— Телефонно позвъняване, за да приведа в действие втората фаза от операцията, ако взривът не е бил чул зад пределите на зданието. Но те имат подслушващи устройства...

Преди да успея да довърша фразата, светлината изгасна. Тъй като това беше тъмна стая, се заблудих и паднах, изгубвайки контакт с реалността.

— Анжела — повиках аз, осъзнавайки дрезгавината в гласа си, — натъпкаха ме до козирката с наркотици, неутрализиращи почти всички усещания за болка. Ето защо можах да се справя с пазача, въпреки че той включи електрошоковата кутия. Но съм абсолютно изтръпнал. Всичко, което мога да направя в тъмнината, е да те чувам, ще трябва да ми помогнеш.

— Какво да правя?

— Намери Край и го довлечи до мен. Възнамерявам да погледна дали няма да можем да го вземем със себе си.

Тя го измъкна изпод бюрото, не много меко, съдейки по чутиите удари, и ми помогна да го метна на рамо.

— А сега ни изведи отгук. Ще трябва да ме водиш, защото изобщо не мога да се придвижвам в тази тъмнина. Мини от другата страна на коридора, а след това вляво, на около четирийсет метра, докато не излезеш на стълбището, а след това надолу докрай.

Анжела ме хвана за ръка и тръгнахме. Ударих се в нещо, но вината не беше нейна, тъй като все още нямах ни най-малко чувство за осезание. По коридора би следвало да е по-лесно и по-бързо, тъй като там тя можеше с една ръка да докосва стената. В далечината се чуха гласове и два-три удовлетворителни вопъла. Експлозивният ми гардероб обезпечи добро отвличащо действие, а в тъмнината това изобщо беше великолепно. След това, точно когато се поздравих колко добре вървят нещата, светлината замига и светна.

Спряхме, замирайки и примигвайки от яркото осветление, чувствайки се като актьори на сцена. С най-малко дузина зрители.

Но всички те ни игнорираха, погълнати от собствените си беди и едва осъзнавайки присъствието на другите. Дебел чиновник в униформа, с изскочили от страх очи, налетя на нас, без дори да ни забележи.

— Към стълбата, бързо — изкомандвах аз и препуснах към нея с подскачащия на раменете ми Край.

Разбира се, беше прекалено хубаво, за да продължава дълго. Аварийното осветление премига и се намали до червено, и беше готово съвсем да угасне. Но вървящият срещу нас войник имаше достатъчно време, за да се огледа и да помисли какво става пред него. Накрая до съзнанието му достигна, че нещо не е наред и изваждайки гаусовката, завика:

— Стой!

Анжела държеше пистолета наготово, раздаде се само един изстрел, и войникът падна. Намерихме се на стълбата и светлината изгасна.

Беше трудно да се маневрира при спускане, макар някои усещания да започнаха да се връщат. В определена степен вече можех да напипвам пътя. Но веднъж изпуснах Край и малко се посмяхме, като го изтъркаляхме до следващата площадка, а след миг, спъвайки се,

налетях върху Анжела и едва не се хвърлихме с главата надолу. След това тръгнахме по-внимателно и малко по-надолу някой каза:

— Чакаме ви, за да ви изведем. Само стойте, не мърдайте.

Това беше женски глас и при това не говореше на клизантски, иначе Анжела би взривила цялата стълба. След миг нечи ръце докоснаха главата ми и ми сложиха тежки очила. Сега можех да видя всичко в ярък контраст. Това бяха инфрачервени очила, а очакващото ни момиче имаше преносим инфрачервен прожектор. Препуснахме бързо, а тя извика някого по радиото. В подножието на стълбата ни чакаше Бейз.

— Разположихме хора на всички стълби, за да не ви загубим. Сега се връщат.

Те ми взеха Край. Не чувствах нито болка, нито умора, но по вибрациите на мускулите си предчувствах остра болка — болката от завършването на действието на наркотиците. Препуснахме бързо към отворената паст на служебния тунел.

— Насам — посочи Бейз, — на другия край чакат коли.

ГЛАВА 19

Стенех от всяко движение: малко по-глухо и театрално, отколкото би следвало, но това отвличаше Анжела от собствените ѝ неприятности, като я караше да се усеща необходима. Обикаляше като квачка около мен, добросъвестно слагайки под главата ми възглавници, наливайки ми утешително и режейки плодовете на малки парченца.

Надявах се, че тези задължения на съпруга няма да ѝ позволят да си спомни за кутийката за мъчения.

Въздухът, проникващ в стаята, беше топъл, а небето, както винаги, синьо.

— Някакви загуби? — попитах аз.

— Никакви, за които си струва да говорим. Малко обгаряния и драскотини и няколко леки рани сред авангарда. Всичко мина точно както го беше планирал. Щом момичетата чули взрива, прекъснали телефонните кабели и направили страшна каша с линиите. След това минали през тунела и изключили аварийното осветление. Останалото го знаеш, тъй като беше достатъчно любезен да не припаднеш, докато не стигнахме до колата.

— Щях да бъда щастлив да направя това по-рано, но не ме възхищаваше мисълта, че ще ме повлекат по тръбите амазонки. Бейз, те изглежда все още нямат особено високо мнение за мъжете. Може би ще ме направят почетна дама?

— По-добре внимавай да не би да ти направят нещо друго. Току-що позвъня доктор Мутфак и каза, че с Край вече може да се говори.

— Тогава да тръгваме. Много отдавна с нетърпение очаквам този разговор.

Когато станах от леглото, ставите ми затрецяха и се почувствах хилядолетен старец. Бях облечен с бански, както и Анжела. В разкошния хотел „Ринг“ неофициалността беше устав. Това ни даваше възможност да се гмурнем в морето, спасявайки живота си, ако наблизко отново се появят войници.

— Какво ще стане, ако се появят клизанци за проверка? Има ли план как да се скрие Край?

— Скрие е най-подходящата дума. Тъй като е в безсъзнание, може да се пази на дъното на един от хладилниците. Хубава мисъл, особено ако забравят за него и го оставят там.

— Отмъщението — после, сега — информацията. Интересно, какви пленителни фактори е открил в нашия чужденец докторът.

— Той не е чужденец — настояваше доктор Мутфак. Докато аз спях, той е работил в малката си, но напълно оборудвана лаборатория, представляваща част от мини-болницата на хотела. Отговарям за това с репутацията си.

— Единствената ви репутация, която ми е известна, е репутацията на мозъкоизтисквач — казах аз. — Нима можете да сте уверен?

— Няма да търпя да ме оскърбяват чужденци? — завика докторът, като се изправи в гнева си така, че темето му почти стигна до рамото ми. — Към оскърбления от страна на жени съм свикнал, но от чуждопланетни... Там, където са ви родили, трябва да е известно, че база на цялото медицинско образование е здравата основа на биологията и физиологията. Случи се така, че цитологията ми е хоби. Бих могъл да ви покажа клетки, които ще ви накарат да закрепите от учудване, така че знам за какво говоря! Клетките на този субект са човешки, така че той е човек. Жизнеспособен „Хомо Сапиенс“.

— Но различията: такава отчужденост, ниска температура на тялото, отсъствие на емоции и така нататък...

— Всичко е напълно в пределите на човешкото царство и човешката вариативност. Човечеството е способно на поразителни адаптации, и поколенията, живели в различна обкръжаваща среда, пораждаат цяла серия от приспособителни адаптации. В литературата се привеждат много повече екзотични примери, отколкото представеният даден индивид.

— Значи, също така не може да е и робот? — широко отваряйки очи, невинно попита Анжела и отскочи назад, когато протегнах ръка, за да я хвана. Теориите ми, струва ми се, не бяха добре обосновани.

— Кога ще можем да поговорим с него? — попитах аз.

— Скоро, много скоро.

— А може ли да попитам, какво направихте, за да го накарате да отговаря на въпроси?

— Хубав въпрос — Мутфак поглади сребрилата си брада, готов за интерпретиране тайнствата на медицината пред един профан. — Тъй като изглежда, че именно този човек е отговорен за вмешателството в работата на вашия мозък, не чувствах това, което е прието да се нарича отговорност на лекаря пред пациента, особено когато пациентът е помогнал да се организира нашествие на родната ми планета.

— Това е много добре от ваша страна, докторе.

— Съответно не изпитах никакви колебания, когато разстроих нормалните му мислителни процеси в наша, а не негова изгода. Не ми беше лесно да направя това. И го чувствам също като морално престъпление, както и това, което е било направено с вас. Но отговорността за това ще поема върху себе си. Помогна ми фактът, че в момента на пристигането му беше в безсъзнание. Напъхах лъжливи спомени и предизвиках регресия на отношението му към хората и емоциите, като поставих блокажи на паметта и изобщо направих още няколко ужасни неща, за които ще нося кръст до края на дните си — кръста на отговорността.

Доктор Мутфак изглеждаше така, сякаш всяка минута можеше да се разплаче и го потупах по рамото.

— Вие, докторе, сте войник на предната линия на фронта, правещ всичко за победата, и ние много ви уважаваме за това.

— Е, а пък аз — не, но сега няма да се безпокоя особено — той се отърси и отново стана човек на науката. — След няколко минути възнамерявам да изведа пациента от дълбокия транс. Ще изглежда събуден, но съзнанието му няма да се ориентира в обкръжаващата го обстановка. Емоциите му ще бъдат примерно като на двегодишно дете, искащо да помогне. Помнете това. Не го притискайте с въпроси и не се дръжте враждебно. Той от все сърце ще се старая да ви помогне, но достъпът до информация в много случаи няма да е лек. Бъдете снизходителни и перифразирайте въпросите. Не го притискайте прекалено силно. Готови ли сте?

— Предполагам, че да — казах аз, макар много трудно да можех да си представя Край в ролята на помагачо момченце.

Ние с Анжела тръгнахме в строй след доктора в смътно осветената стая на болницата. Когато влязохме, седящият до леглото санитар стана. Мутфак така нагласи осветлението, че то осветяваше само Край. След това му направи инжекция.

— Трябва много бързо да подейства — обясни той.

Очите на Край бяха затворени, лицето отпуснато и неподвижно. Черепът му беше омотан в бинтове, под които излизаха кабели към стоящия до него апарат.

— Събуди се, Край, събуди се — тихо каза докторът.

Лицето на Край трепна, бузите му помръднаха, и очите му се отвориха. На лицето му имаше израз на безгрижно спокойствие, а на устните — следа от слаба усмивка.

— Как се казваш?

— Край — говореше тихо, с момчешки глас. Нямаше и следа от съпротива.

— Откъде си пристигнал?

Той се намръщи, мигайки и наблюдавайки ме, издаваше някакви звуци. Анжела се наведе и потупвайки го дружески по ръката, проговори:

— Трябва да се успокоиш, не бързай. Ти пристигна тук от Клизант, нали?

— Да — кимна той и се усмихна.

— А сега помисли, ти имаш добра памет, на Клизант ли си се родил?

— Аз — според мен не. Бях там, докторе, много време, но не съм се родил там. Родих се вкъщи.

— Вкъщи — това друга планета ли е, в друг свят?

— Да.

— Можеш ли да ми кажеш, на какво прилича?

— На студ.

Когато каза това, гласът му беше толкова леден, колкото и думата, повече приличаше на гласа на предишния Край и лицето му постепенно се променяше, отразявайки мислите, откликнали се като ехо на думите му.

— Винаги студ. Нищо зелено, нищо не расте, винаги е студено. Налага се да обичаш студа, а аз никога не съм го обичал, макар че можех да живея с него. Има топли планети и много от нас заминават на

тях. Но ние сме малко. Не се виждаме много често един друг и не мисля, че се обичаме, пък и защо да се обичаме? В снега, в леда, в студа няма какво да се обича. Ловим риба, това е всичко, на снега нищо не живее, целият живот е в морето. Веднъж пъхнах ръката си в морето, но не мога да живея във водата. Рибите могат и ние ги ядем. Има и по-топли планети.

— Като Клизант ли? — попитах аз толкова тихо, колкото Анжела. Той се усмихна.

— Като Клизант. През цялото време топло, дори горещо, прекалено горещо, но не съм против. Странно е да се виждат по сушата други същества освен хората. И много зеленина.

— Как се казва домът ти, студеният дом? — прошепнах аз.

Трансформацията стана веднага. Край започна да се извива на койката, лицето му се кривеше и обезобразяваше от гримаси, очите му се отвориха широко и се установиха в една точка. Доктор Мутфак му крещеше да забрави въпроса и да лежи спокойно, опитвайки се през това време да забие игла в мятащата се ръка. Но вече беше късно. Реакцията, пусната от мен, продължаваше и само за миг в очите на Край се появи нещо разумно и омраза, когато дошлият на себе си Край осъзна какво става.

Но само за момент, след един миг гърбът му се сви в безмълвен спазъм и той рухна, застинал и неподвижен.

— Умря — обяви доктор Мутфак, поглеждайки показанията на уредите.

— Сесията беше полезна — забеляза Анжела, приближавайки се към прозореца и вдигайки щорите. — Време е да се изкъпем, ако се чувстваш способен на това, скъпи. А после ще трябва да измислим начин как да намерим на доктора друг сив човек. Сега, когато знаем каква област не трябва да докосваме, можем да го накараме да изкара повече време до разпита.

— Не мога! — отдръпна се доктора. — Само не това! Ние го убихме! Аз го убих! Той има имплантирана заповед, на която е невъзможно да се съпротивлява — да умре, но да не издаде къде се намира планетата му. Това може да се заложи — стремеж към смъртта. Сега го видях. И повече не искам!

— По различен начин са ни възпитали, докторе — спокойно и безстрастно забеляза Анжела. — Бих разстреляла твар като Край в бой

и не изпитвам други чувства от това, че смъртта му настъпи по такъв начин. Вие знаете кой е той и какво е направил.

Нищо не казах. Бях съгласен и с двамата. С Анжела, видяла джунглата на Галактиката с нейните закони, и с доктора, хуманист, израснал в матриархат, стабилен и незаменим. И двамата бяха прави. Интересно животно е човекът.

— Починете си, докторе — посъветвах го аз. — Вземете едно от собствените си хапчета. Бяхте на крак денонощия и това не е могло да ви донесе полза. Ще се видим, когато се събудите, но преди това си починете добре.

Взех Анжела за ръка и я отведох от тъжния малък човек, забил поглед в земята.

— Нали не съжеляваш за тази твар? — попита Анжела. Издавайки ми своята загриженост номер две, означаваща нещо от рода на: „Не търся неприятности, но ако ги искаш — ще ги получиш.“

— Аз? Много малко шансове има за това, любима. Край е този, който неотдавна разходи по мозъка ми бодлива тел и се опита да направи същото и с теб. Само съжелявам, че не можахме да изстискаме повече от него, преди да ни напусне.

— Следващият ще разкаже повече. Поне сега знаем, че идеята ти е вярна. Те като че ли не са чужди същества, но не са и клизантици. Ако можем да ги изкореним оттам, ще можем да спрем нахлуванията.

— По-лесно е да си го представим, отколкото да го направим. Хайде да поплуваме и ще помислим над това, когато се върнем, на чашка.

Водата отпусна мускулите ми и събуди остър глад и жажда. Извиках по радиото прислугата и дадох разпореждания. Така че когато излязохме на брега, ни чакаше месо и бира. Те едва притъпиха остротата на апетита ми, но все пак ми дадоха възможност да се върна в стаята си за по-изтънчен обяд.

Седем блюда: лютивя бурадска супа, направо огън, риба, месо и други деликатеси, прекалено многобройни, за да ги споменавам. Анжела хапна малко и изпразни чашата си, докато се справях с по-голямата част от храната. Насищайки се, въздъхнах и се отпуснах в креслото.

— Мислех — съобщих аз.

— Едва не ме излъга. Смятах, че плюскаш като свиня в кочина.

— Запази за малко буколическия си хумор. Тежката нощна работа заслужава добра дневна храна. Клизант — това е проблемът ни, или по-скоро сивите хора, толкова здраво контролиращи икономиката му. Хващам се на бас, че ако успеем да се отървем от тях, Клизант няма да има толкова силен интерес към звездни завоевания.

— Това е достатъчно просто: програма от запланирани убийства. Не може да са прекалено много. Ще се радвам да се заема с такава задача.

— О, не, няма да се заемеш. Жена ми няма да става наемен убиец. Не е толкова просто — и физически, и морално. Сивите хора могат да организират добра охрана. А това, че целта оправдава средствата, е политика на банкрута. Видя какво се случи с доктор Мутфак, когато използва средства, които са в разрез с моралните му устои. Ние с теб, любов моя, сме направени от по-здрав материал, но все пак и на нас ще ни подейства, ако се заемем с клане...

Тя побеля и съжалих, че ѝ казах това. Взех ръката ѝ.

— Не исках да говоря в този смисъл, не говорех за миналото.

— Знам, но все едно разрови някои все още живи спомени. Хайде да забравим убийствата. Какво още може да се направи?

— Много неща. Сигурен съм, че има начин да разрушим постоянно разширяващата се клизантска империя.

Анжела поднесе към устните си чашата и на челото ѝ се появи очарователна бръчица.

— Ами организирането на контрареволуция и метежи на завоюваните планети? — предложи тя. — Ако ангажираме клизантците с умиротворяването на току-що завоюваните планети, те няма да могат да разширят много владенията си.

— Стигаш все по-близо до необходимата идея, но все пак не биеш в центъра. Не можем да очакваме много от съпротивителните движения на тези планети, ако примерът на Бурада изобщо показва нещо. Ти чу какво каза Бейз — боевете затихват заради терора. Ако убиеш един от тях, те унищожават двацет бурадци. След много поколения мир този народ психологически не е готов да води партизанска война. Дори се съмнявам дали клизантците биха реагирали толкова злобно, ако не ги принуждаваха сивите хора, организиращи всичко и разпореждащи се с всичко. Войниците просто изпълняват заповеди, а изпълнението на заповеди винаги е било силата

на клизантците. Никога няма да спрем тези хора, опитвайки се да разпалим зад гърба им дребни бунтове. Но си права за причиняването на грижи и проблеми на различните планети... Цялата клизантска икономика и култура е построена на непрекъснатата война. Това прилича на някаква безумна форма на живот, която трябва да продължава и да се развива, или да умре. Самият Клизант не може да построи и снабдява флотата си, без да се опира на завоюваните планети. Тези планети се намират под абсолютния контрол на Клизант, така че те приемат поръчки и предават продукцията, и нашествието продължава нататък и никой не може да спре това настъпление.

— Бих искала клизантските завоевания да са от тази безумна форма на живот, за която говориш. Някакви зелени уродливи листари. Бихме могли да ги изтръгнем от корен, да откъснем филизите... — тя разчупи на две мека кифла, за да ми демонстрира какво имаше предвид, а след това я ухапа.

Когато отново започна да говори, разбрах, че трябва да помисля.

— Стоп! — заповядах аз. — Не казвай нищо. Мисля. Виждам нещо, то е почти тук.

После започнах да се разхождам по стаята, събирайки две и две, като получавах четири, прибавях четири и получавах осем, решавайки изкусно сложните проблеми на математиката и логиката. Стана ясно. Всичко бе ясно, Всички части застанаха на местата си, а аз се строполих в креслото и хванах чашата.

— Аз съм гений! — заявих скромно.

— Знам. Именно затова и се омъжих за теб. Физически не си много привлекателен.

— Скоро ще се извиняваш за това, жено, а сега да пием за плана ми и за победата.

Чукнахме се и пихме.

— Какъв план?

— Засега още не мога да ти кажа, с изключение на факта, че ще ми се присмиваш, той още не е детайлизиран. Но ще се разработва. Как мислиш, сивите хора обявили ли са за похищението на Край?

— Съмнявам се. От подслушваната командна мрежа не чухме нищо. И съм сигурна, че това не е новината, за която биха искали да уведомят редовите клизантци.

— Така си и мислех. Добави към това и егоцентричното им отношение един към друг. Възнамерявам да заложа на факта, че нямаше широкомащабно съобщение за Край.

— Как?

— Доставяйки грим и оборудване за пластична операция. Възнамерявам да попадна във военната база в облика на Край. Трябва да направя още няколко важни неща там.

Тя започна да протестира, но вдигнах пръсти и замълча. Точно така, както и когато тя тръгна към Октагона. Нямаше какво да каже, и го знаеше.

Отиде за необходимото оборудване.

ГЛАВА 20

Трябваше ми клизантски паспорт и си го намерих по най-простия от всички възможни начини — от врага. Тъй като не бях удовлетворен от извършената гримьорска работа, реших да започна операцията на тъмно, когато смътното осветление щеше да помогне на измамата.

Облечен в униформата на Край и носейки собственото си куфарче, тръгнах с Гамал към Октагона. Гамал беше член на спомагателните полицейски сили, тоест мъж, тъй като по-голямата част от въоръжените сили бяха жени. Бих предпочел едно от момичетата — те изглеждаха по-уверени в себе си, но на планетата се намираха клизантски войски, състоящи се само от мъже. Групичката клизантски жени оставаха извън полезрението.

Гамал изглеждаше малко нервен и не ми хареса как блещеше очи, но се налагаше да се задоволя и с това.

— Разбра ли ролята си? — попитах го аз, бутайки го в сянката на парадния вход.

— Да, сър, естествено, разбрах.

Не му ли тракаха зъбите? Трудно е да кажа. За всеки случай извадих шишенцето, което доктор Мутфак ми даде за употреба в случай на крайна необходимост.

— Вземи две хапчета, сдъвчи ги и ги глътни. Това са хапчета за щастие, трябва да повдигнат бойния ти дух, без да танцуваш по улицата.

— Аз не...

— Сега да! Взимай.

Той ги взе и аз се промъкнах към Октагона, като се държах в сянката и внимателно поглеждах иззад ъгъла, преди да започна играта си. Дори в толкова късен час в сградата влизаха и излизаха коли. Но това нямаше да ми помогне.

Накрая се приближи малка кола, остави двама офицера, а след това тръгна към мен. Всички системи работеха нормално. Излязох на

улицата пред нея и магнах с ръка, тя изскърца със спирачки, спря, като почти ме закачи с предния си бампер. Шофьорът изглеждаше уплашен и се постарях да го задържа в това състояние.

— Винаги ли карате така?

— Не, сър, но...

— Запазете извиненията си, те не ме интересуват. — Качих се в колата и седнах до него, докато той продължаваше да стои с отворена уста. — Тръгвайте, ще ви кажа къде да завиете.

— Сър, тази кола, искам да кажа, че...

Един студен Краевски поглед го накара да увехне като цвете на студ и той подкара колата.

Щом излязохме извън полезрението на Октагона, му заповядах да спре и счупих под носа му капсула с приспивателен газ. Бях сигурен, че малка почивка нямаше да му навреди. След това го откарах до мястото, където чакаше Гамал. Той отвори вратата на стационарния склад и внесохме там клизантския войник. След капсулата ще поспи до сутринта и докато Гамал обличаше униформата, удобно сложих под главата и краката му купчинки хартия.

— Можеш ли да караш тази кола? — попитах аз.

— Трябва да мога, това е една от нашите коли, те я откраднаха и нарисуваха на нея мръсния си флаг.

— Отново придобит военен трофей. А сега ме откарай до космодрума. И не спирай пред вратата, просто намали и продължи. Всичко това е блъф, така че дръж високо носа си и се опитай да не изглеждаш толкова уплашен. Бъди мъж.

— Аз съм мъж — простена той, — но това е женска работа. Не разбирам как изобщо успяхте да ме уговорите.

— Млъкни и карай, и вземи още едно-две хапчета.

Космодрумът беше пред нас и повече се тревожех за шофьора си, отколкото за нещо друго. Видях как се отдръпваха от пътя на Край. Предполагаше се, че всички познаваха Край и сега подлагах тази теория на проверка. Часовите се изпъгнаха в стойка мирно, когато се появихме, а сержантът започна да говори нещо, но го прекъснах.

— Стойте по-далеч от този телефон. Искам да поговоря с някои хора и не искам да ги предупредите за това. Знаете какво ще стане с вас, ако не се подчините!

Наложи ми се почти да извикам последната дума, тъй като Гамал не намали достатъчно и ние профучахме покрай часовите. Но те вероятно чуха, защото не направиха никакъв опит да се приближат до телефона си. Първата крачка.

— Не мога да го направя! — изведнъж зариде Гамал и завъртя волана на колата, докато не се насочихме обратно към вратата. — Отивам си вкъщи. Никога не съм изпитвал желание да работя в полицията, цялата идея е на майка ми, която е искала дъщеря и затова ме направи амазонка. Бих искал да бъда обикновен домакин, като баща си...

Порталът приближаваше с огромна скорост и изругавайки, счупих под носа му капсула с приспивателен газ и рязко обърнах кормилото. Карах колата с една ръка и като направих още един завой, изчезнахме в нощта. Поколебах се, обмисляйки какво ще помислят часовите за видяното. Борейки се с управлението, успях да закарам колата в един от хангарите, преди кракът на Гамал да се изплъзне от педала и да заглъхне мотора.

На задната седалка имаше някакви сандъци и вързоп армейско бельо. Извадих всичко, освен одеялата, с които завих спящия на пода Гамал.

Вероятно би трябвало да го застрелям или просто да го изхвърля. Но не беше негова вината, че се е родил мъж на матриархална планета. Засега никой не се приближаваше до колата, бяхме в безопасност. Но към колата на Край никой и не проявяваше интерес. Приблжих се до голям транспортен камион и паркирах по-далеч от входните огньове. Сега идваше редът на втората крачка.

— Знаете ли кой съм? — попитах старшината, стоящ до трапа. Гласът ми беше студен и празен.

— Да, сър, знам — той стоеше мирно, гледайки пред себе си.

— Отлично, тогава предайте на старшия механик да ме посрещне на палуба „А“.

— Няма го на борда, сър.

— Ще направя бележка за нарушение на воинския дълг и ще му съобщите, когато се върне. Извикайте неговия помощник.

Минах покрай него, без да го удостоя повече с поглед, и той скочи към телефона. Когато стигнах до палуба „А“, там ме чакаше

механикът в омазнен гаширизон, изтривайки нервно ръцете си с парцал.

— Извинете, разглобяваме един от генераторите... — гласът му секна, когато го пронизах с поглед.

— Знам, че имате спънки, именно защото аз се намирам тук. Отведете ме в машинното отделение.

Той забърза натам, а аз, тропайки тежко, го последвах. Ще мине по-леко, отколкото си мислех. Трима побелели редници откъснаха погледи от вътрешностите на генератора, когато влязохме.

— Махнете ги оттук — заповядах аз и не ми се наложи да повтарям.

Погледнах генератора и мъдро кимнах, сякаш разбирах какво ремонтират. Обикаляйки отделението, спрях до генератора на двигателя за изкривяване на пространството и погледнах заводската марка, покрита с неясни символи.

— Защо използвате този модел?

Още не съм виждал механик, който да не може да каже нещо за всеки механизъм, намиращ се под негова опека, и този не беше изключение.

— Знаем, че това е остарял модел, сър. Но замяната не пристигна навреме, за да се постави и балансира до полета.

— Донесете ми техническия справочник.

Щом се обърна с гръб към мен, стиснах дръжката на куфара и в ръката ми се появи бомба. Нагласих я на четирийсет минути, пуснах я и активирах критичните молекули в основата ѝ. След това я напъхах под дебелия рамка на генератора за изкривяване, където не можеше да се забележи.

Прелиствайки бързо донесения справочник и многозначително хъмкайки над някои страници, го върнах обратно. Чувствах срам, че работата се оказва толкова проста.

— Погрижете се ремонтът да бъде завършен бързо — заповядах аз, отивайки си, без да уточнявам нещо повече, но получих горещи уверения, че всичко ще бъде направено.

Повторих маневрата си на друг кораб. Точно когато разбрах, че корабът ми е познат с нещо, по трапа се спусна Остров и се обърна с лице към мен.

Това внезапно сблъскване ме порази толкова, колкото и него. Но гласът му се измени, очите му се облециха и той застина, когато аз, в ролята на Край, го изгледах студено. Ще ме познае ли? Живяхме заедно в една стая и бяхме пили от една бутилка, физиономията на Край беше добра, но мога ли да бъда сигурен, че ще издържи изучаването на този, който ме познаваше добре.

— Е? — прошепнах аз накрая, когато той не пожела нито да проговори, нито да мръдне, а само ме гледаше с предан поглед.

— Извинете, сър, заварихте ме неподготвен. Не очаквах да ви видя тук, ако разбирате какво имам предвид. — Той започна да се поти, а аз мълчах. — Гласът ви... — произнесе той накрая.

— Случило ли се е нещо?

Разбира се, че се е случило. Знаех, че не мога да накарам гласа си да звучи като на истинския Край за този, който съвсем скоро е говорил с него. Знаех, че един шепот много прилича на друг, но за това не му казах.

— Ранен съм — дрезгаво казах аз. — В края на краищата е война и някои от нас се сражават.

— Да, естествено, разбирам.

Продължих по-нататък, но той ме повика и аз със студено нетърпение отново се обърнах към него.

— Извинете за безпокойството, сър. Просто исках да науча не сте ли чули нещо за местонахождението на Васко...

— Това не е истинското му име. Той е шпионин. Нали не се опитвате да поддържате приятелство с шпионин?

Остров почервения, но продължи:

— Не, естествено, не, той, разбира се, е шпионин. Но едно време бяхме приятели и тогава не беше лош човек. Просто се интересувам.

— Ще се интересувам аз, а вие се занимавайте с пилотирането.

След тези чисто Краевски думи се качих на кораба. Остров ме удиви с противопоставянето си на Край, някъде вътре в алкохолната му кожа се бореше за освобождение човешко същество.

Да сложа тази бомба се оказа толкова лесно, колкото и първата. Придвижвайки се с колата, успях да минирам седем кораба, когато взривът на първата мина ме завари в машинното отделение на осмия.

— Какво е това? — попитах аз, чувайки отдалечените стенания на сирена.

— И понятие си нямам — отговори възрастният механик и отново посочи двигателя. — Това са импулсните тръбички, второсортни и боклук, а нови не можах да намеря...

— Не съм интендант — изръмжах аз. — Идете да разберете какво се е случило.

Докато го нямаше, нагласих мината на три минути и я скрих под рамката.

— Какво става? — попитах, срещайки го горе на трапа.

— Взрив на един от корабите, сър. В машинното отделение.

— Къде? Трябва да видя това!

Извиках тези думи, вече слизайки от трапа. Сега почти всички мини трябваше да избухнат и да се посипят доклади. По време на първоначалното объркване трябва за напусна космодрума. Защото те достатъчно бързо ще съпоставят данните и ще открият, че взривовете са станали на тези кораби, където и бил Край. Край едва ли ще го заподозрат веднага, но началството вероятно ще поиска да поговори с него. Точно това трябваше да избегна. Приближавайки се към колата си, видях двама полицаи до нея.

— Какво правите тук?

— Видяхме този човек, спящ на задната седалка, който си говореше сам, помислихме, че пиян, докато не чухме, че говори на чужд език, подобен на този, който говорят на тази планета. Знаете ли кой е?

Не се колебах — това е война, и войниците загиват по множество причини.

Гласът ми проникна в затъмнения мозък на Гамал, защото той вдигна глава, колкото и слаби да бяха нервите му, но беше здрав като бик, щом можа да се раздвижи след такова количество газ. Той въздъхна, после ме хвана и завика:

— Трябва да ми помогнете! Откарайте ме оттук, те ще ме убият! Изобщо беше грешка, че ме докарахте тук.

— Какво казва? — попита единият от полицаите.

— И понятие си нямам, макар да започвам да подозирам, че може би е шпионинът, предизвикал диверсията в машинното отделение. Знаем как да го накарам да говори членоразделно.

Включих на първа скорост и се отправих към изхода от космодрума. Но стоящият на вратата офицер вдигна ръка, бях

принуден да спра, за да не го бутна.

— Не можете да излезете, базата е затворена.

Той беше със студени очи, твърдо лице и злобен. Също както и аз.

— Заминавам. Запазете силите и заповедите си за други.

— Заповядано ми е да затворя вратата за всички без изключение.

— Имам пленник, който може би е диверсантът и двама охраняващи го. Професионалното Ви старание е похвално, капитан, но трябва да знаете, че аз съм този, който дава заповеди, а не им се подчинява.

— Не можете да заминете.

Дали беше упорит до границата на умопобъркване, или имаше специална заповед за мен? Нямах време да изяснявам това.

Виждайки през прозореца как един от войниците говори по телефона, поглеждайки ме, извадих пистолета си и го насочих към капитана.

— Махнете се от пътя или ще ви застрелям — казах аз колкото може по-скучно.

Той се протегна към своя пистолет, след това спря. Поколеба се още малко и видях в очите му обикновен страх. След това неохотно се дръпна настрана, а аз подкарах бързо колата. Мернах войника, който изтича от караулното и крещеше нещо след отдалечаващата се кола.

Вече не се оглеждах, но в огледалото за задно виждане видях как полицаите си шепнеха нещо. Не можех да рискувам.

Щом завихме, хвърлих назад газова граната и спрях само за да разтоваря в канавката двойката спящи красавци.

Гамал сега спеше здраво и аз изпитвах желание за същото. Широко се прозях и следвайки страничния път, се насочих към вкъщи.

ГЛАВА 21

— Обяснете, ди Грийс, и нека това обяснение бъде ясно...

Инскин се намираше в обичайното си очарователно настроение и се разхождаше в салона на космическия кораб.

— Първо ми кажете, как са децата, синовете ми, никога не виждани от баща си, как са те?

— Да, как се справят там? — попита Анжела, настанявайки се удобно в едно от креслата. Инскин засъска, но беше принуден да отговори.

— Прекрасно, дебелеят, ядат много, точно като баща си. Скоро ще ги видите. А сега стига за това. Прелетях не знам колко светлинни години, за да контролирам тази операция, защото според мен тя напълно замря. И какво виждам? Двама мои агенти са решили, че им стига, и ме срещат тук в орбита — макар назованата планета да стене под желязната пета на Клизант. Обяснете.

— Победихме.

— Не ми е до шеги, ди Грийс, мога да ви разстрелям.

— И с пръст няма да ме докоснете, прекалено много сте вложили в кожата ми. И говоря сериозно. Победихме. Бурада, мъчеща се под желязната пета, още не го знае. Клизантските мъчители също не го знаят. Само малко избрани го знаят.

— Не принадлежа към това щастливо число. Говорете по-ясно.

— Необходима е демонстрация. Анжела, скъпа, в теб е малката ни играчка.

Тя отвори сандъка до креслото си и ми връчи Играчката. Беше гладка, черна и не по-голяма от дланта ми. Долу и на всеки край имаше малки отвори, а на един от краищата ѝ — натрупани мънички лещи. Подадох я на Инскин, който подозрително ме гледаше.

— Знаете ли какво е това? — осведомих се аз.

— Не. И не мога да кажа, че наистина се стремя да науча.

— Това е надгробният камък на всички експанзионистични амбиции на Клизант. Какъв тип е корабът, на който се намираме?

— Лек есминец, клас „Гнешер“. А какво значение има това?

— Търпение и ще разберете.

Взех от Анжела кутийката за дистанционно управление и пъгнах края на излизания от нея лост на съответното място в Играчката. След това набрах на клавиатурата серийния номер за есминците от клас „Гнешер“. Все още без да разединявам кутийката, отнесох Играчката към изхода на салона, където можехме да видим обемистия диск на главния вход. Анжела ме последва, водейки протестиращия Инскин.

— Трябва да си представите, че този кораб се намира на планетата и шлюзът е отворен. Рано или късно ще бъдат принудени да го направят. Играчката ще чака. Също както и операторът, наблюдаващ това от разстояние три километра. Шлюзът се отваря и операторът активизира Играчката. Тя лети право към открития шлюз, влиза вътре и...

Натиснах копчето „пуск“. Забръмчаха мънички реактивни двигателни и тя се отскубна от ръцете ми право по коридора към кърмата.

— След нея! — извиках аз и оглавих потерята, тичайки с всички сили.

Настигнахме я два етажа по-долу, където за малко я бе задържала затворена врата. Но термитната пила на носа на Играчката проряза малко отверстие и тя отново полетя.

Когато се добрахме до машинното отделение, вече почти си беше пробила път през по-дебелата врата и се оказа там едновременно с нас. Направи кръг по помещението, толкова малка и бърза, че беше невъзможно да се следи, след това полетя право към генератора на двигателя за изкривяване, където се и взриви, оставяйки след себе си облак черен дим.

— Безвреден барутен заряд — обясних аз, — заменя се при полеви условия с мощен експлозив, повече от достатъчен да разруши генератора, но да не причини повече никакви повреди. Хуманно оръжие, наистина.

— Вие сте луд.

— Само за Клизант и хората, продължаващи тази война. Ако сега се качим горе и седнем да пийнем нещо, ще ви разкажа как ще бъде установена.

Настанявайки се удобно и наквасяйки гърлото си, обясних:

— Лично унищожих генераторите на осем кораба, просто за да видя как се получава. Никакви проблеми с планировката на кораба. Клизантските кораби са още по-еднакви от другите, защото обичат еднообразието, което прави работата ни значително по-лека. Играчката е планирана да изпълни тази работа. Операторът на Играчката спокойно може да седи зад пределите на космодрума, наблюдавайки с мощен бинокъл клизантските кораби. Когато се отвори шлюзът, Играчката нанася удара. Операторът трябва само да въведе типа кораб, да я насочи и изпрати на операция. Играчката има банка памет на молекулярно ниво и компютърни вериги. Без да спира пред нищо, тя прониква в машинното отделение на кораба и унищожавя генератора. Край на клизантското нашествие.

— Край на един генератор — с презрение в гласа каза Инскин. — Те ще поръчат други, и пак нищо.

— Ето, че не позна. Генераторите се изготвят много трудно. Много малко заводи ги произвеждат, болшинството планети купуват генератори. Сигурен съм, че на Клизант има един завод, но той може да се открие и унищожени от космоса.

— Тогава ще получат генератори от склада.

— Има предел и складовият резерв, той много бързо ще се изчерпа. Затова ще изпратим агенти на всички планети, където сега властва Клизант, и те ще взривят всички генератори на двигателите за изкривяване. Няма дори да ни се наложи да се приближаваме до метрополията. Двигателите на всички кораби в района, контролиран от Клизант, ще бъдат унищожени. И те няма да могат да ги получат зад пределите на този район, защото Корпусът и сътрудничащите му планети могат лесно да обезпечат такова ембарго. Край на империята.

— Как?

— Помислете, Инскин, помислете. Не е възможно възрастта да изсуши толкова силно мозъчната ви кора, колкото кожата ви. Ключа ми даде Анжела. Клизантците трябва да продължат експанзията или да загинат. Продоволствията на единствената им планета не стигат за водене на такъв вид война. Затова те завоюват дадена планета, карат я да работи за тях, а след това възстановяват най-добрите си сили и отново тръгват за нови завоевания. Само че повече няма да тръгнат. Те все още имат планети и материали, но каква полза от тях, щом не могат да ги изпратят там, където са необходими? Експанзията ще трябва да

се прекрати, а когато останат съвсем малко кораби, ще бъдат принудени да отстъпят. Все по-назад и по-назад, докато не се окажат на родната си планета, ето ти и края на всичко. Всяка обособена планета е в състояние да се изхранва. Но империята не може да живее с прерязани търговски артерии. Давам им не повече от година, а след това Клизант ще стане още една отслабнала планета с маса хора в униформи и без работа. Когато всичко бъде свършено, ще може да се започне нормален живот и търговия. Една година. Как мислите?

— Мисля, че ти отново преуспя, момчето ми, но така си и знаех.

Той засия, а аз заговорнически намигнах на Анжела, вдигнах ме тост за него.

ГЛАВА 22

Стояхме в шлюза и очаквахме кацането на кораба, когато дойде един от икономите и ми връчи псиграма. Анжела ѝ хвърли изпепеляващ поглед.

— Скъсай я — предложи тя, — ако е от този глупак Инскин, отменящ единствената нормална отпуска, която сме получавали някога...

— Успокой се — отговорих аз, бързо преглеждайки депешата. — Нищо не заплашва отпуската ни. Това е от Бейз...

— Ако тази цицеста нахалница все още те преследва, ще си има неприятности.

— Не се страхувай, любов моя. Връзката е от чисто политически характер. Резултатите от първите избори, направени след клизантското отстъпление. Мъжката партия консолосук е изхвърлена от правителството и момичетата са се върнали към управлението. Бейз е назначена за военен министър и мисля, че следващото нашествие няма да мине толкова лесно, колкото последното. По-нататък псиграмата гласи, че и двамата сме наградени с орден „Сини Планини“ първа степен и когато следващият път посетим Бурада, ще има голяма церемония по връчване на ордените.

— Внимавай, само не мисли да заминеш там сам, Хлъзгави Джим.

Въздъгнах, когато масивният люк на космическия кораб се отвори и заедно със свежия въздух в шлюза влетяха бодрите звуци на военен оркестър. На ясното небе сред белите пухчета на облаците въртолетите развяваха транспарант с надпис:

ДОБРЕ ДОШЛИ! ДОБРЕ ДОШЛИ!

— Много мило — забелязах аз.

— Гу-гу — каза Боливар или нещо такова, а може би това беше Джеймс? Много трудно можех да ги различавам, а Анжела се отнесе студено към предложението да напишем „Д“ и „Б“ на челцата им. Временно.

Тя се наведе над мъничките им фигурки в роботоколичката, поправяйки одеялото и извършвайки други несъществени матерински неща. Да, само че знаех, че тя носи пистолет на кръста и държи нож в пеленките. Моята Анжела има майчински чувства като на тигрица: грижи се за децата си, но и държи ноктите си наострени, просто за всеки случай. Жал ми е за бедния похитител, който би се опитал да отмъкне децата ни!

— Това е подобрение в сравнение с обичайния гърмящ екскалатор — казах аз, посочвайки платформата отвън.

Корабостроителницата за ремонт на кораби блестеше, лъсната и украсена със знамена, превърната в пътнически асансьор. На нея бяха не само всички пристигнали, но имаше и военен оркестър, свирещ бодра музика. Качихме се на платформата и роботоколичката се затъркаля след нас. Джеймс или Боливар се опитваше да се хвърли от нея, но пипалцето го бутна обратно на възглавничките.

— Не изглежда чак толкова зле — каза Анжела, оглеждайки се наоколо. — Не разбирам от какво се оплакваше.

— Когато бях тук последния път, приемът беше малко по-различен. Нима не е приятна гледка?

Показах редиците военни кораби, по чиито страни дори отук се виждаха следи от ръжда.

— Много мило — без да гледа, отговори тя, увивайки детето, което и така много добре бе наглеждано от роботоколичката. Подобно на всички новоизлюпени бащи, малко я ревнувах от децата и с нетърпение очаквах следващата сграда, когато отново ще се окажа във фокуса на вниманието ѝ.

Свикнах към брачните окови и въпреки вроденото си свободолюбиво чувство, започнах да им се наслаждавам.

— Не е ли опасно? — попита Анжела, когато се спуснахме на земята и двойна колона войници от почетния караул застанаха мирно с дрънчене и грохот. Бяха не по-малко от хиляда, и всичките въоръжени с гаусовки.

— Оръжието е небоеспособно. Това беше част от съглашението.

— Но можем ли да им се доверим?

— Абсолютно. Единственото, което могат, е да изпълняват заповеди. Ще ти покажа — добавих аз и я поведох към най-близкия

войник, роботоколичката тръгна след нас. — Оръжието за преглед! — заповядах с най-добрия плац-параден маниер.

Той точно хвърли оръжието на ръката си и с двойно щракане отвори затвора. Взех го и погледнах в магазина. Без нито едно петънце. Поглеждайки през цевта, видях само непроницаема тъмнина.

— Нещо е запушило цевта?

— Да, сър, заповед, сър.

— Каква по-точно?

— Олово, сър. Само го разтопих и налях.

— Великолепно оръжие. Носи го, войник — хвърлих му винтовката, той я хвана и много ефектно вкара затвора. В него имаше нещо много познато.

— Познавам ли ви, войник?

— Вероятно, сър. Служил съм на много планети. Едно време бях полковник.

Когато каза това, в очите му се появи слаб блясък, но бързо се стопи. Не го познах без брада. Това беше офицерът, който по заповед на Край се опита да ме убие, когато кацнахме на Бурада.

— Познавах този човек, офицер от висок ранг — обясних аз на Анжела, когато отминахме.

— Сега има малко шансове за такава работа. Трябва да държи на сегашната. Просто е изумително, но всички възприемат това добре.

— Няма друг избор. Когато рухна империята, се върнаха на Клизант и откриха, че стоковата база е изтощена, а те дори не са го забелязали. Така че трябваше да се заемат със земеделие. Както разбрах, селското стопанство сега преживяваше период на силен подем, а сивите хора бяха изчезнали. Инскин изпрати агенти и откри, че са опаковали всичко и са заминали. Предполагам, да причиняват неприятности в друга част на Галактиката. Един прекрасен ден ще трябва да ги проследим до родната им планета.

— Мерзавци. Ето къде би имало някаква полза от планетоунищожителна бомба.

— Само не пред децата — казах аз, потупвайки я по бузата, — нали не искаш да получат неверни представи за майка си.

— Ще получат вярна представа. Но все пак се отнасям подозрително към тези ексвойскарни.

— Не трябва. След разпадането изпратихме тук политически агенти, даващи заповеди, а да изпълняват заповеди е единственото, което те могат. Имайки предвид обстоятелствата, много леко са се отървали.

Все още неубедена, Анжела изсумтя.

— Бих искала да знам кой умник е измислил туристическия бизнес и предложи да тръгнем с първия кораб?

— Аз! Виновен съм и в двата случая. Не ме гледай с кинжален поглед. Необходимо им е някакво занятие и приток на валута, а туризмът е единственото, което планета без собствени ресурси може да организира. Те имат плажове, ски бази и тям подобни, плюс зловеща привлекателност за някои по-рано поробени от тях народи. Това ще подейства, само почакай и ще видиш.

Орда пикола в униформи се сбиха заради багажа ни, а след това тръгнаха напред с куфарите към наземния транспорт.

По стар навик се регистрирах в хотела „ЗЛАТО-ЗЛАТО“, при това той си оставаше най-разкошният хотел в града.

Маниерите на портиера бяха по-добри, отколкото миналия път, а дежурният администратор дори ни се поклони, когато Влязохме.

— Добре дошли на Клизант, генерал и госпожа ди Грийс и синове. Нека пребиваването ви бъде приятно.

Да пътешестваш с титла е винаги приятно, а на Клизант още повече. Огледах фоайето, а после познах администратора.

— Остров! Ти ли си това?

Той се поклони отново.

— Аз наистина съм Остров, сър, но се страхувам, че вие ме познавате по-добре, отколкото аз вас.

— Извинявай. Не трябва да очаквам веднага да ме познаеш със собственото ми лице. Когато ме видя последния път, мислеше, че съм твар на име Край, а преди това ме познаваше като Васко Хуля.

— Васко — не може да бъде! Да, вярвам наистина — гласът му падна до шепот. — Сега се надявам, че ще приемете, макар и с известно закъснение, извиненията ми. Никога не съм се чувствал добре, помагайки на Край да ви залови. Дори когато бях половин ден в безсъзнание, все пак бях щастлив, че избягахте. Знаех, че сте шпионин и така нататък, но...

— Не говори повече. Въпросът е приключен. Предпочитам да мисля за теб като за сътрапезник и компаньон.

— Много мило. Ще ми окажете ли честта да ви стисна ръка?

Стиснахме си ръцете и любопитно го погледнах.

— Променил си се към по-добро: напълнял си, ошлайфал си маниерите.

— Престанах да пия, така че сега се налага да пазя диета и не трябва повече да се тревожа за полетите и мръсните космически кораби! В семейството ми винаги е имало хотелиерски работници, семейна традиция. Докато не ме мобилизираха. Приятно е да се върнеш към работата, която познаваш, при това на добра длъжност. Сега има дефицит на квалифицирани хотелиерски служители. Разпишете се тук.

Той ми връчи писалка и продължи със същия неутрален тон, само че значително по-тихо.

— Надявам се да ми простите за думите, но ситуацията е извънредна, затова не подскачайте и не се оглеждайте. Но тук, откакто отворихме, отседна един човек, както смятат от хората на Край, и е наплашил всичките ми служители. До тази минута не знаех какво иска. Но сега смятам, че ви преследва и се надявам, че сте въоръжени. Той се приближава отдясно, зад вас. Облечен е в тъмновиолетово сако и жълта шапка на рае.

Бях в отпуска и невъоръжен за първи път от много години насам. Мислено се заклек, че е за последен. После си спомних за Анжела и видях, че тя отново се е навела над роботоколичката.

— Не искам да те тревожа, скъпа — казах аз, чувствайки как по гърба ми лазят тръпки, — но приближаващият се отзад човек е убиец. Не би ли могла да предприемеш нещо, и ако може да го оставиш жив?

— Колко мило, че молиш! — засмя се тя, потупвайки купчинката пелени в количката.

Върнах се обратно на регистратурата, като я наблюдавах: очарователна, усмихваща се, отпусната, пригласяща косите си.

И при това не бързаше. Отворих уста, за да ѝ напомня за този факт, когато ръката ѝ рязко се метна надолу. Зад мен се раздаде вопъл и навеждайки се, се обърнах.

Тъмновиолетовото сако загуби не само шапката си, но и пистолета, който сега лежеше на пода. А притежателят на всичко това

се опитваше да хване ножа, стърчащ от ребрата му, правейки слаби драскащи движения. Анжела подскочи към него и удряйки по врата му, го свали на пода.

— И това ми било планета за отдих — изсумтя тя, но знаех, че се наслаждаваше.

— За това ще получиш медал, радост моя. Корпусът ще се погрижи за това момче и предполагам, че ще изстискат от него информация за родната му планета, която много ще ни помогне.

Отново се обърнах към Остров.

— Благодаря ви за спасението на живота ми.

— Винаги съм смятал, че единствено малките допълнителни услуги имат значение. А сега мога ли да ви покажа стаята?

— Можем и да пийнем. Нали ще изпиеш по чашка с нас?

— Е, само този път. И трябва да ви кажа, че много ви е провървяло с такава талантлива жена.

— Този брак беше състезание на границата на престъпността и някога може би ще ти разкажа за това.

Погледнах нежно Ейнджълин, която старателно изтриваше ножа в дрехата на изгубилия съзнание нападател, а след това го скри сред пелените. Бях сигурен, че когато децата поотраснат малко, ще оценят талантите ѝ.

Тя беше такава майка, каквато всяко момче би следвало да има.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.